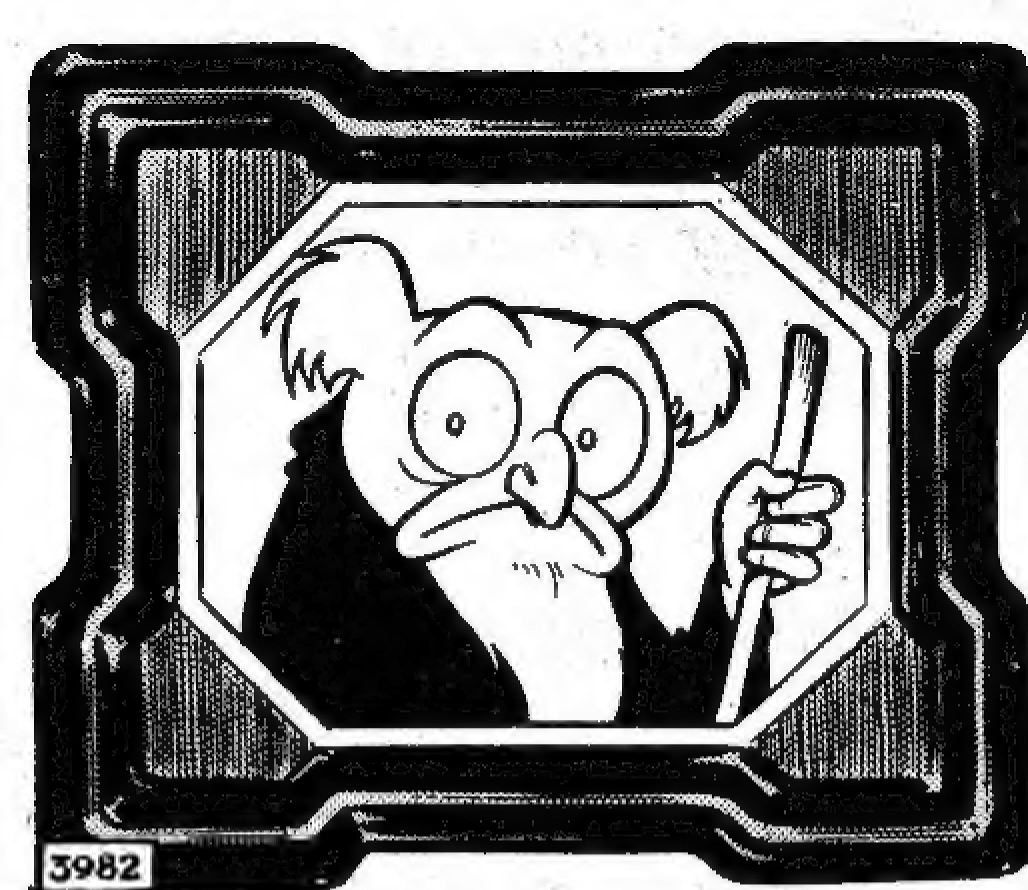
89. Heer Bommel en de Hachelbouten

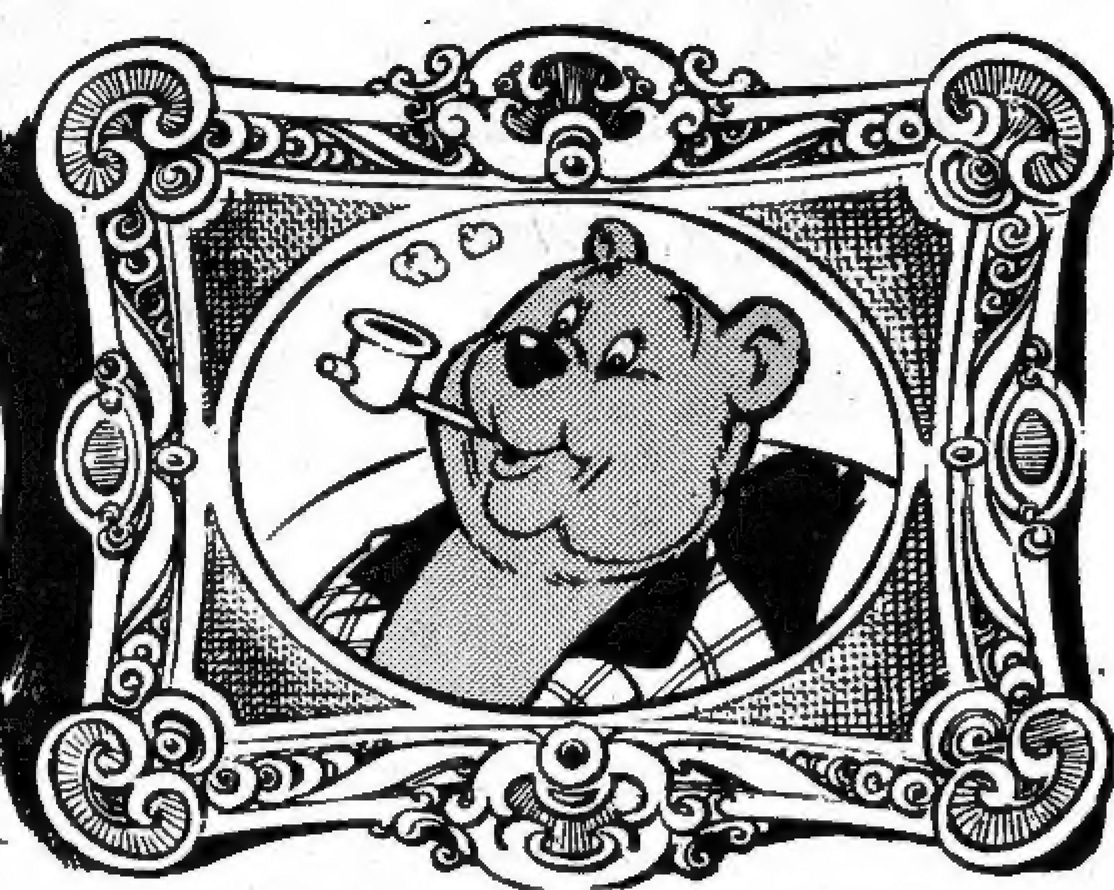
Marten Toonder

Heer Bommel en Tom Poes

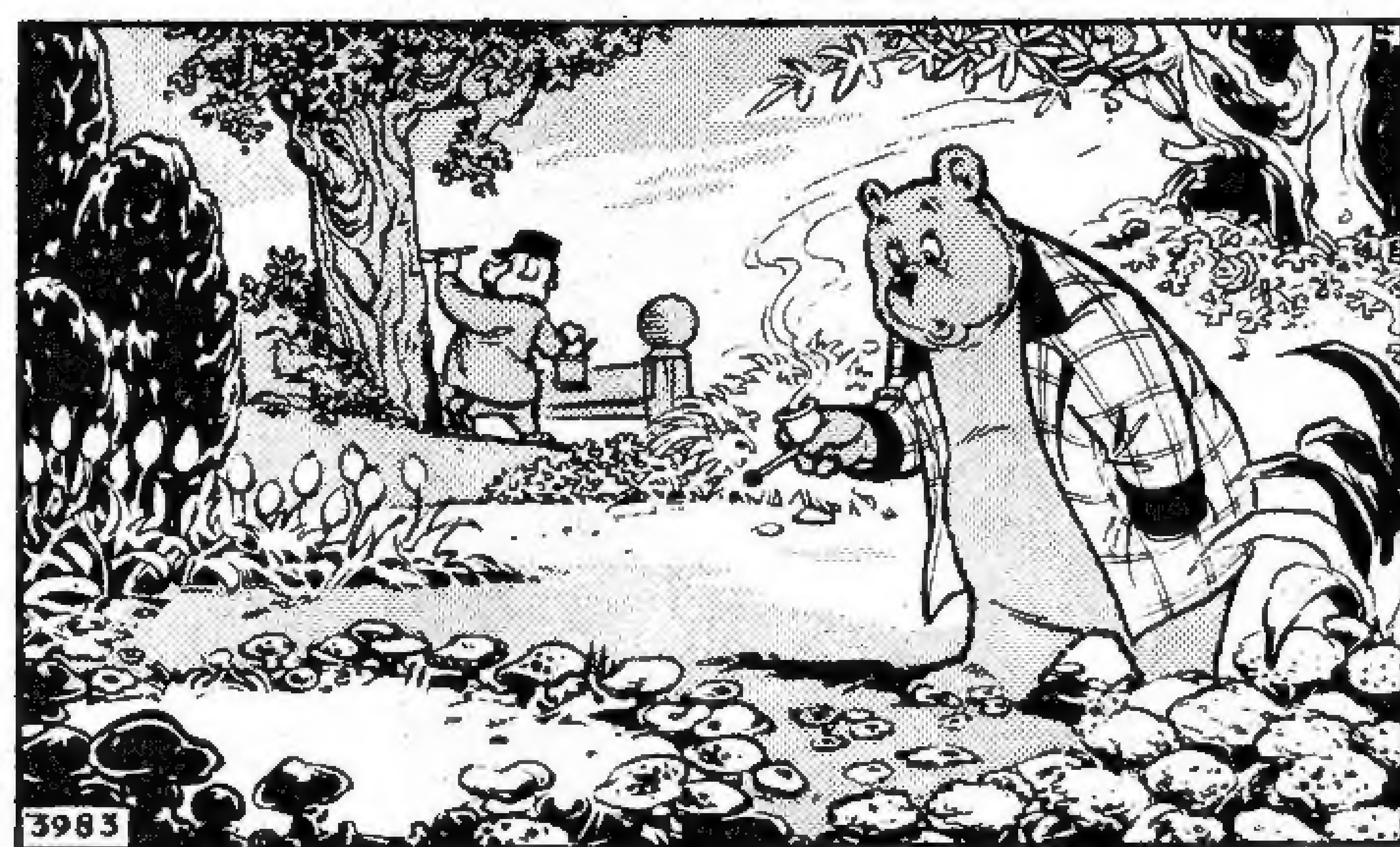
Dagbladstrips

3982 In de nu volgende geschiedenis zullen de oplettende lezertjes een tweeling aantreffen, die zich onder de naam Hachelbout in het leven van de heer Olivier B. Bommel dringt.
Het portret van de eerste tweelingbroeder treffen wij hierboven aan. Het is Hobbel Hachelbout; een sombere en zwartgallige figuur, die overal onheil en boze voortekenen ziet. Reeds als knaap bestudeerde hij kringen om de maan, gebroken spiegels en koffiedik en deze zaken gaven hem de overtuiging, dat het leven een gevaarlijke onderneming is. „'t Is hachelijk", pleegt hij te zeggen en met deze woorden waart hij rond, een spoor van verslagenheid achter zich latend.
Het valt te begrijpen, dat zijn broeder Hup het niet gemakkelijk heeft gehad. Levende in de schaduw van Hobbel bracht hij zijn jeugd door, terwijl hij, gebukt onder angst en onzekerheid, zocht naar een middel om onheil af te wenden. Dit vond hij tenslotte in het verzekeringswezen en nu haast hij zich voortdurend achter Hobbel aan met een tas vol polissen, die zekerheid kunnen geven, van de wieg tot het graf.
Zijn portret is het middelste van deze afbeeldingen, terwijl het laatste tenslotte heer Bommel weergeeft.
Deze heeft nooit zo nagedacht over diepere dingen en daarom ziet men hem hier dan ook zitten met een oppervlakkige glimlach op het gelaat. Zijn ontmoeting met de tweeling heeft hem echter wel anders leren kijken, zoals het vervolg ons zal leren.

3983 Op een mooie dag in het voorjaar stond heer Bommel op zijn gazon en staarde naar een kale plek in het gras.

Om hem heen was alles in bloei, een zacht lentewindje streek hem langs de slapen en de vogeltjes zongen in het lommer. Maar heer Ollie had daar geen aandacht voor.

„Wat een rare, ronde plek", prevelde hij. „Grauwe aarde, omzoomd met paddestoelen — en dat terwijl Joost toch alles goed bemest heeft! Dat is niet normaal..."

Hij schudde het hoofd en een vreemde beklemming maakte zich van hem meester.

„Dit moet een heksenkring zijn", hernam heer Bommel, een schichtige blik om zich heen werpend. „Zoiets brengt ongeluk. En wat is dat daar? Daar staat me iemand mijn beuk te bekladden!"

Ontstemd spoedde hij zich naar de ingang van zijn tuin, waar een gemeentearbeider doende was met een kwast en een potje witte verf. „Wat betekent dit?" vroeg heer Ollie uit de hoogte. „Ik breng uw huisnummer aan", legde de ander uit. „Een nieuwe gemeenteverordening. Ieder pand moet genummerd worden; dat is gemakkelijk voor de post. Zodoende."

Heer Bommel wilde een scherp antwoord geven, doch zijn oog was op de cijfers gevallen en nu verbleekte hij.

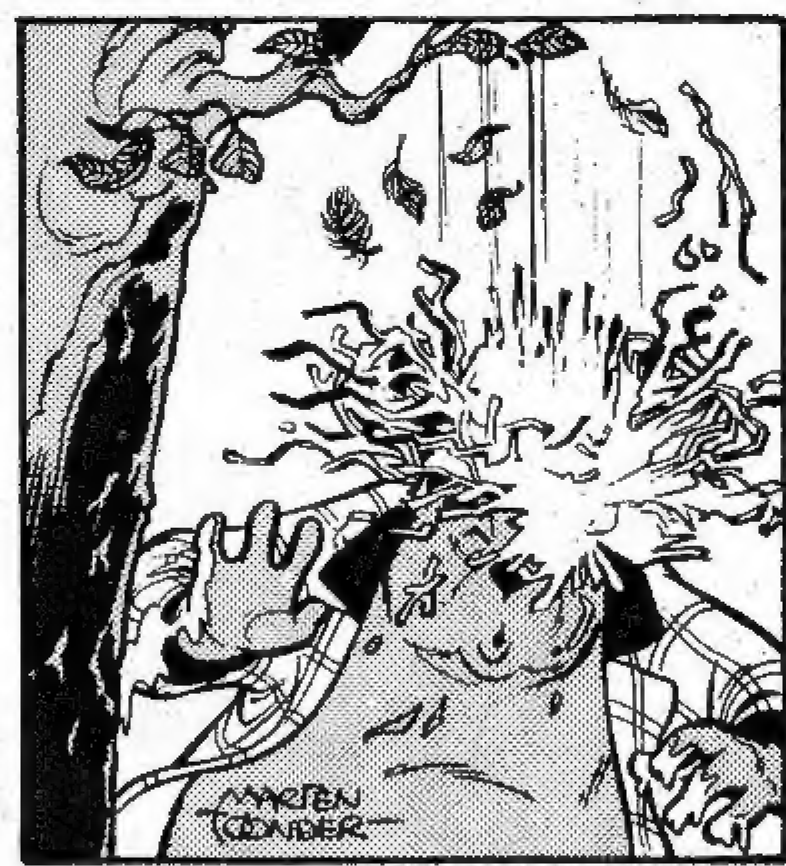
„Dertien!" stamelde hij. „Nummer dertien!"

„Dat klopt", gaf de beambte toe. „Distellaan 13; dat bent u."

„M-maar dat is het ongeluksgetal!" riep heer Ollie verslagen uit.

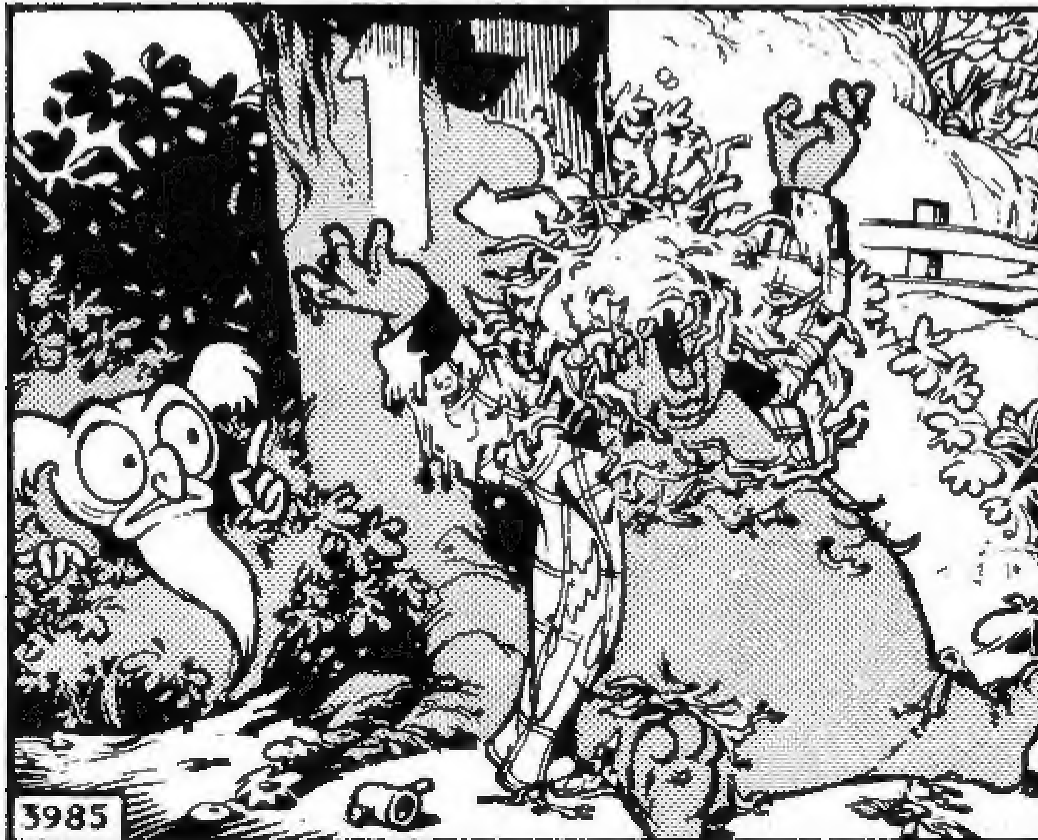
3984 De gemeentearbeider tikte aan zijn pet en ging heen met zijn verfpot. Heer Bommel bleef bij zijn beuk achter en keek naar de grote druipcijfers die de gave stam ontsierden.

„Dertien..." prevelde hij ontdaan. „Men geeft mij dus het huisnummer dertien! Maar daar neem ik geen genoegen mee; een heksenkring in het gras en een ongeluksnummer op mijn boom; dat is te veel."

Met klimmende drift begon hij over de cijfers te wrijven. Doch deze waren fors en royaal opgezet, zodat hij er niet in slaagde ze te verwijderen. Hij besmeurde zijn jas met verf en schors en het getal werd wat groezelig; maar dat was alles.

„Het is misdadig!" riep heer Ollie met overslaande stem. „Zo brengt men onheil over een oppassend heer. Zo richt de overheid lieden van mijn stand te gronde!" En in grote drift trapte hij tegen de stam, zodat het dreunde. In het lommer ritselde het en een oud, verlaten ravennest viel uit de takken. In een warreling van oude takjes en vieze veertjes kwam het naar beneden, de ongelukkige vol op het hoofd treffende. Het stof drong hem in neus en ogen, zodat hij geheel verblind een ogenblik naar lucht stond te happen. Toen zeeg hij op het grastapijt neer en begon met zwakke stem om Joost te roepen.

Want het was hem duidelijk, dat het ongeluk hem getroffen had en dat hij zonder hulp volkomen machteloos was.

3985 Getooid met verf, schors, oude takjes en vieze veertjes zat heer Ollie op het gazon smartelijk om Joost te roepen. Het nest was hem diep over de ogen gezakt en het ronddwarrelende stof sloeg hem op de keel, zodat hij slechts een piepend geluid kon voortbrengen.

De trouwe bediende hoorde hem dan ook niet, doch een passerende vreemdeling werd aangetrokken door het droeve geroep en baande zich een weg door de struiken.

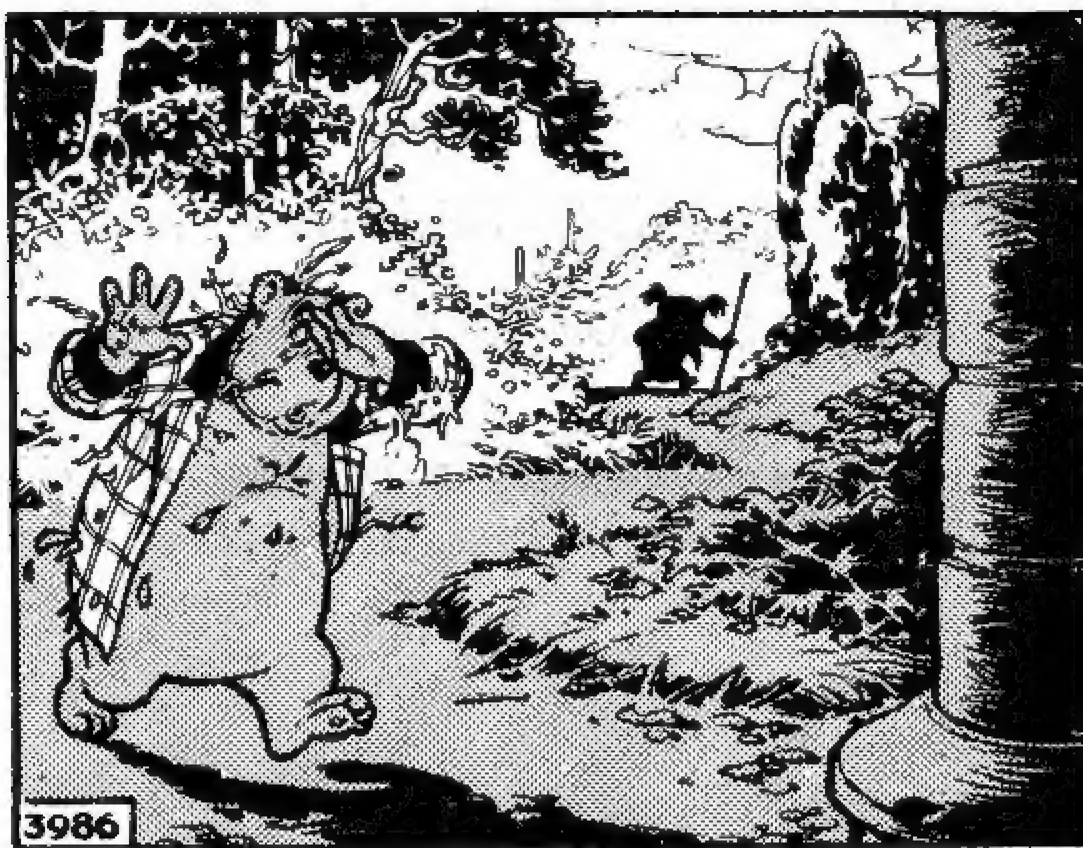
„Joost!" kreet heer Bommel, die het geluid van krakende takken hoorde. „Waar blijf je toch? Zie je dan niet dat ik je nodig heb? De beuk is op mij gevallen en nu kan ik niets meer zien! Doe dan toch iets! Sta daar niet te kijken! Help me hier uit!"

„Ach, arme!" sprak een onbekende stem. „Het is niet de beuk, die u getroffen heeft, 't is erger! Uw toestand is hachelijk! En het zal nog grolliger worden!"

Heer Ollie tastte in verwarring naar zijn schedel en lichtte zijn vreemde hoofddeksel.

„W-wie bent u?" vroeg hij, terwijl hij vergeefs iets trachtte te zien met zijn tranende ogen. „En wat bedoelt u... als u begrijpt wat ik bedoel?"

„Ik ben Hobbel Hachelbout", antwoordde de onbekende, „en het is duidelijk, dat er zwarte tijden voor uw deur staan: Uw huisnummer, dat 13 is, een oud ravennest, dat op uw hoofd valt, een zéér slecht voorteken; die kale plek in uw tuin... een heksenkring. Het is alles kommer en kwel. 't Is hachelijk! Hiertegen helpt alleen berusting!"

3986 Heer Ollie hoorde, dat de voetstappen van de onbekende zich verwijderden. Hij was geheel verslagen door de sombere voorspellingen, die deze hem had toegevoegd, maar het viel hem moeilijk te berusten.

„Hela!" riep hij met tranende ogen. „Laat me hier niet zo staan. Ik kan niets zien! Ik wil me wassen, als u begrijpt, wat ik bedoel."

„Arme verblinde", mompelde de ander, al voortlopende. „Men kan de tekenen niet afwassen. Men moet berusting leren."

Heer Bommel begreep, dat hij van deze kant geen hulp te verwachten had en daarom begaf hij zich, blindelings tastend, naar de keuken waar een kraan was.

De vreemdeling vervolgde intussen zijn weg door de tuin en kwam zodoende Joost tegen.

De trouwe bediende duwde een kruiwagen mest voort die hij voor de kale plek tussen de paddestoelen bestemd had. Doch toen hij het vreemde figuurtje zag, hield hij verbaasd de pas in.

„Wie bent u?" vroeg hij, de wenkbrauwen optrekkend. „Zoekt u iets, met uw welnemen?"

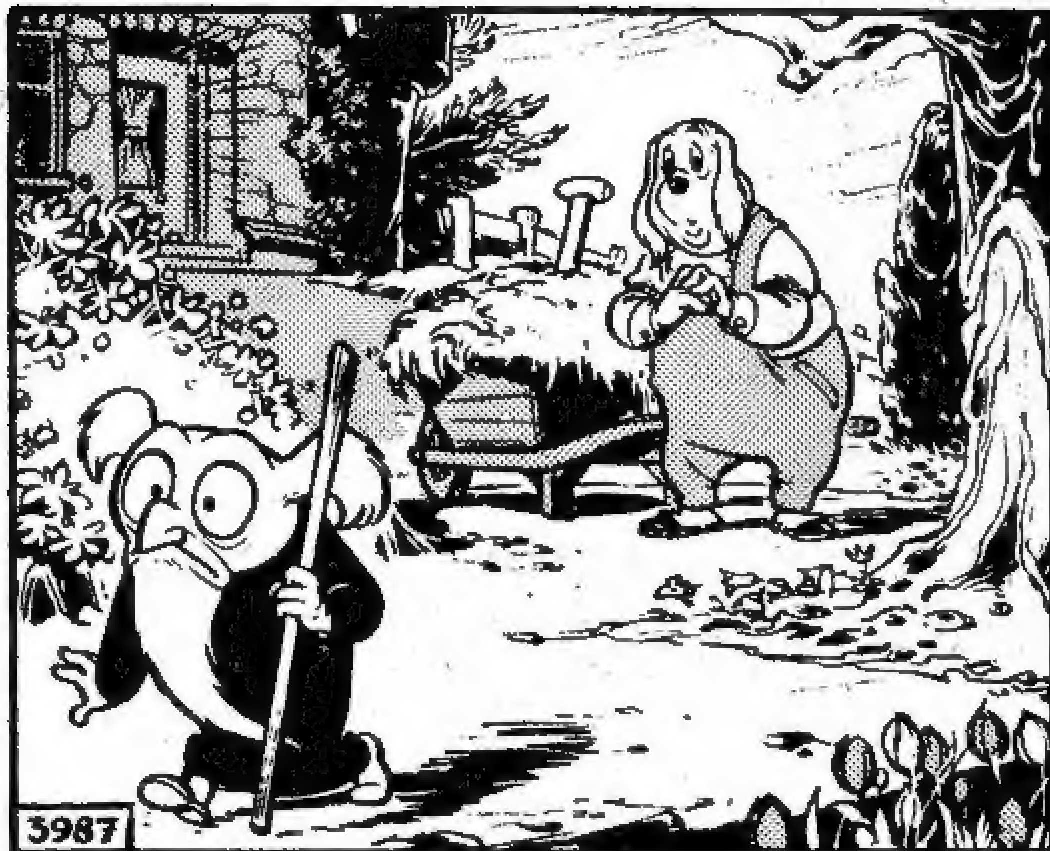
„Ik ben Hobbel Hachelbout", antwoordde de ander, „en ik kom u een raad geven: Stort iets van die mest op de drempel van uw slaapkamer!"

„W-watblief?" stamelde de knecht geschokt. „Wat moet ik in mijn slaapkamer storten, als ik zo vrij mag zijn?"

„Mest", hernam de onbekende. „Dan wordt u misschien niet meegesleurd door het onheil van uw meester. Want diens toestand is hachelijk; er wacht hem niets dan kommer."

Met deze woorden vervolgde hij zijn wandeling en Joost keek hem verward na.

Juist wilde hij hem nalopen om enige opheldering te vragen, toen lawaai uit de keuken zijn gedachten afleidde.

3987 Joost keek de vreemdeling geheel bedremmeld na.

„Betreurenswaardig", prevelde hij, „mest in mijn slaapkamer storten — als ik me zo mag uitdrukken! Wat bedoelt hij daarmee? En over welk onheil heeft hij het?"

Reeds wilde hij de tengere gedaante nalopen om opheldering te vragen, toen een onverwacht lawaai uit de keuken hem trof. Boven het gekletter van vaatwerk uit was heer Bommels geroep te horen. Weliswaar klonk het gesmoord, maar de bediende had een geoefend oor voor zijn meesters stem. Hij liet dan ook zijn voertuigje in de steek en snelde door de achterdeur het huis binnen. Een schokkend toneel ontvouwde zich voor zijn oog. Heer Ollie stond midden in het vertrek, geheel bedekt met veertjes, schorsen en takjes. Slierten macaroni en verfvlekken ontsierden zijn jas en op zijn hoofd kleefde een massa groene zeep, die uit een beschadigd bakje droop.

„Heer Olivier!" stamelde de knecht. „Schort er iets aan, met uw welnemen? Hebt u zich bezeerd?"

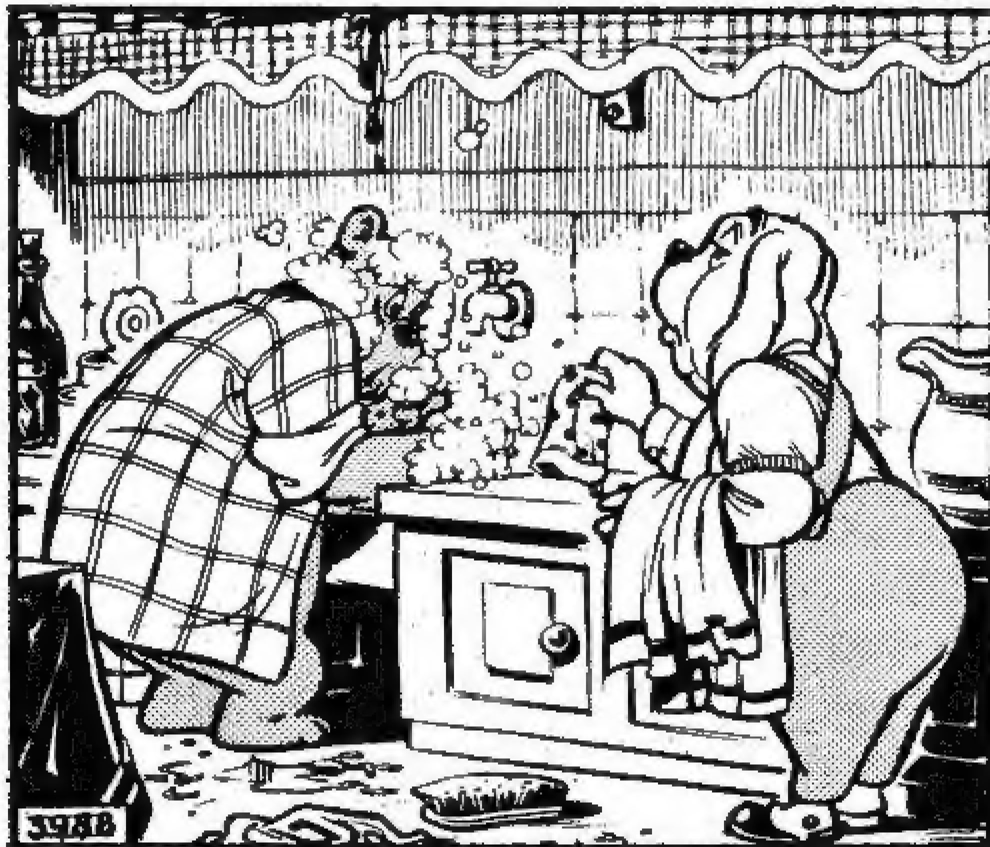
„Help!" riep heer Bommel met dunne stem, „Water!"

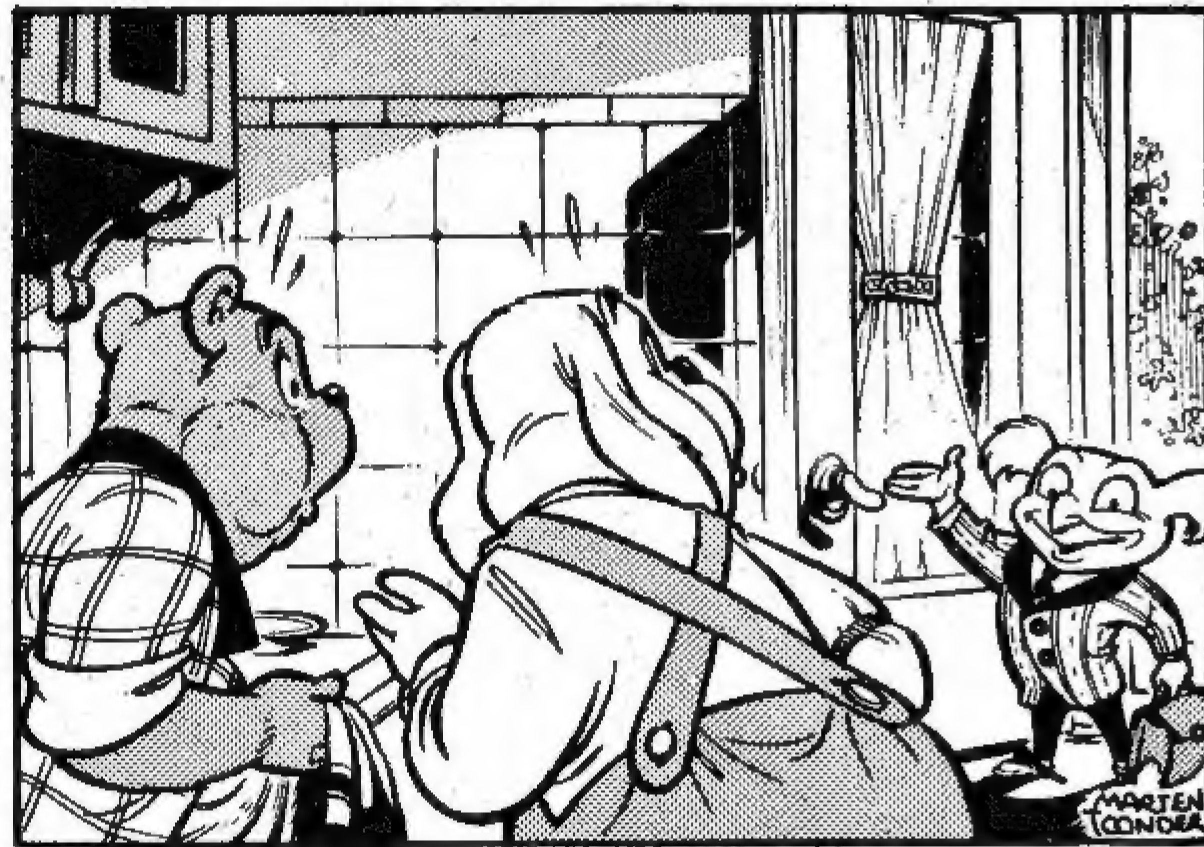
De trouwe bediende keek verwilderd om zich heen. Maar daar hij geen aanvallers zag, kalmeerde hij enigszins.

„De kraan bevindt zich bij uw hand, als u mij toestaat", sprak hij. „Is er iets gebeurd?"

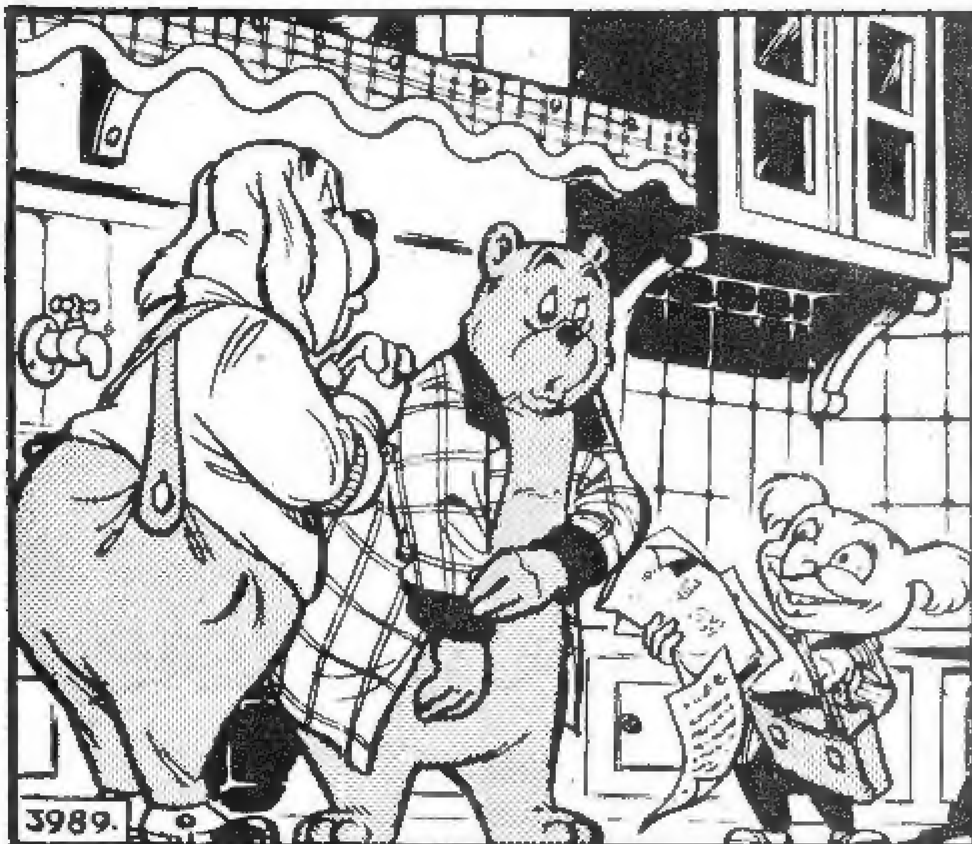
„G-gebeurd?" riep heer Bommel uit. „De beuk is op mij gevallen — en daarna kreeg ik de keuken op me! Alles is mij zwart voor de ogen en ik sta overal geheel alleen voor! Doe dan toch iets!"

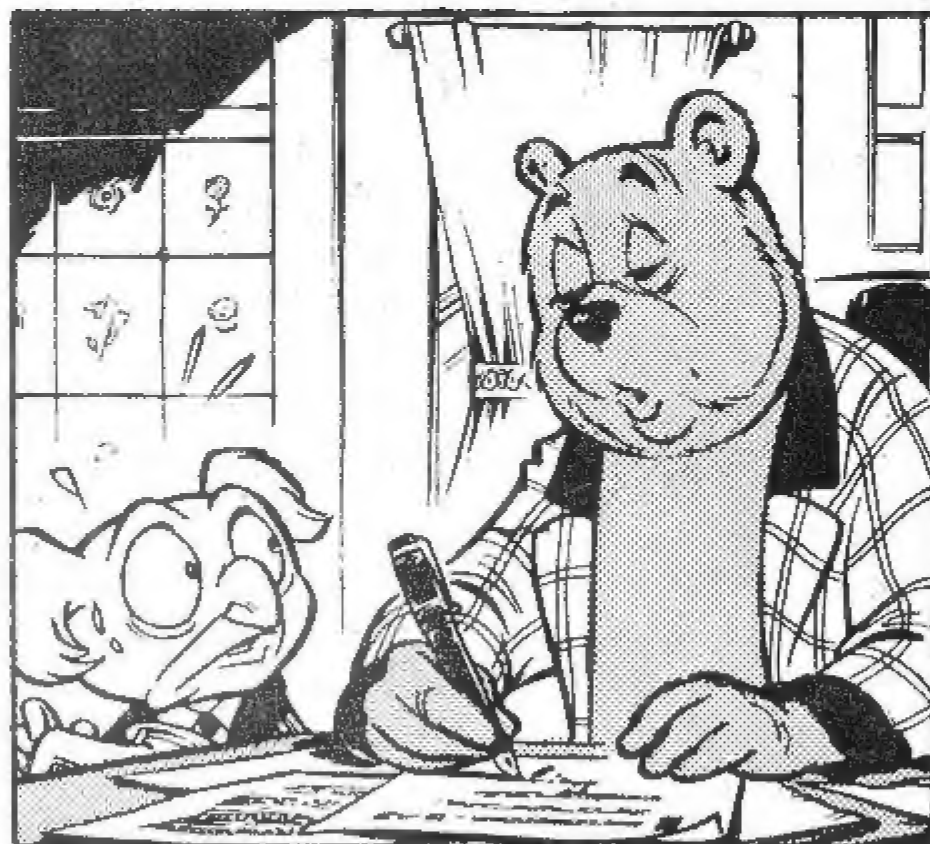
Joost gehoorzaamde onmiddellijk. Hij snelde heen om handdoeken en washandjes te halen want hij begreep, dat zijn meester gereinigd wilde worden.

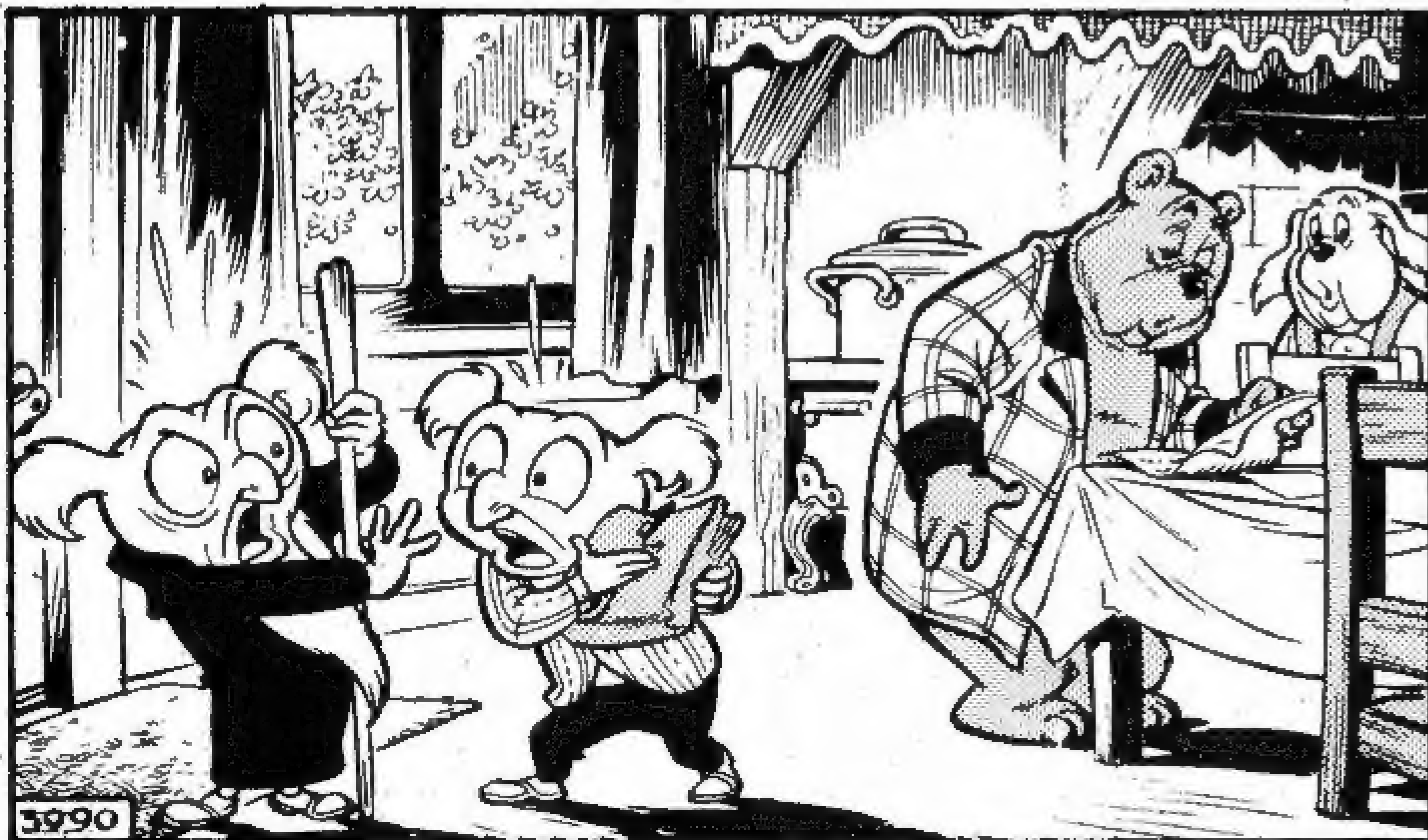
3988 Joost toog ijverig aan het werk met water, zeep en handdoeken — en na enige tijd slaagde hij er in om zijn meester weer toonbaar te maken.
„Het is vreselijk", sprak heer Bommel, zijn geteisterde gelaatstrekken soppend, „ik ben door het onheil getekend! Ik bedoel: het ongeluk zal mij treffen!"
„Het ongeluk heeft u toch al getroffen?" vroeg Joost. „Me dunkt; na alles wat u op u gekregen hebt, als ik zo vrij mag zijn!"
„Je begrijpt me niet", hernam heer Ollie, terwijl hij zich begon af te drogen. „Dit zijn allemaal maar voortekenen. Er is een heksenkring in het gras; dat betekent gevaar..."
„Ik ben bereids bezig die plek te bemesten, met uw welnemen", zei de knecht haastig. „Ons huisnummer is dertien", vervolgde heer Bommel door de handdoek heen, en er is een ravennest op mijn hoofd gevallen. Dat beduidt verlies van goederen, vermogen en huis, als je begrijpt wat ik bedoel".
„Zeer betreurenswaardig", stamelde de trouwe bediende.
„En het ergste is, dat er niets aan te doen is!" riep zijn meester uit.
„Hier helpt alleen maar berusting, zei meneer Hachelbout".
„O, maar er is wel degelijk iets tegen te doen!" riep een stem in de deuropening — en daar verscheen Hup Hachelbout met een overladen tas. Hij glimlachte opgewekt, maar toch was er iets zenuwachtigs in zijn manier van doen. Dat kwam natuurlijk omdat hij bang was, dat zijn tweelingbroeder onverwachts op zou duiken.

3989 Heer Bommel keek een ogenblik verbaasd naar de vreemdeling. Het viel hem op, dat deze bijzonder op de vorige leek, maar hij had geen tijd om daarop in te gaan.
„Zei u, dat er iets tegen die slechte voortekenen te doen is?" vroeg hij hoopvol.
„Dat zei ik", bevestigde de ander. „Mijn naam is H. Hachelbout en ik ben een verzekeringsdeskundige. Ik verzeker alles, van de wieg tot graf. 'Met een verzekering van Hachelbout laat het ongeluk u koud'. Dat is mijn zinspreuk. Wel fris, hè? Haha! Kijk, hier heb ik een levensverzekering met een mooie invaliditeitsclausule, dat is wel het minste, wat u nodig hebt, wat u?"
„J-ja", zei heer Bommel aarzelend. „Kan het ongeluk mij niet meer treffen, als ik zo'n ding neem?" „Het ongeluk kan verzacht worden", legde de deskundige uit.
„Men kan het onheil niet helemaal afwenden, maar men kan schadeloos gesteld worden. En daar gaat het om in het leven, nietwaar?"
In deze geest sprak hij nog enige tijd voort en tenslotte ging heer Ollie aan de keukentafel zitten om zijn naam onder een stapeltje papieren te zetten.
„Dit is voor een ziekteverzekering", zei de heer Hachelbout, „en dit voor een glasverzekering — en dit is voor brand en inbraak. Hier tekenen, juist. Haha. Nu kan u haast niets meer gebeuren."
Bij deze woorden wierp hij een schichtige blik achter zich, want hij begreep, dat zijn broer niet veraf kon zijn.
En ja hoor. Daar verscheen deze reeds in de deuropening.
„Verzekeringen!" riep hij met schrale stem. „Allemaal ritsel en flodder! IJdelheid! Men moet berusting leren wanneer de tekenen hachelijk zijn."

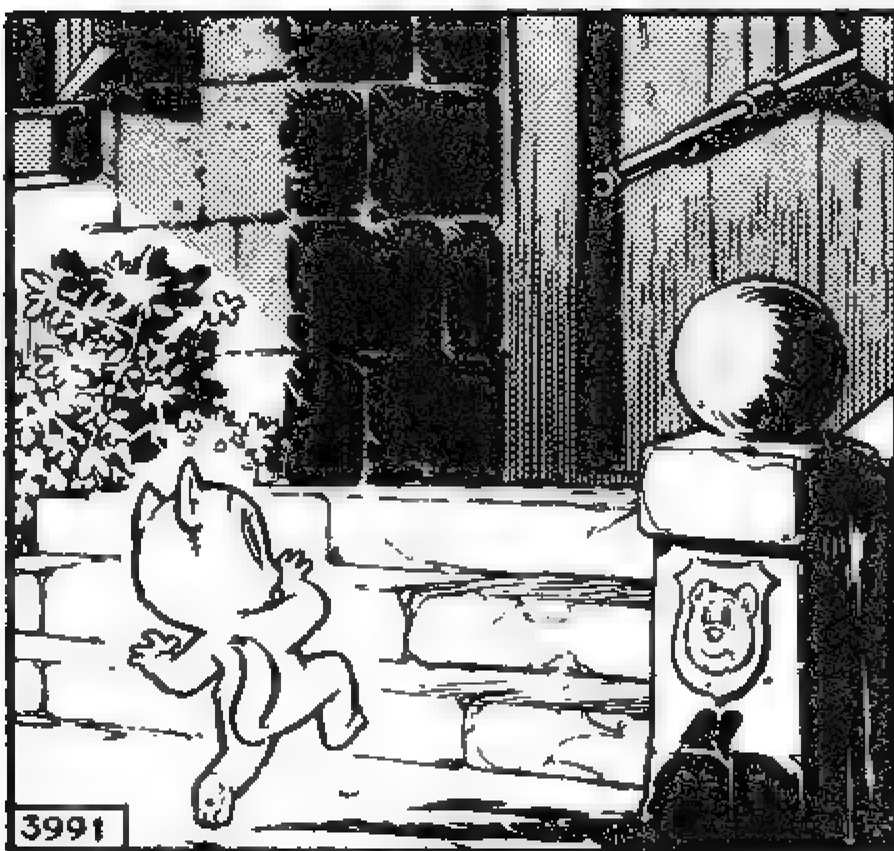

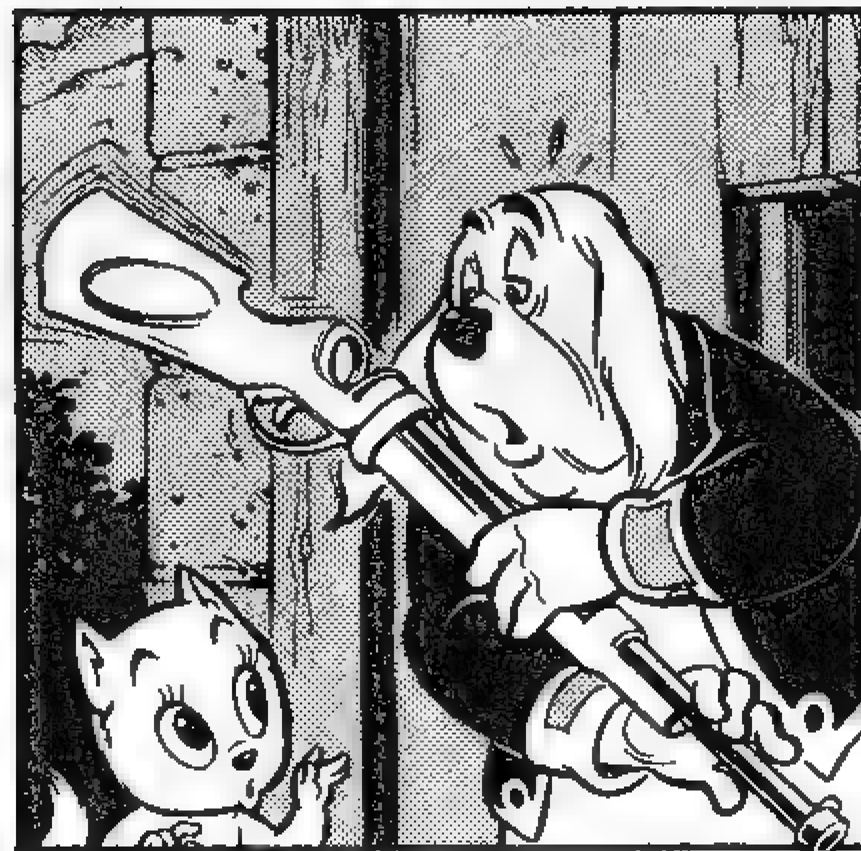
3990 „Men kan zich tegen het ongeluk niet verweren!" zei Hobbel Hachelbout dreigend. „Dat is hovaardij! Al verzekert deze persoon zich nog zoveel, hij is een getekende! Zijn toestand is hachelijk!"
„Men kan schadeloos gesteld worden!" riep zijn broer haastig. „Deze persoon wordt bedreigd door inbraak, nietwaar?"
„Ja!" gaf Hobbel toe. „Er zal brand bij hem uitbreken, hij zal huis en haard verliezen, hij zal zijn vermogen kwijtraken en zijn leven loopt gevaar. Dat zeggen de voortekenen. 't Is hachelijk."
„Nou, maar hij heeft zojuist een mooie inbraakverzekering gesloten!" riep Hup nu triomfantelijk uit. „En tegen brand en ziekte is hij ook verzekerd! Het wordt allemaal vergoed!" „IJdelheid!" prevelde Hobbel somber. „Kwel en morrel wachten hem. Hier helpt slechts berusting!"

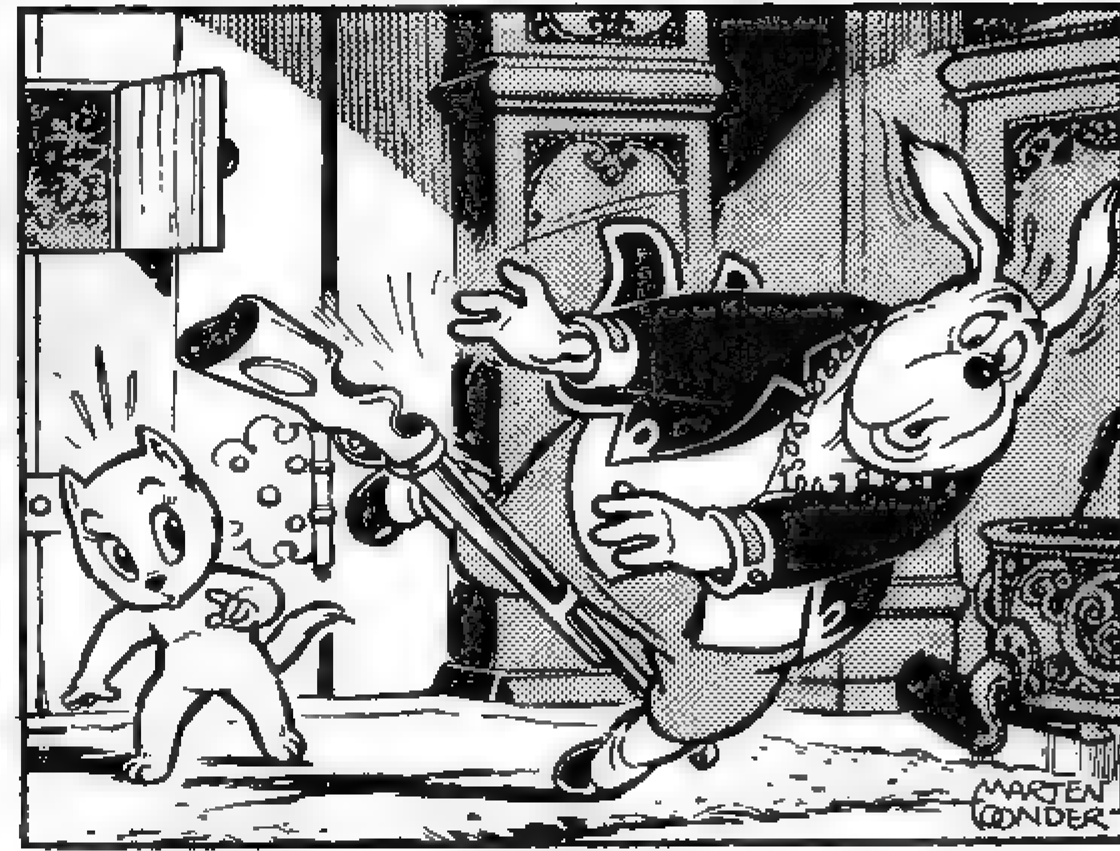
Deze woordenwisseling ging zo nog enige tijd voort en heer Bommel voelde opnieuw zijn moed zinken. Verslagen wierp hij een blik in de papieren die hij getekend had.

„Hoor eens", sprak hij tenslotte, „zijn die verzekeringen nu wat waard of niet? Ze kosten duur en hoewel geld geen rol speelt..."
„Ze zijn prima!" riep Hup vurig. „Alle schade wordt vergoed door eerste klas maatschappijen!"
Hobbel keerde zich schouderophalend om en liep de tuin in.

„We zullen zien", zei hij gallig. Zijn broer snelde achter hem aan, en nog geruime tijd kon men horen hoe hij op klagelijke toon zijn verzekeringen verdedigde. Maar heer Ollie zag de toekomst somber in...

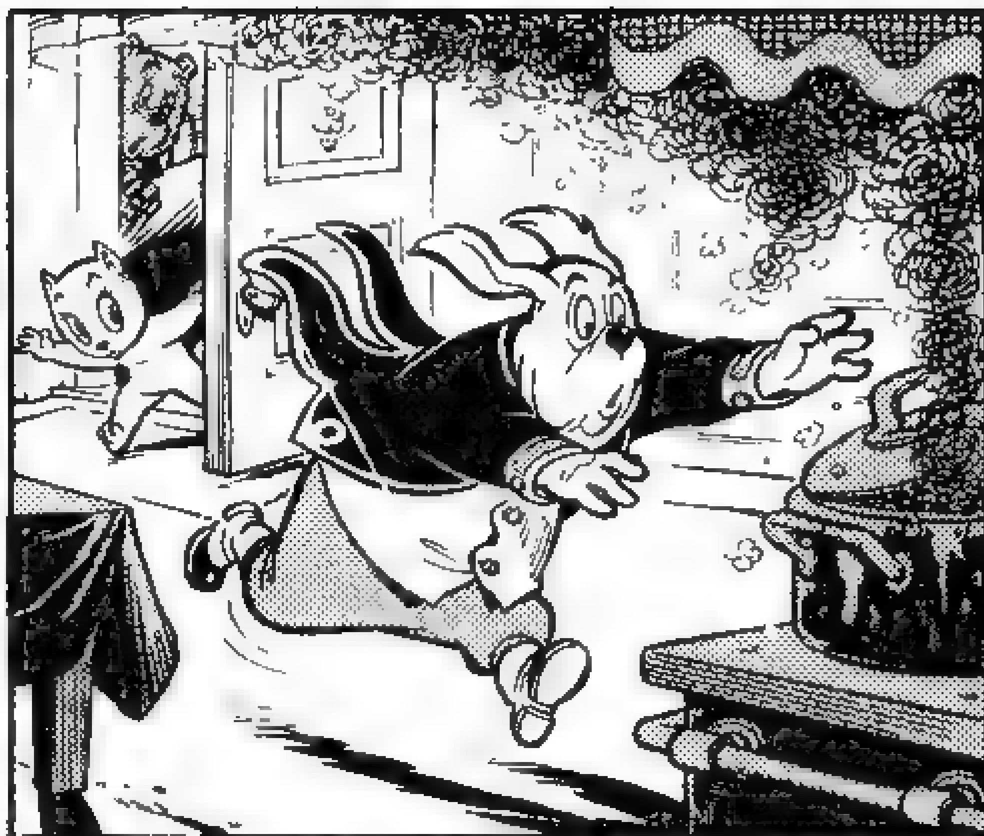
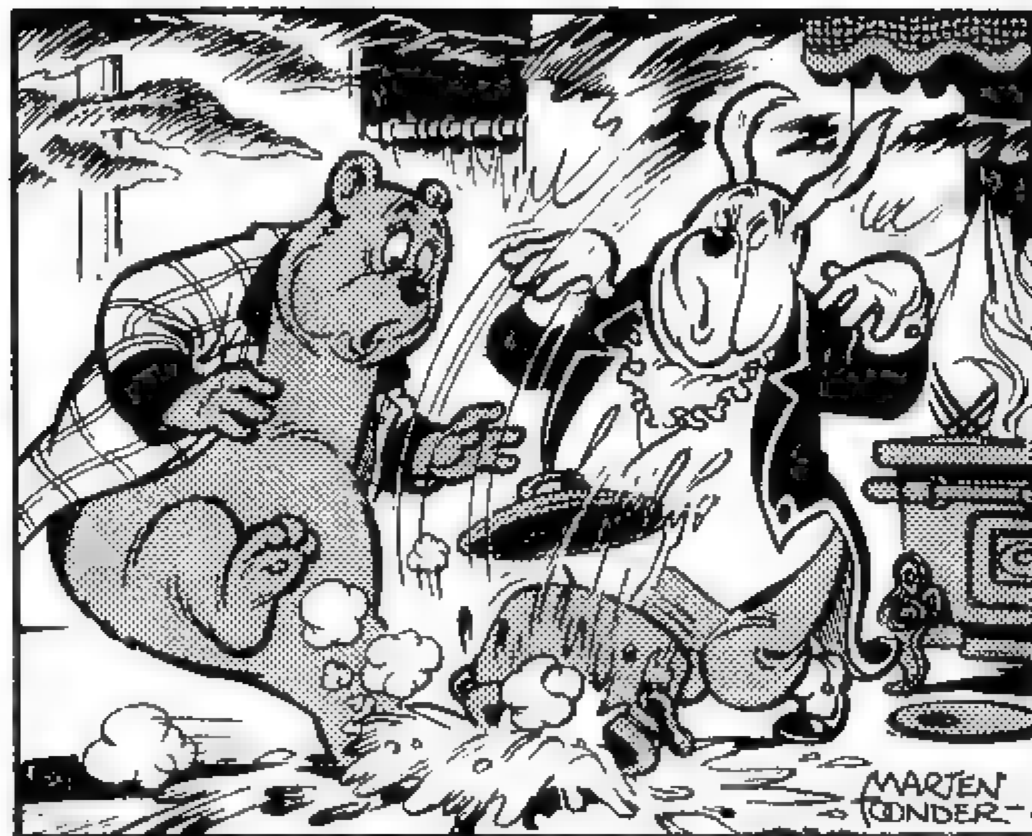

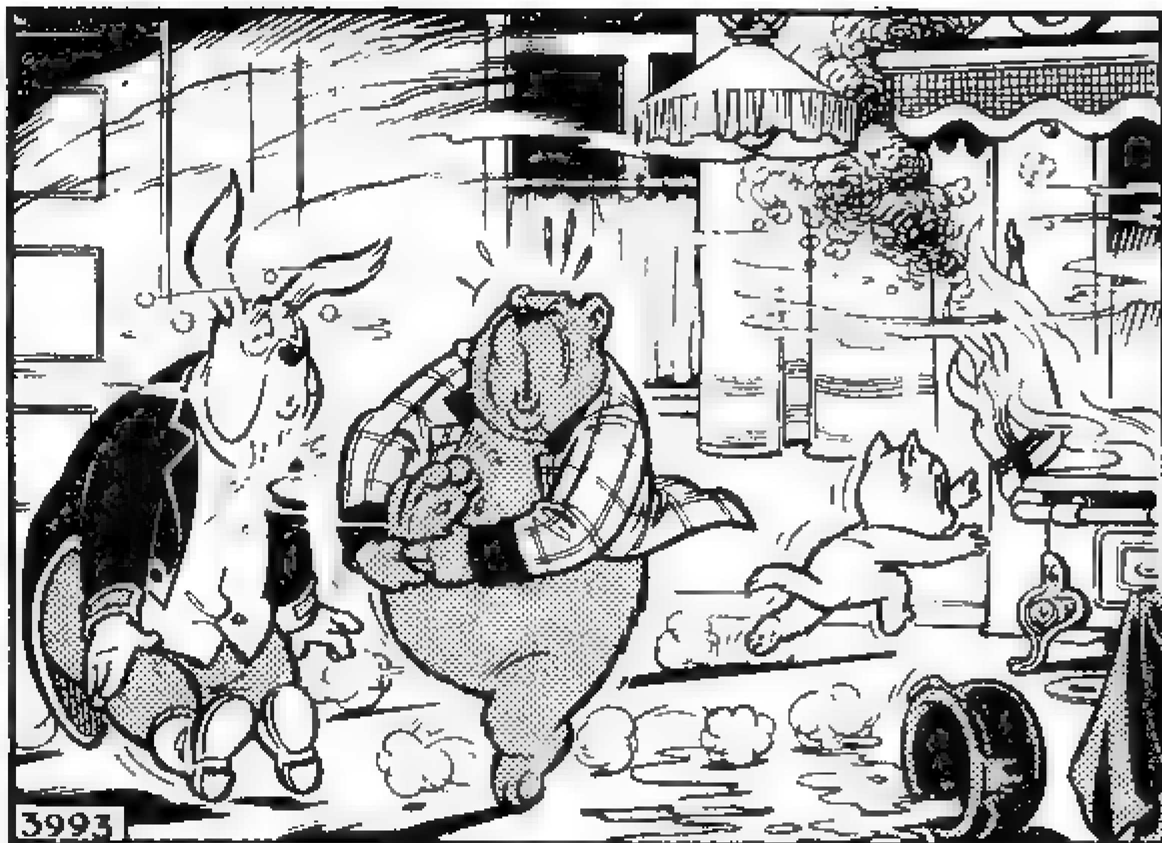

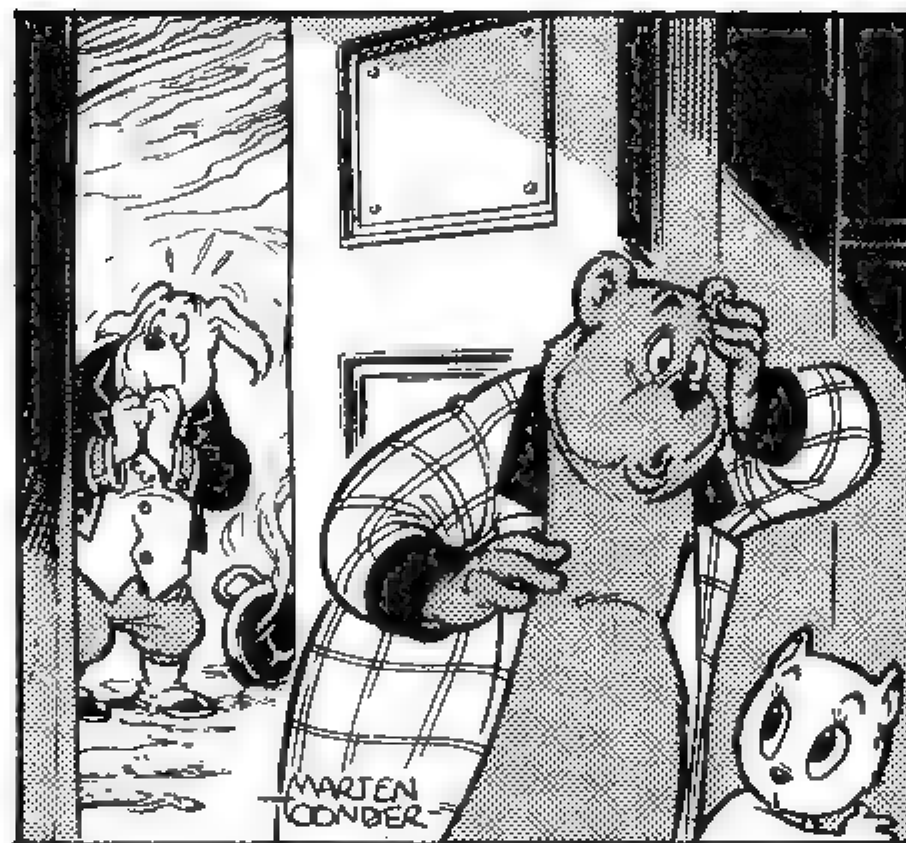
3991 Die avond belde Tom Poes voor een bezoekje bij slot Bommelstein aan.
Hij schrok echter wel toen er een luikje in de deur openging en er een geweer op hem werd gericht.
„Hela!" riep hij. „Doe weg dat ding! Ik ben het maar!"
Het wapen maakte enige onzekere bewegingen en werd tenslotte teruggetrokken. Toen werden er kettingen losgemaakt en grendels teruggeschoven; een sleutel draaide knersend in het slot en tenslotte zwaaide de eens zo gastvrije deur open.
„Excuseer, jongeheer", sprak de bediende Joost, die nu zwaar gewapend zichtbaar werd, „de toestand is hachelijk. Heer Olivier wenst geen risico's te lopen."
„Maar wat is er aan de hand?" vroeg Tom Poes en hij keek ongerust om zich heen. „Een belegering of zo?"
„U schertst", hernam de trouwe knecht, beverig met zijn geweer zwaaiend. „Maar de toestand verdraagt geen grapjes. Wij verwachten brand en inbraak, met uw welnemen."
Daar stond Tom Poes toch wel even van te kijken.
„Tjonge", mompelde hij. „Waarom dan wel? Heeft heer Bommel een dreigbrief gehad?"
„Het zijn de voortekenen", legde de ander uit. „De overheid heeft gemeend ons het huisnummer dertien te moeten geven en er is een ravennest op het hoofd van heer Olivier gestort — als ik mij zomag uitdrukken. Mag ik u voorgaan?"
„Ik begrijp er niets van", zei Tom Poes. „En zwaai niet zo met dat wapen, Joost."
„Tot uw dienst", zei de bediende. Hij richtte het geweer onhandig omlaag, zodat de loop hem tussen de knieën raakte. Hij struikelde dan ook en stortte dreunend op het parket.

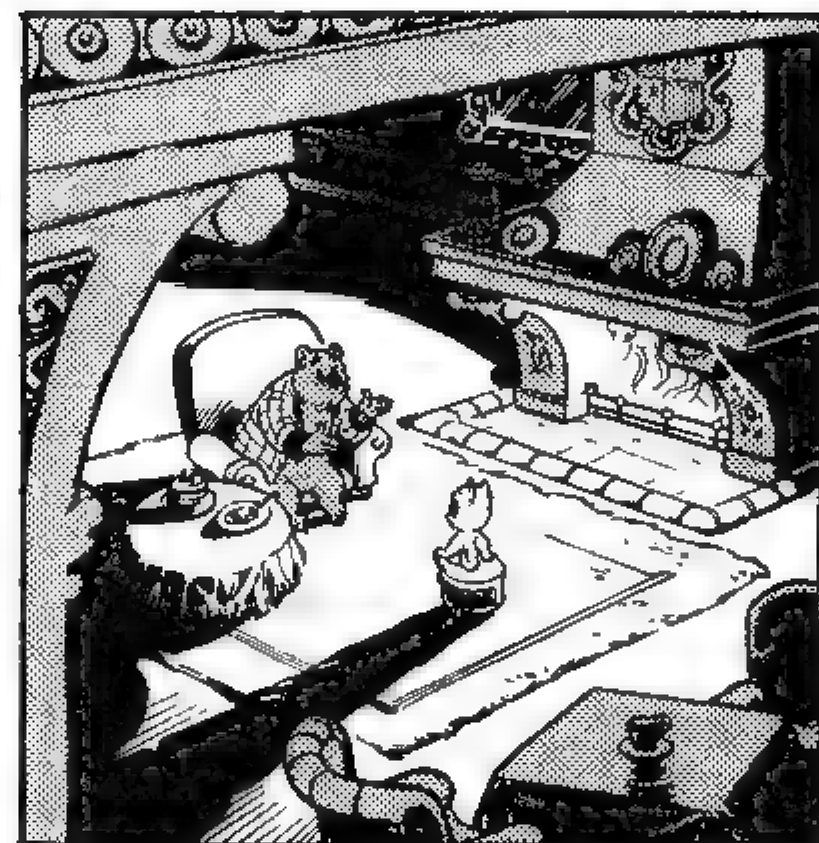

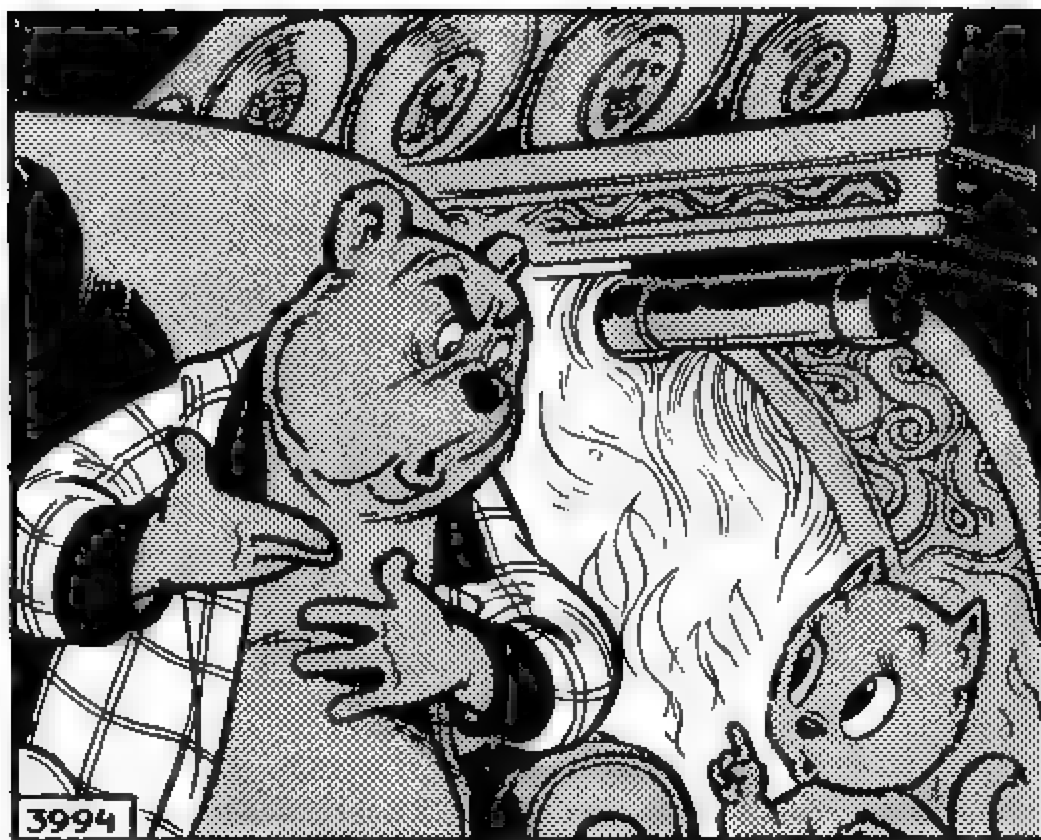
3992 Joost richtte zich in zittende houding op en schudde bekommerd het hoofd.
„Rampspoed en ongeluk", prevelde hij. „Het komt uit, als u mij toestaat." „Wat bedoel je toch?" vroeg Tom Poes ongeduldig. „Wat komt er eigenlijk uit?"
De knecht wilde de toestand uit gaan leggen, doch zijn neus werd plotseling getroffen door een branderige geur. En nu viel zijn oog op de dichte rookwolken, die uit de keuken kwamen drijven.
„De maaltijd!" riep hij, overeind springend. „De maaltijd brandt aan!"
Verwilderd snelde hij naar het toneel van de ramp en Tom Poes volgde hem. Nu werd ook de kamerdeur geopend om heer Bommel door te laten.
„Brand!" riep deze op klagende toon. „Het ongeluk slaat toe! Dat komt van het ravennest!"
„Dag, heer Ollie". zei Tom Poes. Maar zijn vriendelijke groet bleef onopgemerkt; onder brand- en hulpgeroep rende heer Bommel de keuken in om te gaan blussen. Op het gezicht van zijn meester geraakte Joost echter geheel over zijn zenuwen heen.
Hij tilde de overkokende pan van het fornuis, brandde zijn vingers en liet het vaatwerk met een kreet op de tegels vallen. Het goede voedsel vloog alle kanten uit, zodat heer Ollie een groot deel over zijn tenen kreeg.
Enige tijd was het anders zo rustige vertrek nu vervuld met geroep en geschreeuw van rondspringende figuren — en Tom Poes keek in grote verbazing toe. Want het was hem duidelijk, dat er een nerveuze spanning op Bommelstein heerste, maar de reden daarvan begreep hij niet.

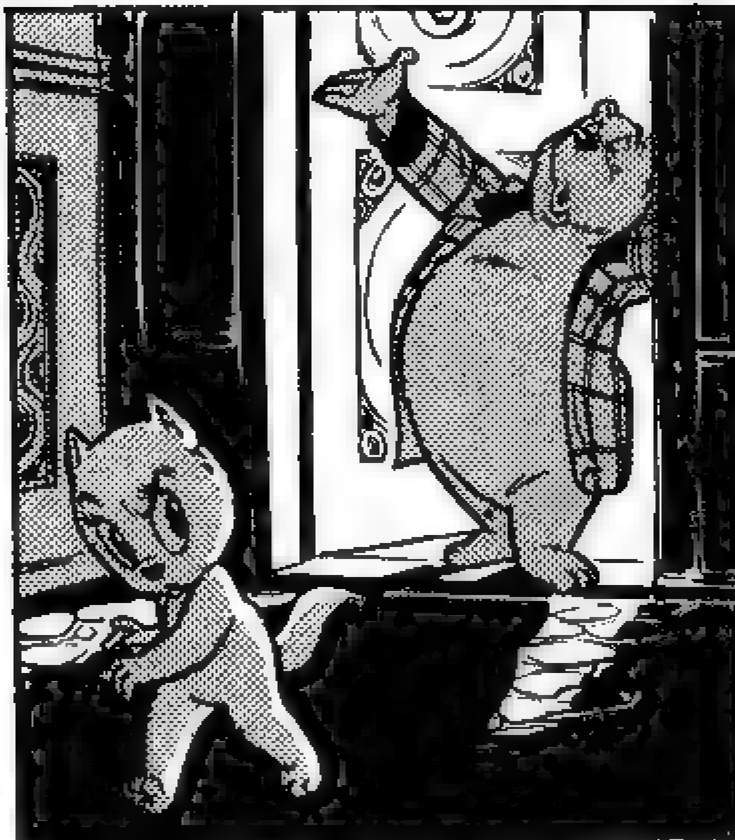
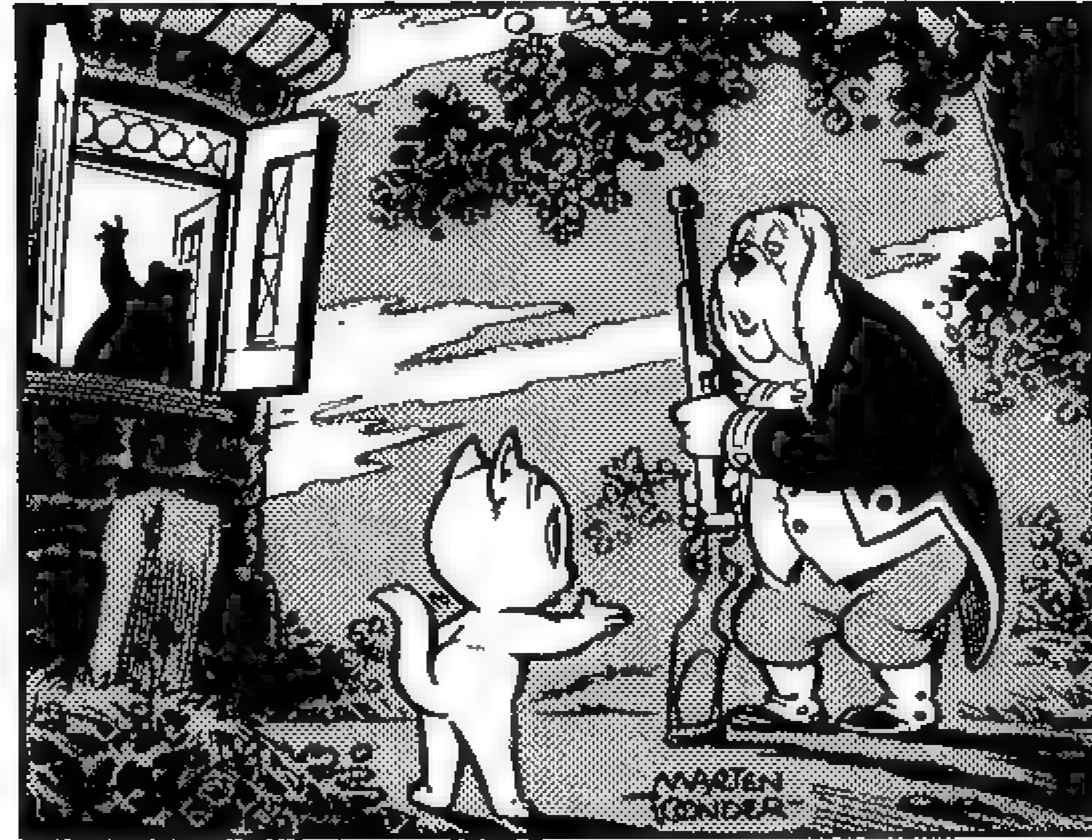

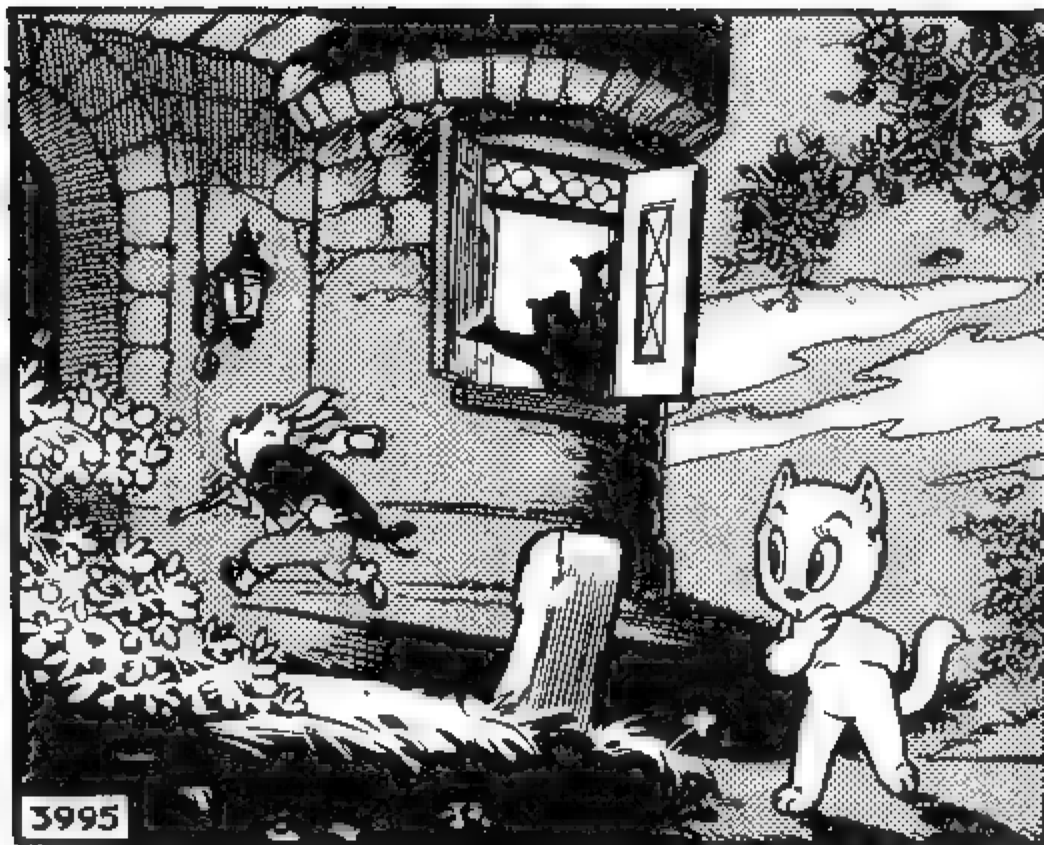

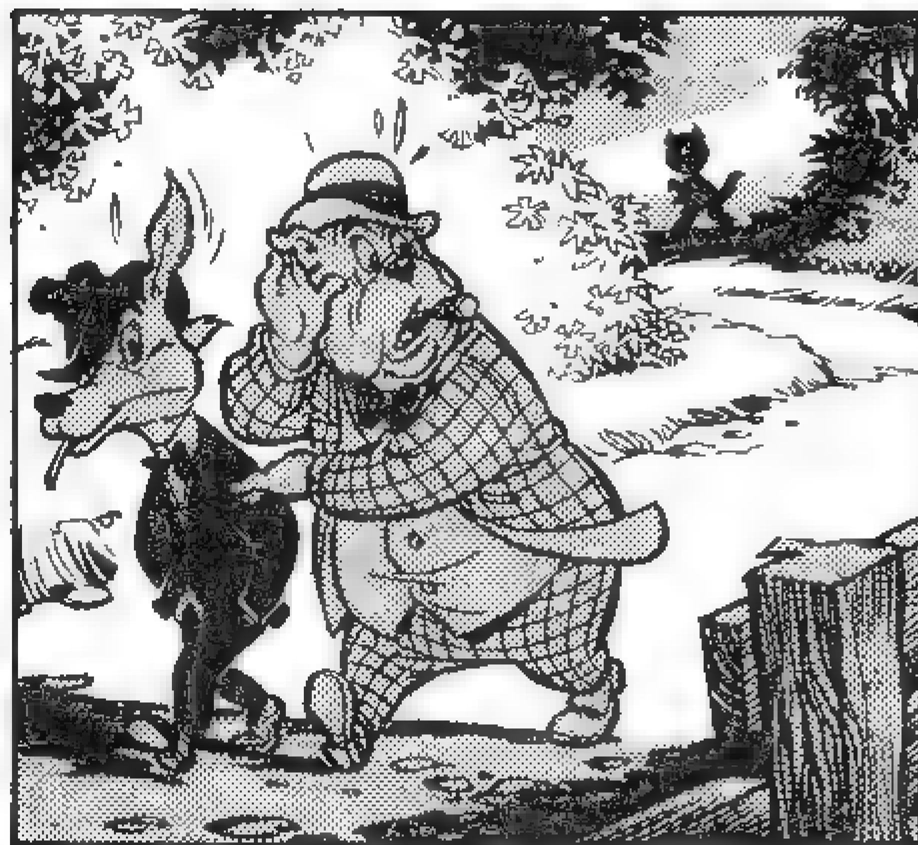
3993 Onder toornige uitroepen sprong heer Bommel op de gevallen maaltijd rond en daar deze nogal heet was, brandde hij zijn voetzolen.
Met een kreeg greep hij naar een van zijn pijnlijke tenen, doch hij deed dit zo onbeheerst, dat hij de trouwe bediende ter aarde wierp.
Intussen was de vlam uit het openstaande fornuis geslagen, zodat een kopjesdoek, die er boven hing, vuur vatte. Wanneer Tom Poes niet aanwezig was geweest, zou de brandvoorspelling al dadelijk uitgekomen zijn.
Nu liep het nog goed af, maar de anders zo propere keuken bood een troosteloze aanblik toen heer Bommel, leunend op Tom Poes, de gang op strompelde.
„Nu moet u me toch eens vertellen, wat hier aan de hand is", zei de laatste.
„Waarom doet u zo zenuwachtig? En waarom laat Joost het eten aanbranden? Dat is niets voor hem."
„Het ongeluk is bezig toe te slaan", zei heer Ollie somber. „Kwel en kommer hangen over het huis; de toestand is hachelijk, als je begrijpt wat ik bedoel."
En nadat hij zijn voeten met brandzalf had behandeld, zette hij zich in zijn leunstoel bij de haard en vertelde wat er die dag gebeurd was.
„Erger kan het niet", zo besloot hij. „Weliswaar ben ik verzekerd, maar toch ben ik op het ergste voorbereid. Want verzekeringen zijn ijdelheid, zei de heer Hobbel Hachelbout; hier helpt slechts berusting. Over een heksenring kan men nog heenstappen, maar dat nummer dertien doet de deur dicht."
Tom Poes begon te lachen. „Wat een onzin", zei hij.

3994 „Allemaal bijgeloof!" zei Tom Poes en hij lachte smakelijk. Heer Bommel keek hem met groeiende ontstemming aan.
„Het staat je niet mooi om plezier te hebben om het ongeluk van je vriend en beschermer", sprak hij berispend. „Hier zit ik, in de greep van het noodlot, als je begrijpt wat ik bedoel, en wat doe jij? Dom lachen!"
„Het is immers allemaal onzin", zei Tom Poes. „Die ongelukken hebt u aan uzelf te wijten!"
„Zo", riep heer Ollie met zware stem. „Zo! Is dat je steun?! De voorspelling zei het al; al uw vrienden zullen u in de steek laten. Eenzaam en verlaten zult u tenslotte rondwaren op de puinhopen van uw bezit. Dat zei de heer Hachelbout — en het komt uit, zoals ik merk."
„Maar..." zei Tom Poes. „Niks maar", hernam heer Bommel. „Ik zie nu maar eens net wat ik aan je heb."
„Goed", zei Tom Poes opstaande. „Als u er zo over denkt, kan ik beter naar huis gaan. Ik kom wel eens terug als uw bui over is."
Met die woorden liep hij de deur uit.
„Vaarwel!" riep heer Ollie hem met droeve stem na. „Later zul je spijt hebben van je gedrag; maar dan zal het te laat zijn."
Tom Poes haalde de schouders op.
„Je moet je niet zoveel van al die onzin aantrekken", zei hij tegen de bediende Joost die hem uitliet. „Het is allemaal dom bijgeloof en daar word je maar zenuwachtig van."
„Ik ben inderdaad zeer nerveus, met uw goedvinden", gaf de knecht toe.
„Maar de toestand geeft me zorgen."
Op dat moment werd er een venster achter hem geopend en heer Bommel boog zich roepend naar buiten.

3995 „Wat staan jullie daar buiten te praten?" riep heer Ollie wantrouwig uit het raam.

„Spannen jullie soms tegen mij samen?! Sluit de deur toch, Joost! Je weet, dat we inbrekers kunnen verwachten! Grendel de buitendeur en doe de kettingen erop!"

De trouwe bediende snelde met een korte groet het huis weer in en Tom Poes liep schouderophalend verder.

Doch het geluid van heer Bommels overslaande stem schalde ver over de donkere dreven en bereikte zodoende ook enige voorbijgangers. Het waren de heren Super en Hieper, die in de vallende schemering een avondwandeling maakten. Hun handel in lompen en metalen ging slecht en daarom hadden ze een open oor voor ieder zakelijk aanbod.

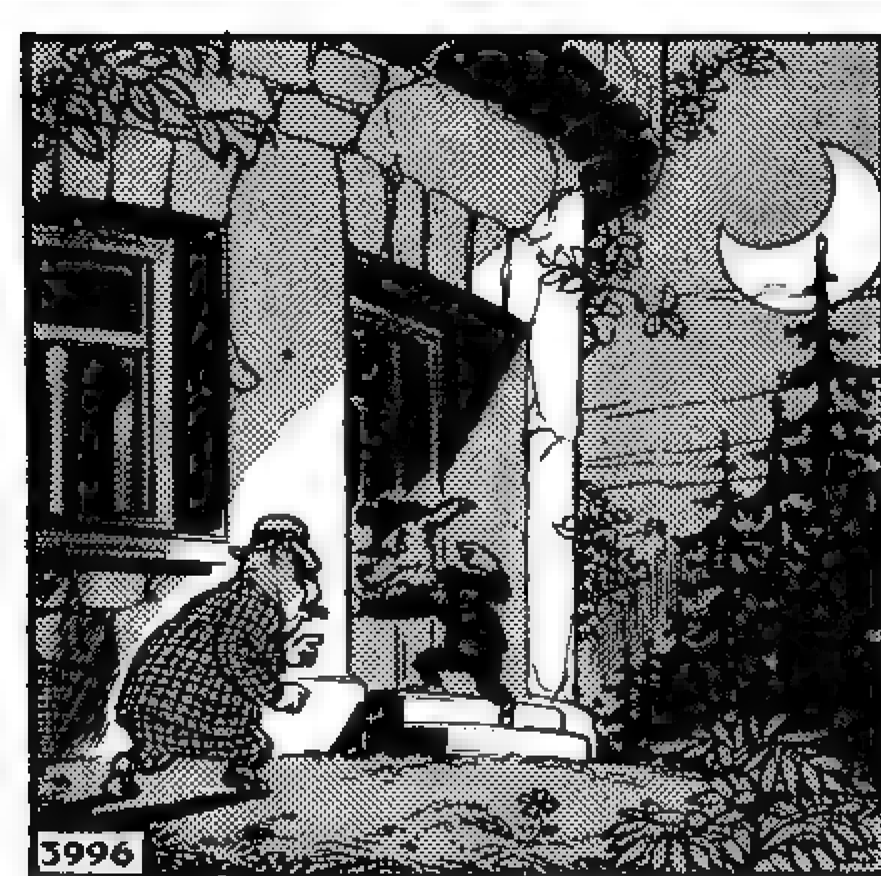
„Hoor je dat, Hiep?" vroeg Super.

„Die bolle schijnt nogal bang te zijn", zei de ander na enig nadenken. „Grendels en kettingen tegen inbraak."

„Juist", hernam zijn metgezel. „en iemand, die zo bang is, heeft vast iets, dat de moeite van het stelen waard is." Hieper hield verrast de pas in.

„Drommels ja, baas!" mompelde hij. „zullen we..."

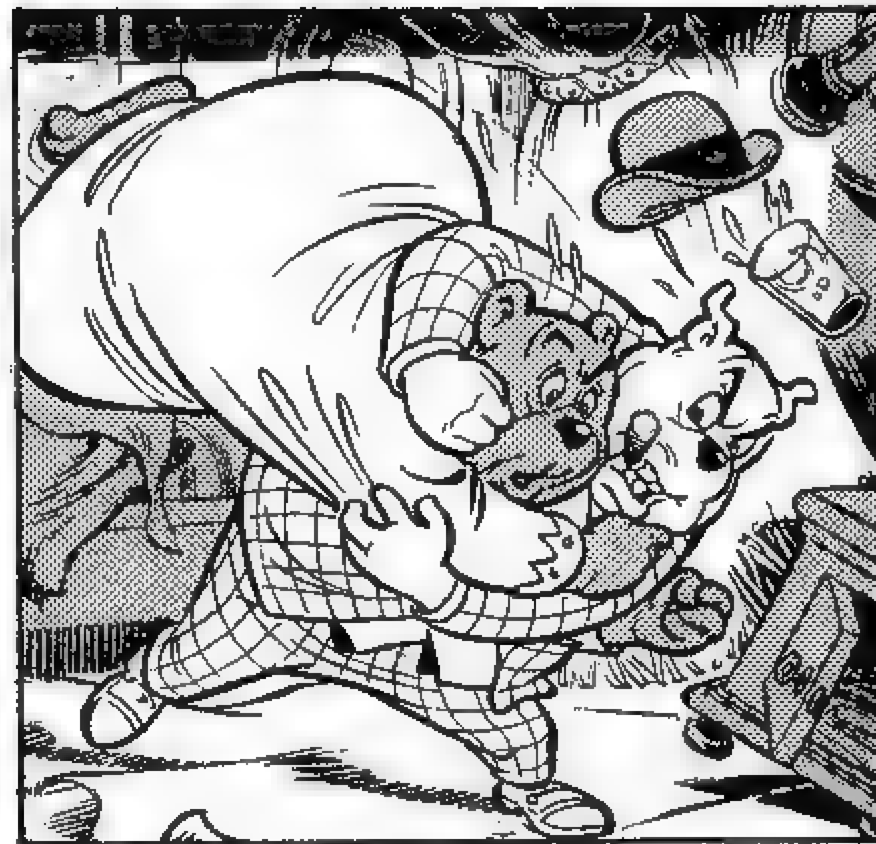
„We gaan eens kijken", besloot Super. „Jij gaat links en ik ga rechtsom!" Zo kon men even later de beide zakenlieden in gebogen houding om het gebouw zien sluipen. Er glom een eigenaardig lichtje in hun ogen en het zou me niets verbazen wanneer ze slechte plannen hadden...

3996 In het vale maanlicht onderzochten Super en Hieper de afsluiting van slot Bommelstein. Het bleek hun, dat de voordeur gegrendeld en met kettingen vastgemaakt was, doch dat Joost de achterdeur in zijn zenuwen had opengelaten. Glimlachend traden ze binnen en Super trok een zaklamp te voorschijn waarmede hij een heldere lichtstraal door het interieur liet schijnen. Als vakman had hij een geoefende neus voor geld en het duurde dan ook niet lang voordat hij in een bureau vond wat hij zocht.
Het waren enkele bundeltjes banknoten, die in een lade naast een aanslagbiljet lagen. „Dat is niet gek, baas!" zei Hieper opgetogen. „Die bolle wilde natuurlijk morgen zijn vermogensbelasting betalen. We treffen het!"
„Hm", gromde Super. „Sommige lui betalen meer belasting dan een eerlijk zakenman in een jaar verdienen kan. Neem maar mee, Hiep. Of hij dat geld nu aan ons of aan de ontvanger geeft is lood om oud ijzer. Maar het is niet genoeg."
„Nou, me dunkt!" protesteerde de ander. „Het is niet genoeg!" herhaalde Super met klem. „Weet je nog hoe zenuwachtig die bolle uit het raam hing te schreeuwen? Er moet hier ergens een super-schat verborgen zijn, jochie."
„Ja, als je het zo bekijkt", prevelde Hieper. „Zullen we nog wat verder zoeken, baas?" „Dat duurt te lang", besliste zijn metgezel. „We gaan naar boven, dan kan Bommel ons zelf vertellen waar hij zijn spullen heeft opgeborgen."

3997 Heer Bommel schrok te middernacht op uit een onrustige slaap. Hij had gedroomd, dat hij geheel verarmd in een bloempot woonde en daarom voelde hij zich wat gedrukt toen hij de ogen opsloeg. Een ogenblik staarde hij lodderig naar de duistere figuren, die zich met een zaklamp door het vertrek bewogen. Want hij meende, dat de droom nog verder ging.

„Men moet berusting leren", mompelde hij met dikke stem.

„Niks berusting", gromde Super. „Word wakker, bolle! Ik wil weten, waar je je centen verstopt hebt. Vertel op — en vlug een beetje!"

Op deze dreigende taal schrok heer Ollie geheel wakker, want het drong tot hem door, dat hij in lijfsgevaar verkeerde.

„Ik verstop geen centen", zo riep hij uit. „Ga weg — of ik r-roep de po-popo-litie!"

„Hij is brutaal, baas!" zei Hieper. „Als ik jou was zou ik hem een lesje geven; zo schieten we niet op".

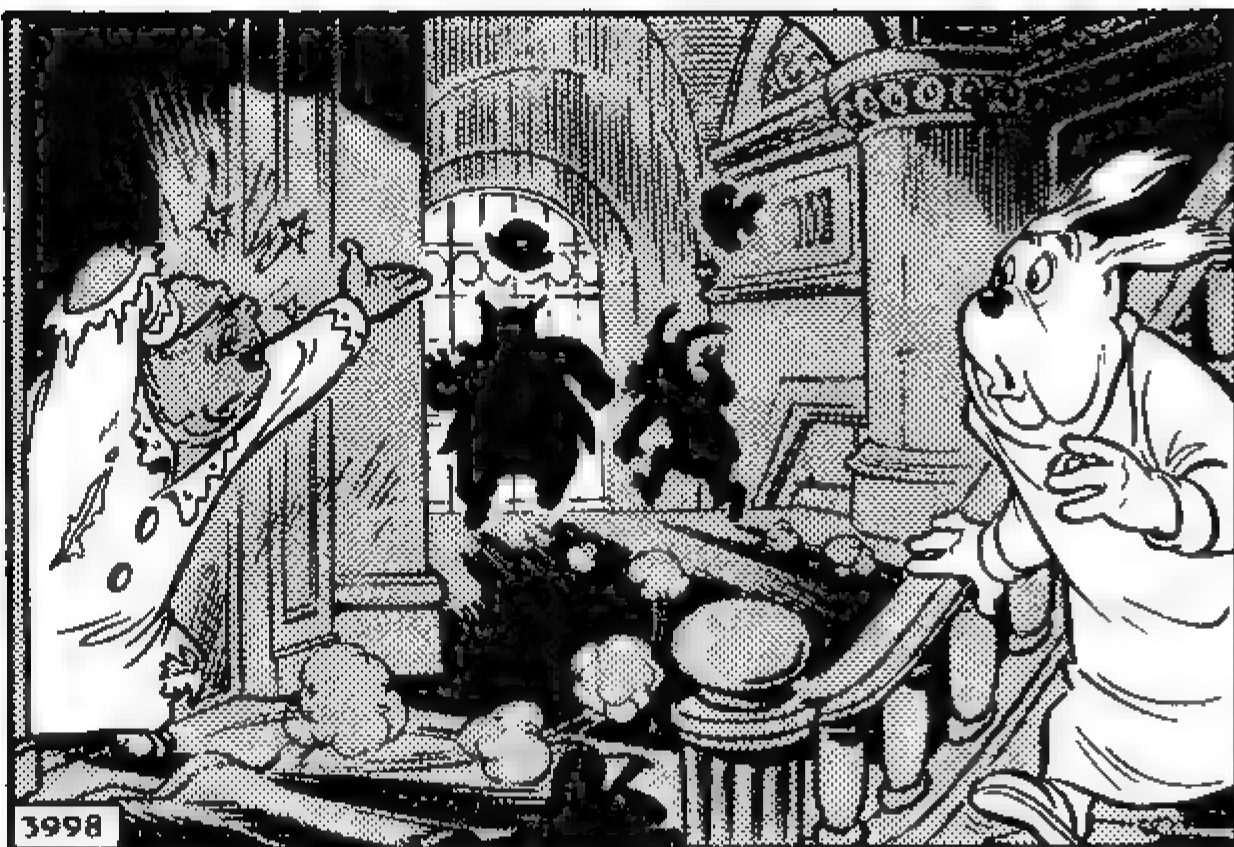
Super had echter geen aansporing nodig. Hij vatte de ongelukkige heer aan en schudde hem ruw heen en weer.

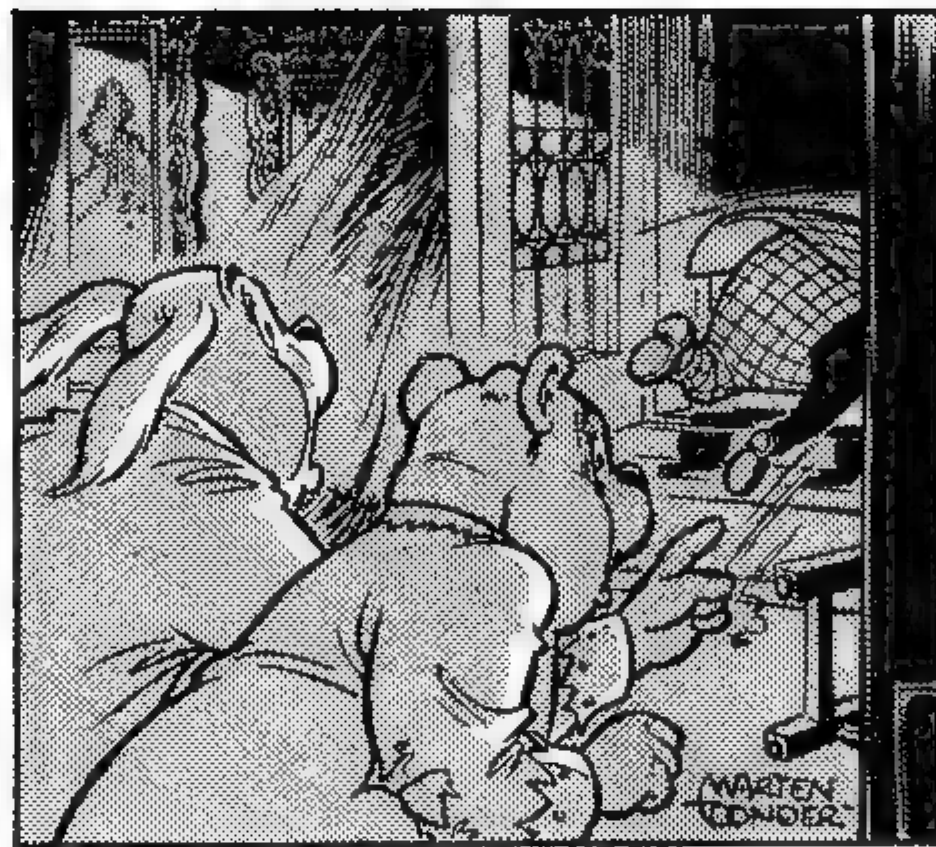
„Vertel op waar je geld is!" snauwde hij, „of ik maak mosterdsaus van je!"

Nu maakte een grote drift zich van heer Bommel meester. Luidkeels om hulp roepend trachtte hij de schurk af te schudden en daarbij tuimelde heel wat meubilair en glaswerk ter aarde.

Het lawaai dat hierdoor ontstond drong ook door in de bovenverdieping waar Joost huisde en de trouwe knecht sloeg onmiddellijk de ogen op.

„Het is zo ver", stamelde hij met bleke lippen. „Het onheil slaat toe, zoals voorzegd is. Ach, had ik nu maar wat mest in mijn kamer gestort, zoals de heer Hachelbout mij aanried."

3998 De bediende Joost heeft een hoge opvatting van zijn plicht, dat bleek ook nu weer. Want hoewel het hart hem in de schoenen zonk, snelde hij onmiddellijk de trappen af naar de benedenverdieping, waar zijn meester stond te roepen.
„Heer Olivier!" riep hij uit. „Wat is er gebeurd? Hebt u benauwd gedroomd?"
Heer Ollie antwoordde niet. Met een bevende vinger wees hij op de vluchtende figuren van Super en Hieper — en omdat de knecht een vlug verstand had, begreep hij dat hier een inbraak met geweldpleging had plaatsgevonden. Achter de schurken aan daalde hij de trappen af; niet al te vlug natuurlijk, want hij zou het akelig gevonden hebben om hen in te halen. Heer Ollie kon hem dan ook gemakkelijk bijhouden, ondanks zijn kwetsuren. „Te l-laat", stamelde hij. „We zijn te laat. Daar springen ze het raam uit!"
„Inderdaad", gaf de bediende opgelucht toe. „We hebben ze verjaagd, met uw welnemen. Hebben de misdadigers u leed gedaan?" Heer Bommel tastte naar zijn builen en schrammen en hij knipperde pijnlijk met zijn blauwe oog. Doch hij vermande zich.
„Het was een vreselijk gevecht", verklaarde hij. „Ik ben blij, dat je kwam, Joost. Want in mijn drift wist ik niet meer wat ik deed en het zou er lelijk voor die aterlingen hebben uitgezien..." Hij zweeg plotseling en wankelde op zijn bureau af. „Het belastinggeld!" riep hij. „Ze hebben het geld gestolen, dat ik morgen aan de belasting betalen moet. En dat is het ergste wat iemand van mijn stand kan overkomen; ik ben geruïneerd! Ach, de voortekenen hebben niet gelogen; ik ben een verloren heer!"

3999 De volgende morgen vroeg begaf heer Bommel zich in zijn tuin. Hij had zijn kwetsuren verbonden en zijn blauwe oog met boorwater gebet — en nu hoopte hij in de frisse buitenlucht weer wat krachten op te doen. Daar werd zijn blik getroffen door Hulp Hachelbout. Deze zat bij het opkomen van de zon zijn administratie bij te werken en het zien van deze tengere gedaante bracht heer Ollie op een idee. „Gelukkig, dat ik u tref!" riep hij reeds van verre. „Het noodlot heeft toegeslagen!"
„Ik zei het", zei de ander, vol deelneming naar de verbanden kijkend. „Het is nogal aangekomen, hè?"
„Verschrikkelijk", gaf heer Bommel toe. „Ik zit vol builen en schrammen en ik heb ernstig geleden."
„Wat naar voor u", prevelde de verzekeringsagent.
„Het is vreselijk", zei heer Ollie. „Maar gelukkig was ik door de slechte voortekenen gewaarschuwd, zodat ik gisteren bij u een verzekering heb afgesloten. Tegen ongevallen en zo. Die wil ik nu wel graag uitbetaald hebben." De ander monsterde hem oplettend en haalde toen de schouders op. „Het is jammer", zei hij. „U bent niet hard genoeg geraakt om voor invaliditeit in aanmerking te komen.

Maar het boorwater kan misschien vergoed worden; daar zal ik werk van maken."
Op dat moment naderden twee ernstige figuren slot Bommelstein; de beambte Dorknoper en commissaris Bas.
„Meneer Bommel is altijd achter met zijn belastingen", sprak de ambtenaar eerste klasse. „Dat moet nu maar eens uit zijn. We gaan er werk van maken!"

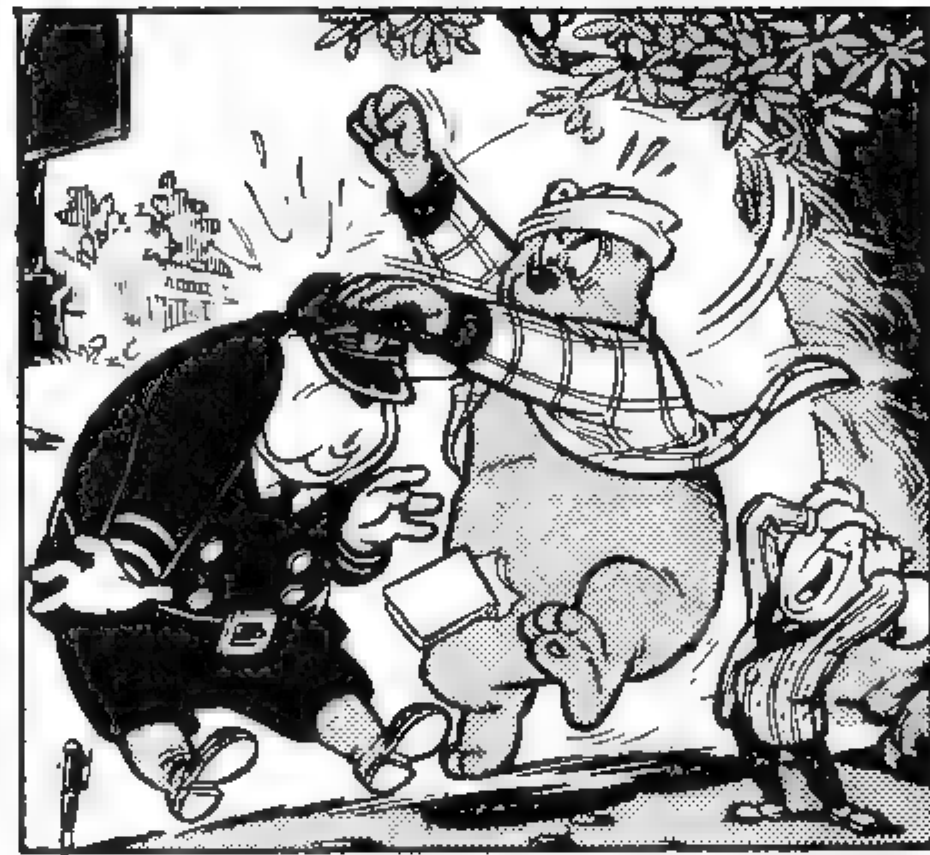

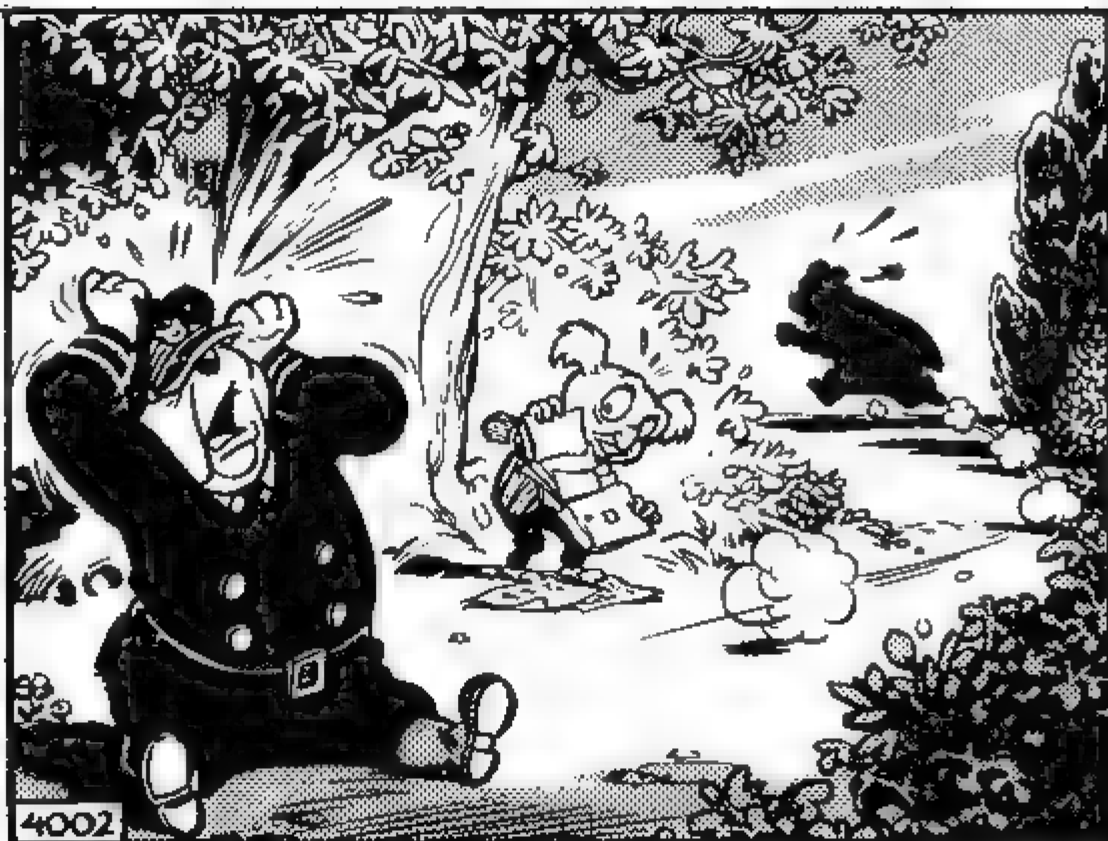
4000 In de zonnige ochtend naderden de ambtenaar Dorknoper en commissaris Bas slot Bommelstein en wierpen zodoende een zwarte schaduw over het pad.
„Goede morgen", sprak de eerste. „Vandaag vervalt uw belasting-termijn, meneer Bommel". Heer Ollie keek schrikkend om.
„Ja, ja" zei hij zenuwachtig, „dat weet ik. Ik had het geld even willen aanreiken. Ik had het klaargelegd in mijn bureautje..."
„Mooi", hernam de ambtenaar eerste klasse. „Als u het even haalt kunnen we meteen afwerken." „Dat gaat niet", riep heer Bommel met piepende stem.
„Vannacht is er ingebroken. Het is gestolen, bedoel ik... door Super en Hieper, als u begrijpt wie ik bedoel."
De heer Dorknoper wierp Bulle Bas een veelbetekende blik toe. „Dat is wel toevallig", zei hij met een dun lachje.
„Ja", sprak nu ook de commissaris. „Een inbraak? Daar heb ik niets van gehoord! Hoe komt dat, Bommel?"
„Dat komt door de voortekens", riep heer Ollie uit.
Hij zag echter slechts bot ongeloof in de gezichten van zijn bezoekers, maar gelukkig herinnerde hij zich, dat de verzekeringsagent achter hem zat.
„Dat was ik nu haast vergeten", zei hij oplevend. „Ik ben gisteren immers tegen diefstal verzekerd? Betaalt u deze lieden even uit, meneer Hachelbout."
„Zo eenvoudig gaat dat niet", zei deze. „Ik zou wel willen, maar die diefstal moet eerst bewezen worden. Een domme formaliteit natuurlijk, maar de maatschappij staat er op."

4001 „Meneer Bommel is altijd te laat met zijn belastingen", zei de ambtenaar eerste klasse wrang. „Altijd zijn er bezwaren en uitvluchten. En nu weer een smoesje over inbraak. Dat moet uit zijn. Ik ga uw boedel beschrijven en verzegelen!" Hij wendde zich om en verdween in de richting van het huis. „Mooi is dat!" jammerde heer Ollie. „Waarom heb ik me dan verzekerd, als de verzekering niet betaalt?"
„Er zullen vragen rijzen", legde de heer Hachelbout uit. „Waarom kwam die inbraak zo vlug nadat de verzekering was afgesloten? Waarom bewaarde u het geld niet in een kluis? Dat zal een vreemde indruk op de maatschappij maken."
„Nou, op mij ook", viel commissaris Bas in. Hij had een notitieboekje getrokken en keek heer Bommel vol wantrouwen aan. „Waarom hebt u de politie niet gewaarschuwd na die inbraak?" vroeg hij.
„Ik... eh... ik was wat zenuwachtig", stamelde heer Ollie. „Dat kwam van de voortekens, als u begrijpt wat ik bedoel."
„Voortekens?" mompelde de politiechef, de wenkbrauwen optrekkend. „Onzin. Waarom was je zenuwachtig, Bommel?"
„Door dat ravennest!" riep heer Bommel geprikkeld. „Ik verwachtte een inbraak, zodoende!" „Aha!" zei de beambte met een kille glimlach. „Jullie verwachtten een inbraak, hè? Dat is zo goed als een bekentenis. Die hele zogenaamde inbraak is in elkaar gezet om de verzekeringsmaatschappij te laten opdraaien voor je belastingschuld. Ja, ja. Dat wordt een lelijke zaak!"
Nu werd het heer Ollie teveel. Met een rauwe kreet sloeg hij de commissaris de pet over de ogen...

4002 Heer Bommel's drift zakte snel. Het was hem duidelijk, dat men een commissaris niet ongestraft de pet over de ogen kan stompen en daarom koos hij snel het hazepad. De heer Hachelbout had het gebeuren ontdaan gadegeslagen en nu pakte hij ijlings zijn tas in. „Dit mag men niet doen", prevelde hij. „Zoiets is niet te verzekeren." En met die woorden haastte hij zich heen. Toen de politiechef zich dan ook uit zijn hoofddeksel bevrijd had, bevond hij zich alleen op het grasveld. Doch dit zou niet lang duren, want onmiddellijk trok hij een fluitje en blies daar snerpend op. Heer Ollie, die zich vluchtend door het bos bewoog, hoorde het geluid tussen de stammen weerkaatsen.

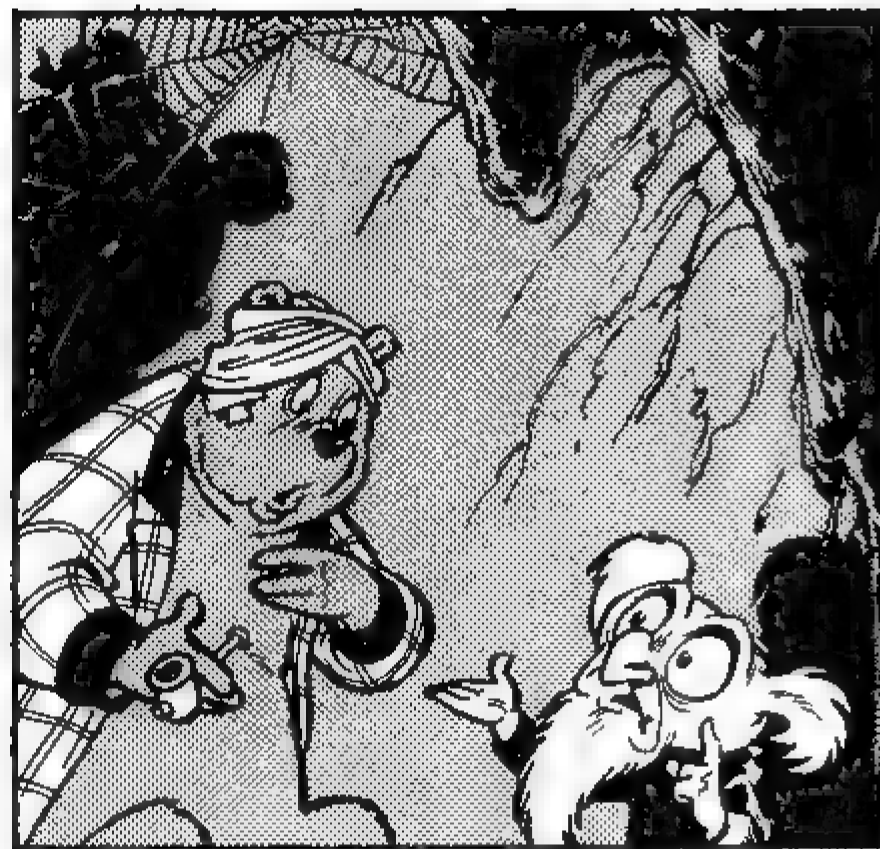
„Ach, wat heb ik gedaan?" prevelde hij verblekend. „Nu zit de hele politiemacht achter mij aan, alsof ik een misdadiger ben. Mijn inboedel is opgeschreven en mijn huis is verzegeld; mijn geld is gestolen en schurken hebben mij kwaad gedaan. De voortekens zijn uitgekomen; ik ben een gebroken heer!"

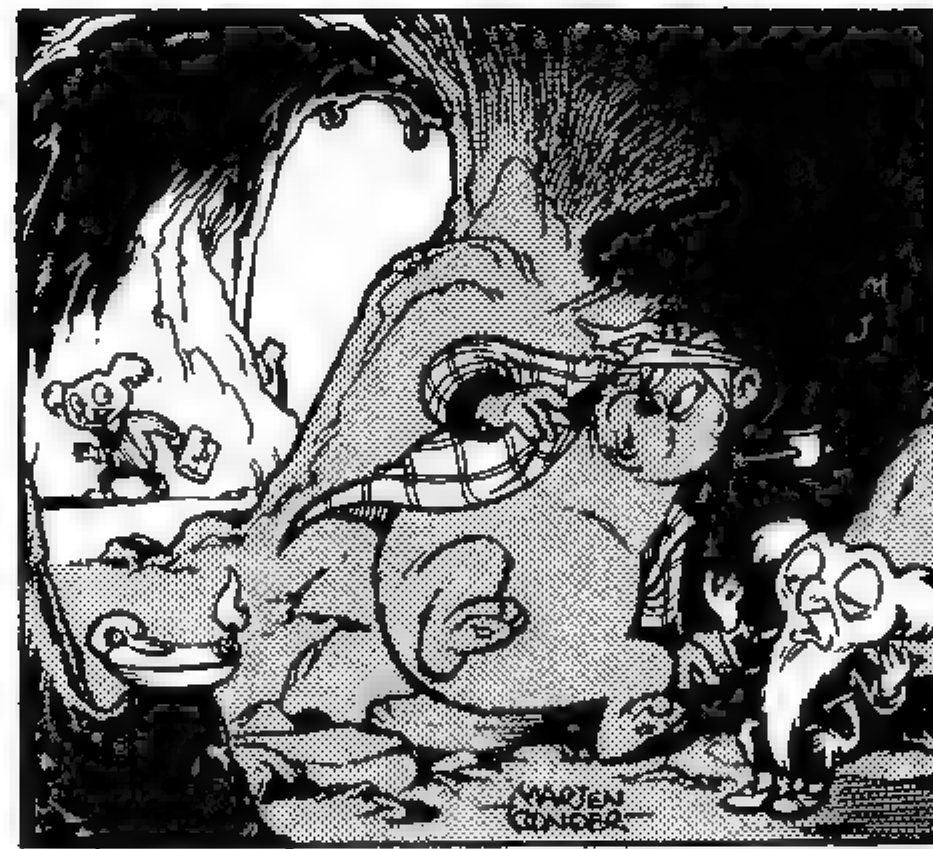
Zo mompelend en struikelend geraakte hij steeds dieper het woud in, totdat hij tenslotte op een open plek gekomen de ingang van een grot ontwaarde. Daar zat Hobbel Hachelbout mismoedig naar een spin te staren, die doende was een web voor de spelonk te weven.

„Een spin in de morgen; kommer en zorgen", zo sprak hij tot zichzelf. „Ja, ja, zo is het leven; men moet berusting leren..."

Het gebonk van dravende voetstappen stoorde hem en hij wendde vermoeid het hoofd om. „Natuurlijk Bommel weer", hernam hij zuchtend. „Deze figuur is nog ver van de berusting af. Maar geen wonder; zijn toestand is hachelijk."

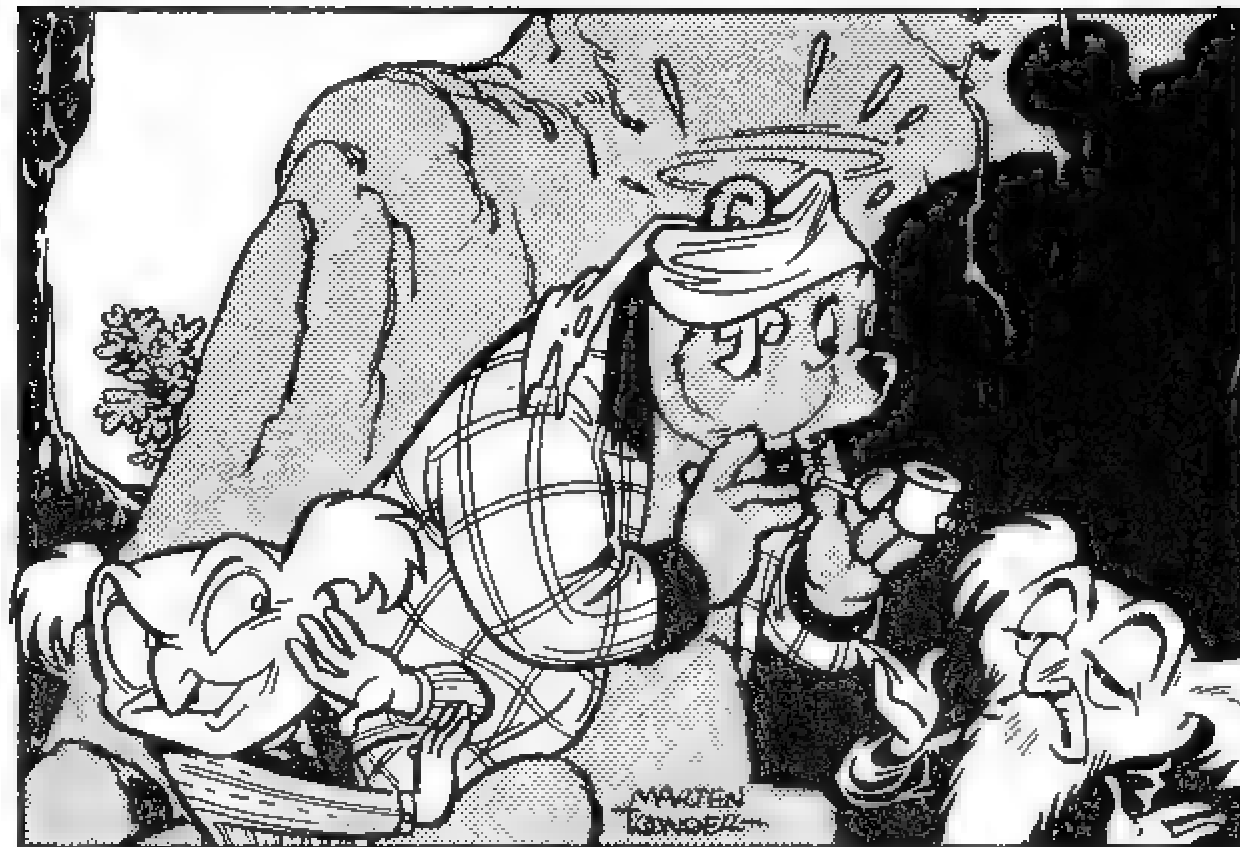

4003 Hobbel Hachelbout stond op en wenkte heer Bommel. „Kom binnen, rampzalige", zo sprak hij. „In de duisternis van deze grot zult u een schuilplaats vinden."

Dat liet de ongelukkige heer zich geen twee keer zeggen. Hij sprong naar binnen en liet zich hijgend op een rotsblok zinken. Hobbel ging naast hem zitten en wachtte geduldig totdat zijn gast weer op adem gekomen was. „'t Is hachelijk", sprak hij toen. „Zeg dat wel", zei heer Ollie op klagende toon. „Alle voorspellingen zijn uitgekomen — en ik sta overal alleen voor. Want dacht u nu, dat ik iets aan de verzekeringen van uw broer gehad heb? Niets heb ik gekregen! Men heeft ingebroken en mij bestolen, men heeft mij ernstig mishandeld, mijn goederen zijn in beslag genomen en verzegeld; maar van uw broer heb ik geen cent gehad."

„Nee, nee, natuurlijk niet", prevelde Hobbel. „Men kan zich niet verzekeren tegen het ongeluk. Dat is allemaal ijdelheid. Mijn broer bedoelt het goed, maar hij heeft een zwak karakter, vol bijgeloof en voos geritsel. Op zijn verzekeringen moet u niet bouwen; u moet berusting leren." Hij zuchtte en staarde bekommerd naar het spinneweb. „'t Is hachelijk", mompelde hij; „maar het zal nog veel erger worden". Heer Ollie wilde vragen wat hij daarmee bedoelde, doch een geluid bij de ingang deed hem opschrikken. Het was de verzekeraar Hup, die gemaakt lachend binnentrad.

4004 „Goede middag", riep de verzekeraar Hachelbout met aangename stem. „Het is prettig u hier te ontmoeten, meneer Bommel." „Zo", zei heer Ollie gallig. „Nu, voor mij is er niets prettigs aan, hoor. Inbraak, brand en ongevallen zijn mijn deel geweest, maar wat heb ik van uw verzekering gekregen? Niets! Alleen maar wantrouwen."

„Kijk, daar was ik nu al bang voor", mompelde de ander. Hij ging op een platte steen zitten en knipte zenuwachtig met zijn oog. „Mijn werk wordt zo vaak verkeerd begrepen", hernam hij. „De wereld is zo slecht, meneer Bommel. De verzekeringsmaatschappijen moeten wel voorzichtig zijn, want ze worden zo dikwijls bedrogen. Maar uw zaak wordt haarfijn uitgezocht, hoor. Alles zal wel in orde komen — en uw schade zal worden vergoed voordat we enkele jaren verder zijn." Heer Bommel lachte bitter, doch nu nam Hobbel het woord.

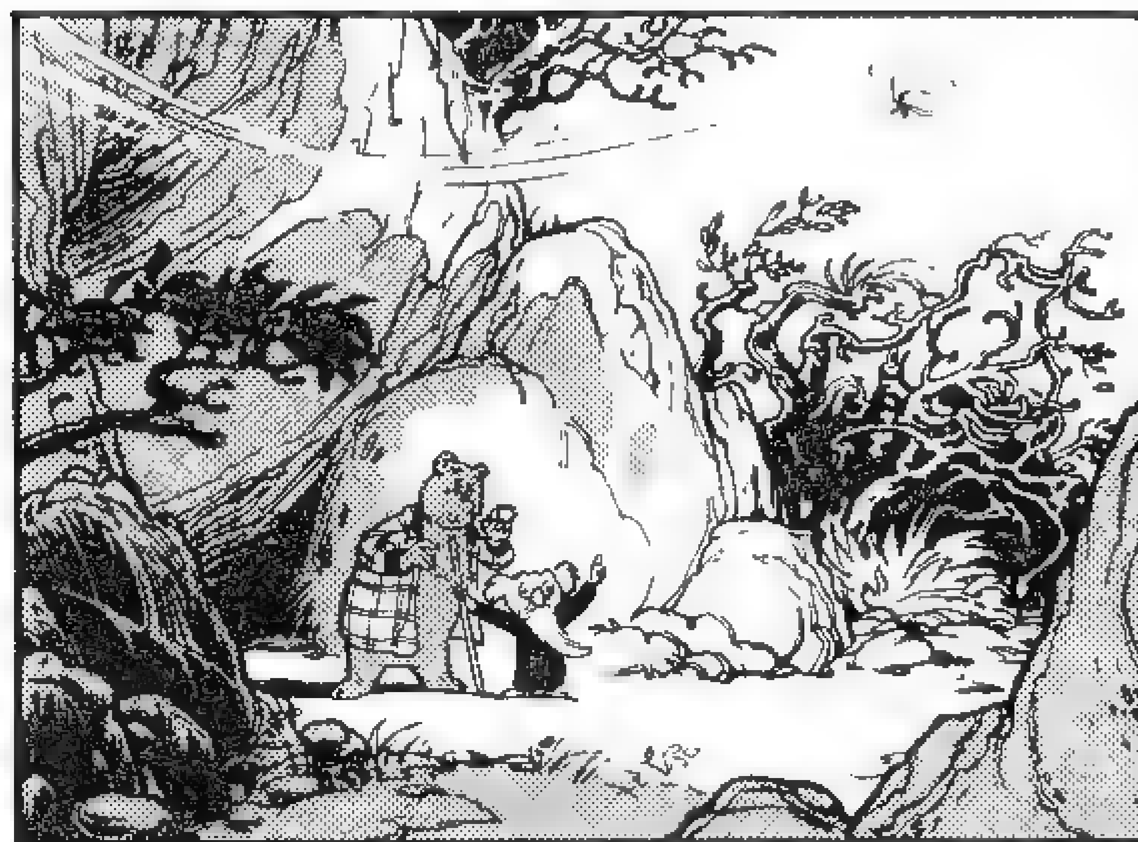
„Hier is niets uit te zoeken", sprak hij. „De voortekens zijn slecht en daar valt niet tegen te strijden. Men moet berusten."

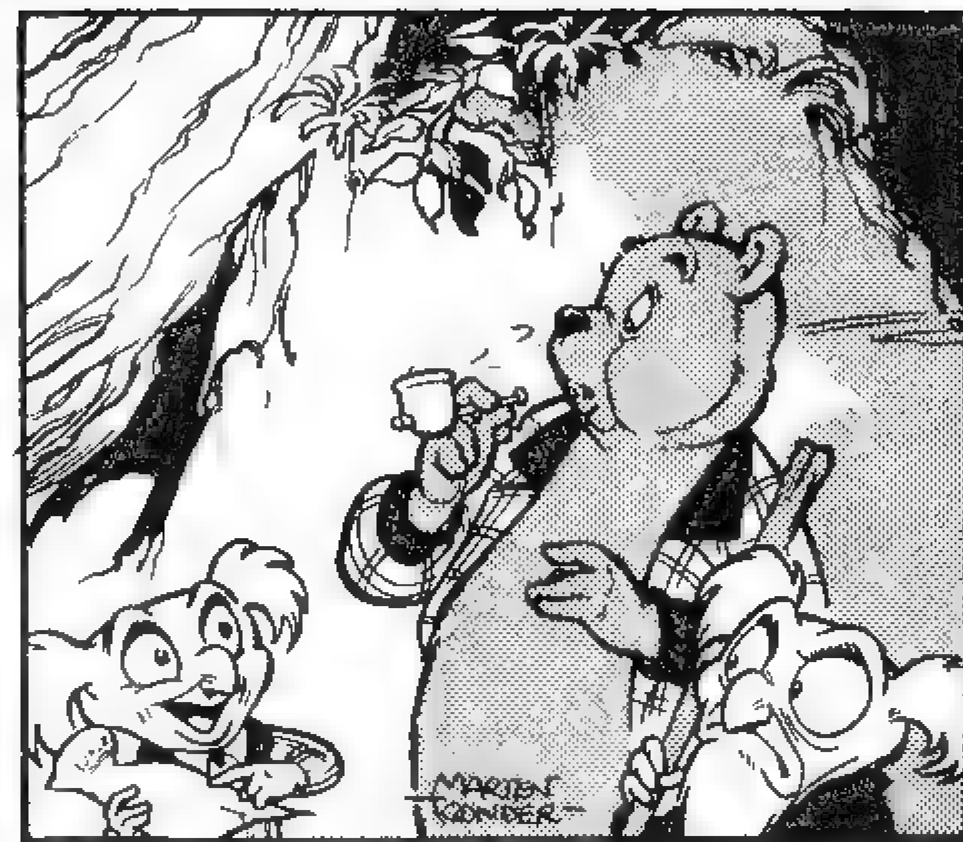
„Verzekering dekt de schade!" riep Hup met een zenuwtrek, doch zijn broeder schudde het hoofd.

„Nee", vervolgde hij, „iemand die zó getekend is als deze Bommel kan niets doen. Zelfs het kloppen op ongeverfd hout helpt hem niet meer. Het is allemaal kommer en kwel. En dat zal duren todat hij een klavervier vindt, die door het gat van een hoefijzer groeit." Heer Ollie had met klimmende ongerustheid zitten luisteren, doch nu leefde hij een weinig op.

„Er is dus nog hoop", prevelde hij.

4005 Heer Bommel stond op met herwonnen levenskracht. „Mijn ellende zal dus een einde nemen wanneer ik een klavertje vier vind?" zo riep hij uit. „Een klavervier, groeiend door het gat van een hoefijzer", verbeterde Hobbel somber. „Ja, ja", hernam heer Ollie ongeduldig, „dat is hetzelfde. Ik ga zo'n plantje zoeken, heel eenvoudig". „Ach, zo een voudig is het niet", hernam de ander hoofdschuddend. „Het zoeken naar zoiets zeldzaams is voos geritsel. Men kan het alleen vinden als het lot het wil."

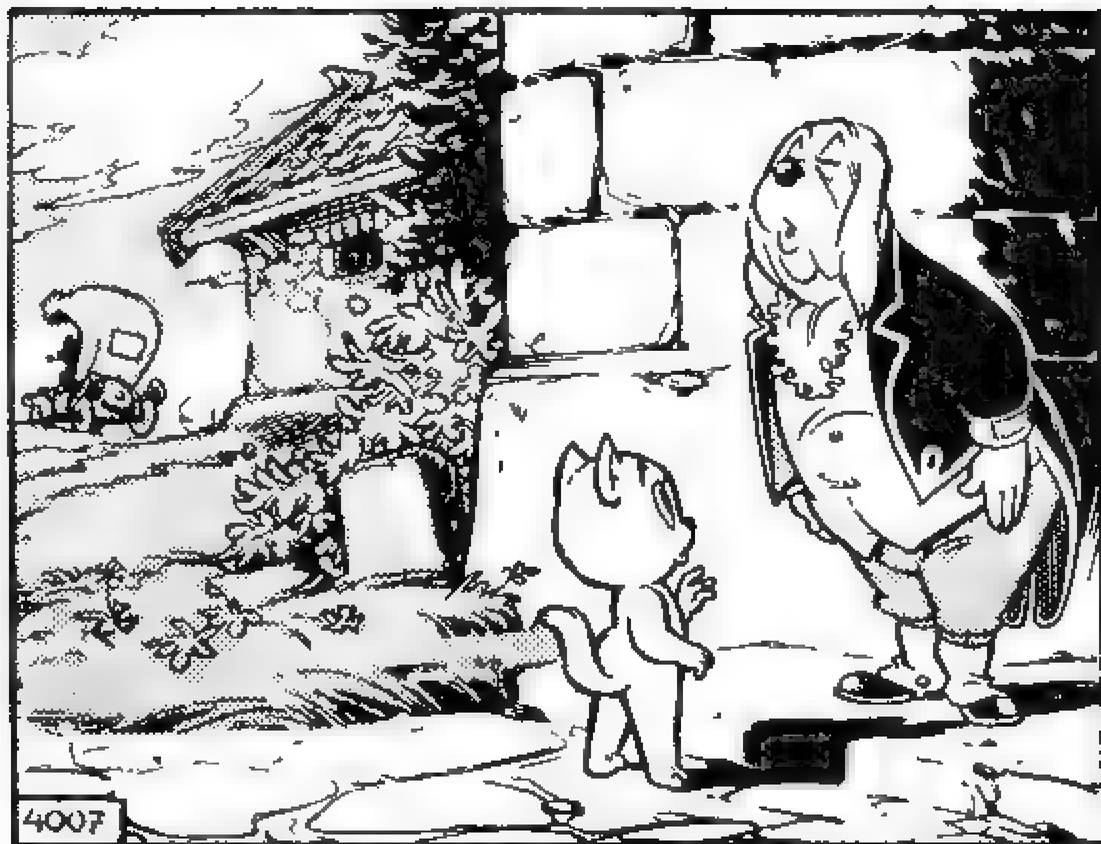
„Ik ga het lot een handje helpen, als heer zijnde", sprak heer Bommel. Hij stond op en liep de grot uit, doch bij de ingang bleef hij staan, besluiteloos om zich heen kijkend. „Hm", prevelde hij. „Waar moet ik zoeken, als iemand begrijpt wat ik bedoel?"
„Zoeken is hoogmoed", zei Hobbel Hachelbout, die hem bezorgd gevolgd was. „Het enige is om te doen als dat zaad."
Hij wees op een pluiszaadje, dat voortzweefde op de wind — en heer Ollie keek er onthutst naar. Het was duidelijk dat hij de ander niet volgen kon. „Dat zaad wil ontkiemen", verduidelijkte Hobbel, „maar het laat het aan de wind over waar het terecht zal komen. Dat is de enige manier om het geluk te vinden".
Heer Bommel had een poosje nodig om deze diepe gedachte te begrijpen, maar tenslotte knikte hij. „Zoeken in de richting waarin de wind waait", sprak hij. „Het stuit me tegen de borst, want een heer is geen pluisje. Maar goed, ik heb geen keuze." „Wacht even!" riep Hup, naar buiten komend met een formulier. „Wanneer u op reis gaat zult u behoefte hebben aan een All Risk verzekering, want overal dreigen gevaren. Hier tekenen, meneer Bommel."

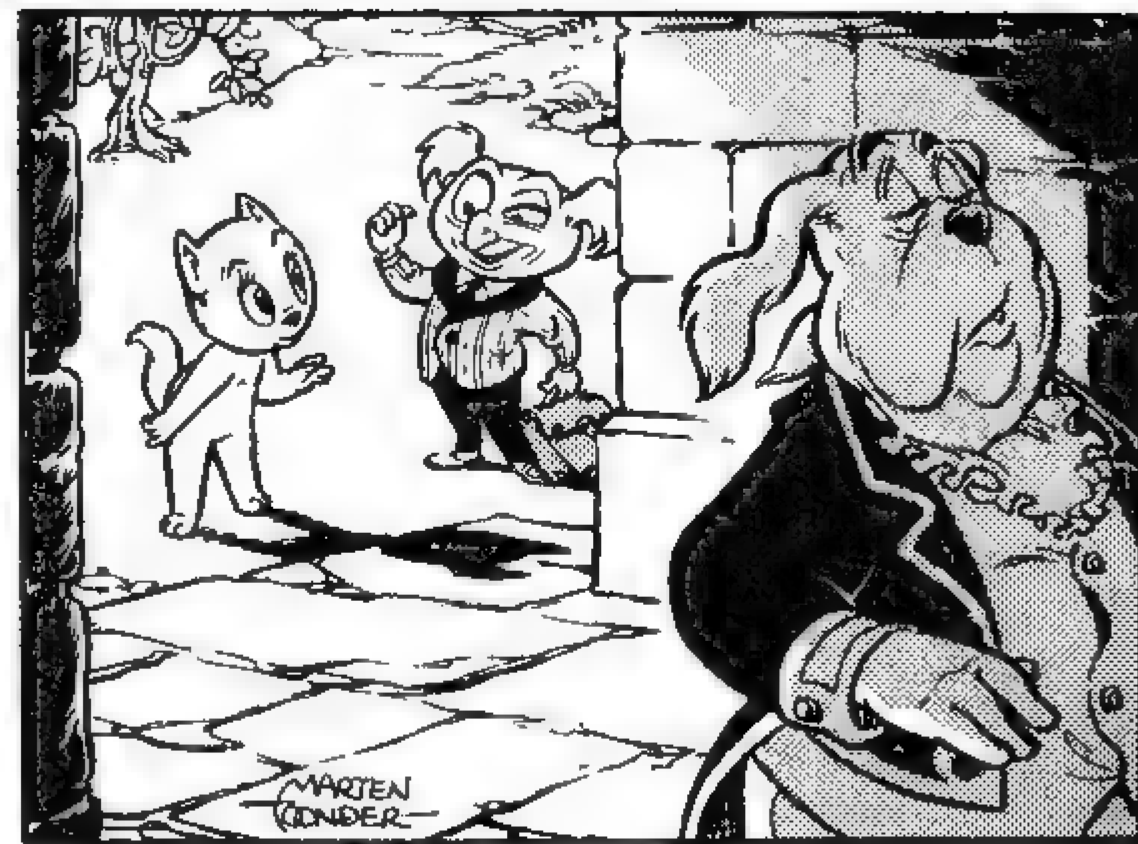

4006 Zo ging heer Bommel dus op pad om een klavervier te vinden die in het gat van een hoefijzer groeide.
,,Lopen waarheen de wind mij drijft'', mompelde hij. ,,Ik ben blij, dat mijn goede vader het niet ziet. ,,Ollie, jongen'', sprak hij altijd, ,,neem je lot in eigen hand, dan zal je het ver brengen''. Nu, daar heb ik me tot nu toe aan gehouden''.
..De wind zal u verder brengen'', zei Hobbel, die hem begeleidde. ,,Wat uw vader zei is hoogmoed''.
Dit waren bittere woorden voor de eens zo trotse heer. Maar omdat hij voelde, dat het ongeluk hem achtervolgde, zweeg hij. Hij was trouwens veel te blij, dat hij gezelschap had.
Gelukkig wees de wind de richting duidelijk aan; bol blies hij hen in de rug, het woud door en rechtstreeks terug naar Bommelstein. Doch nu aarzelde heer Bommel.
,,Dit kan niet goed zijn'', zei hij op klagende toon. ,,De politie zoekt me nog steeds — en Dorknoper heeft mijn huis verzegeld. We gaan fout!''
Doch Hobbel schudde het hoofd.
,,Als het lot het wil, zal de overheid u grijpen'', sprak hij, ,,en anders niet. U moet berusten!''
Heer Ollie boog het hoofd en liep moeilijk verder voor de wind uit.
Van de politie was echter geen spoor te bekennen. Geen wonder. Commissaris Bas verwachtte niet, dat de eigenaar zo brutaal zou zijn om al weer terug te komen en daarom had hij Bommelstein verlaten.
Daar knapte heer Bommel van op.
,,De wind blaast ons naar de garage!'' zei hij verheugd. ,,Dat is dus een teken, dat we de Oude Schicht mogen gebruiken. Hm, het is nog niet eens zo gek om door de wind geleid te worden, als u begrijpt wat ik bedoel''.

4007 Heer Bommel sloop omzichtig de garage binnen en klom met Hobbel Hachelbout in de Oude Schicht. Daarop startte hij de motor en reed voort — in de richting die de wind hem wees. Dat was niet moeilijk, want er woei een stevige bries tegen het huifje aan, zodat hij uit het gezicht kon verdwijnen zonder veel gas te geven. En dat was prettig, want nu hoorde niemand zijn aftocht.

Ook Tom Poes niet, die net op dat moment aanschelde om te vragen of de geruchten die hij gehoord had waar waren.

„Ze zijn waar, jonge heer", bevestigde de bediende Joost. „De toestand is hachelijk, met uw goedvinden. Er heeft een inbraak met geweldpleging plaats gevonden; een ambtenaar der belastingen heeft de inboedel verzegeld, heer Olivier heeft een commissaris in functie neergeslagen — en nu is hij voortvluchtig, als u mij toestaat" —

„Zo", zei Tom Poes peinzend. „Dan schijnen die slechte voortekens toch uitgekomen te zijn"...

„Heb geen angst!" riep nu Hup Hachelbout, die met een zenuwtrek te voorschijn trad. „Alles komt in orde, want de heer Bommel is verzekerd. Het kan alleen eventjes duren".

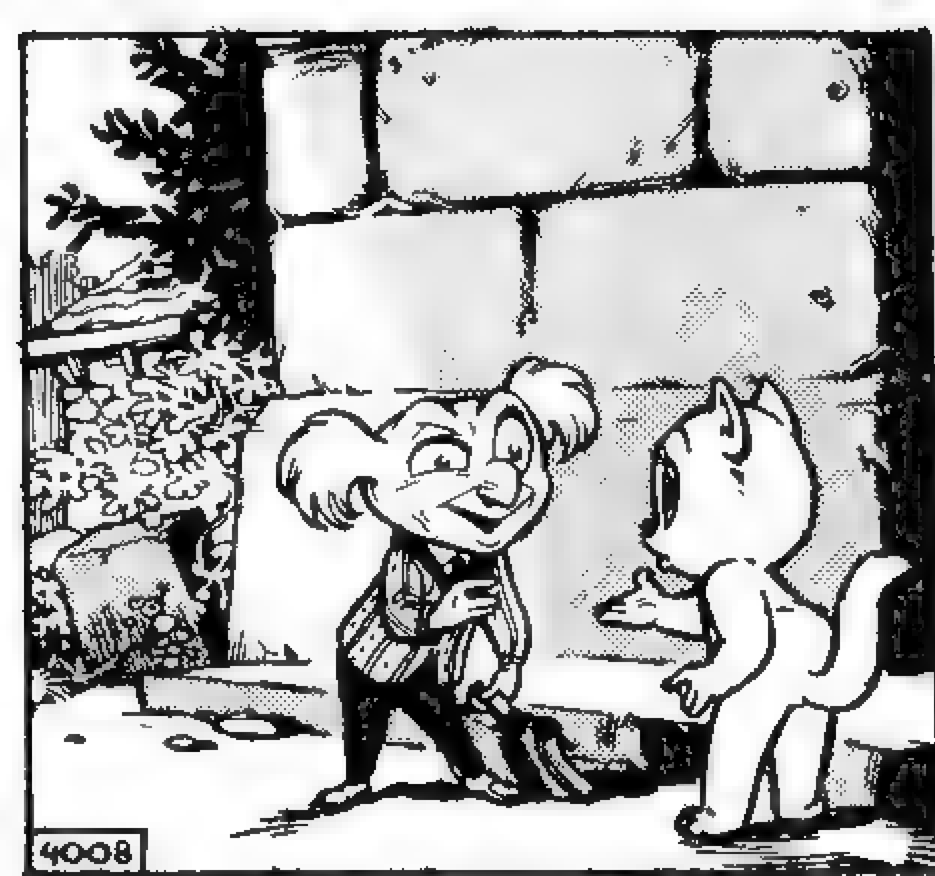
„Ja, ja", mompelde Tom Poes, „die arme heer Ollie! Ik had hem niet in de steek moeten laten. Wie weet waar hij nu rond zwerft".

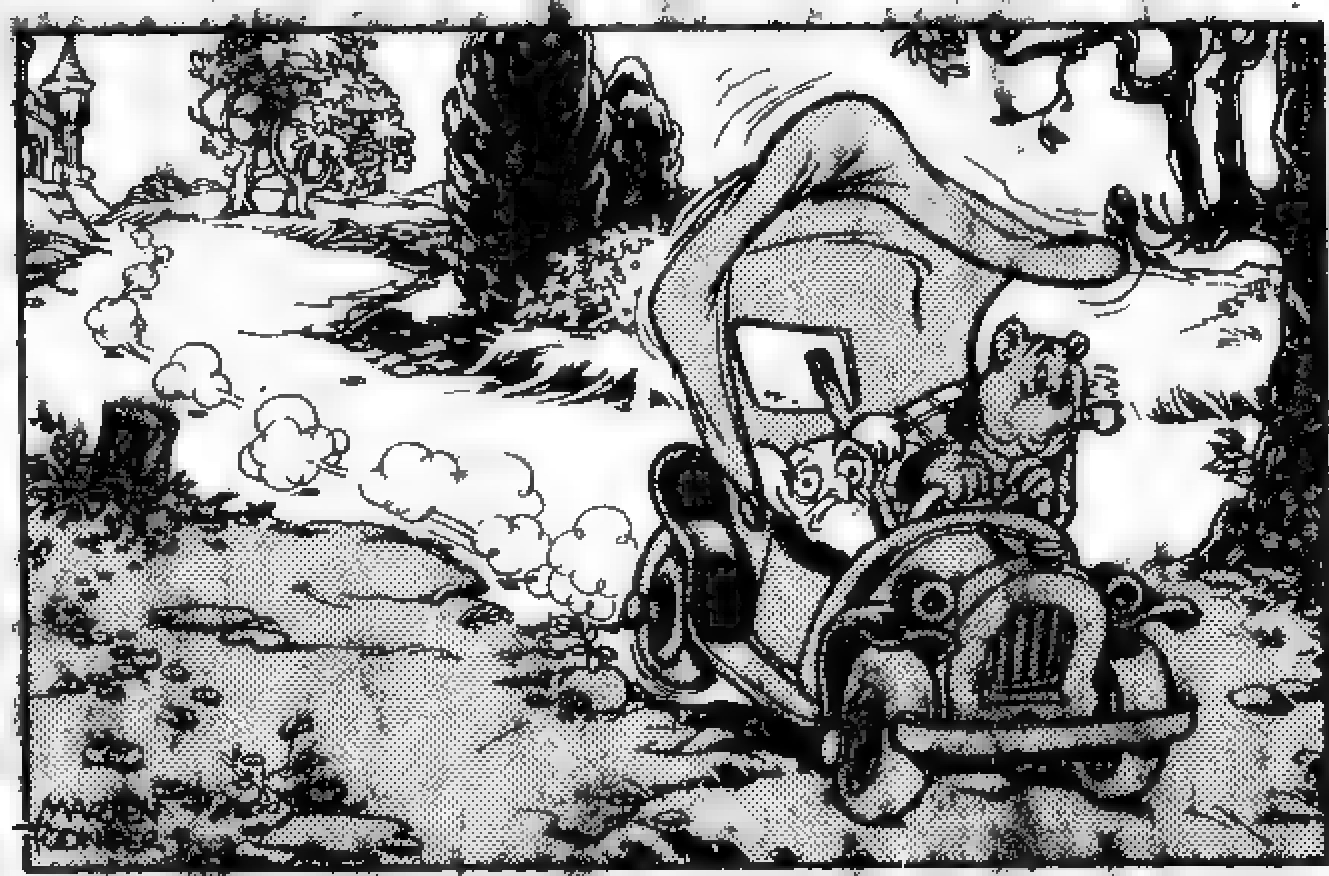
„Hij is bezit met het zoeken van een klavertje vier, dat in het gat van een hoefijzer groeit", hervatte de ander. „Daar heeft hij meer vertrouwen in, dan de verzekering".

Van dit bericht stond Tom Poes toch even te kijken.

„Een klavertje vier?" herhaalde hij. „Waar zoekt hij die dan?"

„Waar de wind hem drijft", zei Hup terneergeslagen. „De verblinde!"

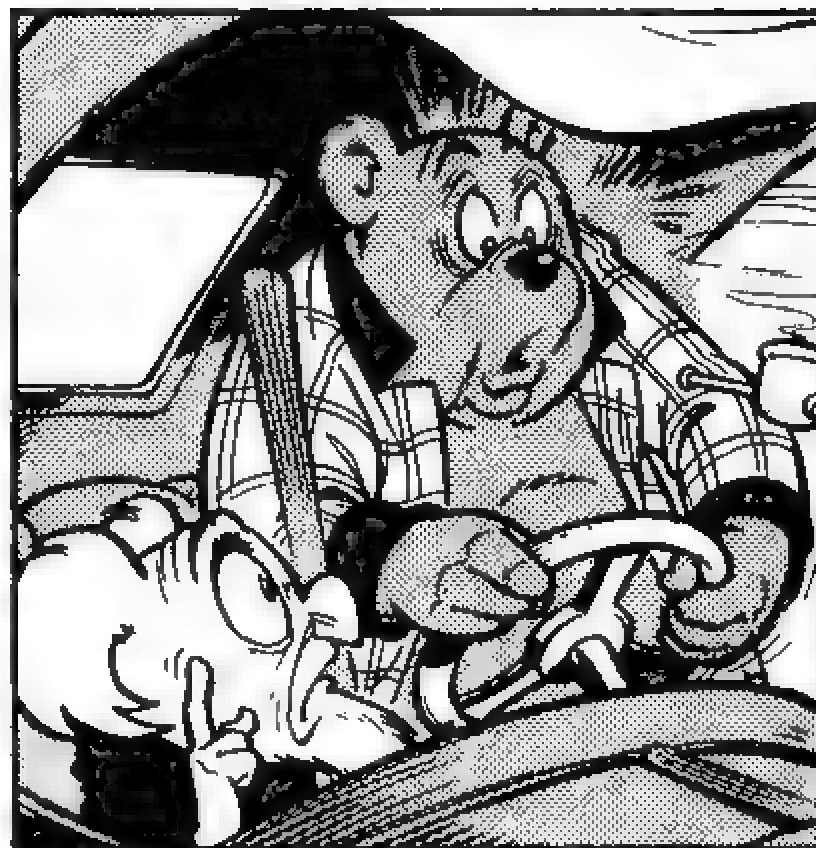

4008 Toen de bediende Joost vernam, dat zijn meester doende was een klavertje vier te zoeken in de richting die de wind hem wees, trok hij zich mompelend terug. En ook Tom Poes voelde zich slecht op zijn gemak.
„Ik had hem niet in de steek mogen laten", zei hij berouwvol. „Die arme heer Ollie is bezig met een griezelige onderneming".
„Zó erg is het niet", verzekerde Hup Hachelbout. „Voordat hij vertrok heeft hij zich All Risk verzekerd, zodat hij..."
Hier zweeg hij. Zijn gelaat betrok en met een zenuwtrek sloeg hij zich op het voorhoofd.
„Daar heb ik het belangrijkste vergeten!" riep hij uit. „De heer Bommel heeft geen Hach-verzekering!"
„Geen wat?" vroeg Tom Poes verbaasd.
„Geen Hach-verzekering", herhaalde Hup. „Dat is de gevaar-verzekering voor een persoon die een hachelijke reis gaat maken. Met een raket naar de maan of per vliegende schotel naar Venus..."
„Of met de wind mee naar een klavervier", vulde Tom Poes aan.
„Juist!" riep de verzekeraar, „U voelt het! Die heb ik in de zenuwen vergeten! Ik moet hem na!"
„Ik ook", zei Tom Poes. „Dat treft, want nu kunnen we samen gaan. En het zal niet eenvoudig zijn om hem te vinden, want de wind waait overal".
„Het is niet eenvoudig", zei heer Bommel op datzelfde moment. „De wind waait rechtdoor, maar de weg maakt hier een bocht. Wat nu te doen?"
„Er is geen keus", sprak Hobbel streng. „Immer rechtdoor, waar de wind ons drijft. Hier helpt geen geschipper".

Heer Ollie zuchtte diep. Toen gaf hij vol gas en stuurde de Oude Schicht van de weg af de velden in. Het trouwe voertuig hobbelde bar door de voren van de akker, maar de wind liet hem geen keus.

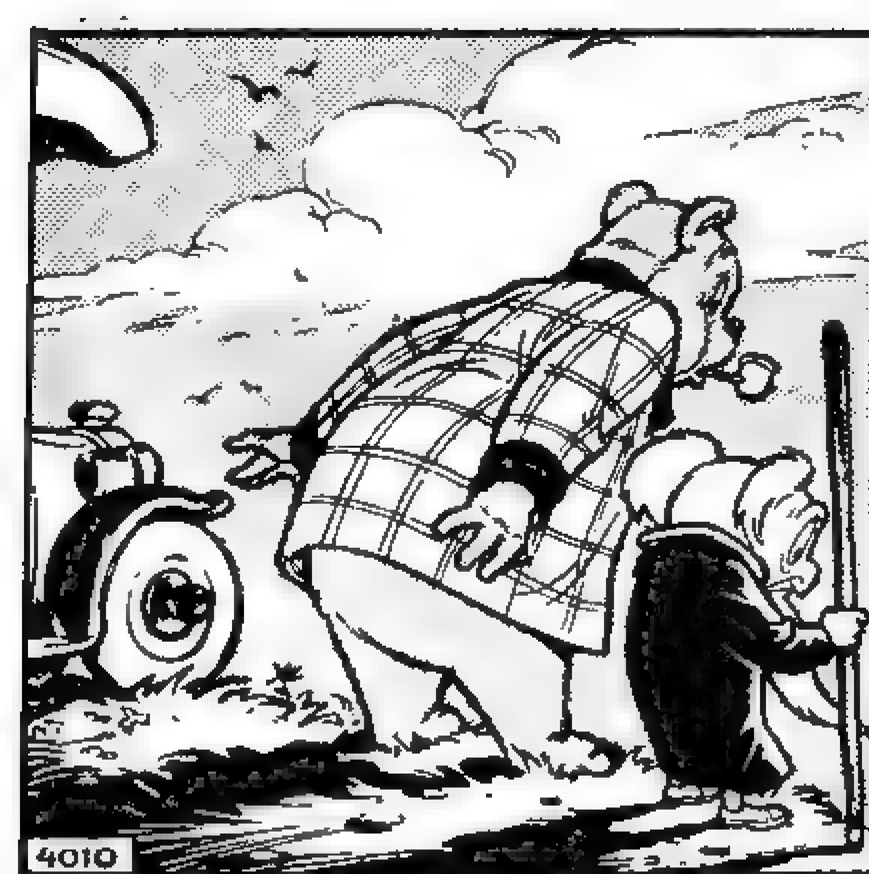

4009 De Oude Schicht bewoog zich hobbelend over het landschap, zodat heer Ollies vertrouwen na enige tijd danig geschokt was.
„Z-zouden we wel goed gaan?" vroeg hij onzeker.
„Zeker en gewis", sprak zijn metgezel. „De wind blaast in uw huifje; het kan niet missen."
„O", hernam heer Bommel, „maar het wordt hier steeds kaler en akeliger. We zitten in de bergen, bedoel ik. Straks rijd ik tegen een steen — en als mijn banden klappen is het te laat."
„Het is allemaal beslist", zei Hobbel. „We moeten berusten, wat er ook gebeurt."
„Ja, ja", vervolgde heer Ollie met geknepen stem. „Maar d-daar v-voor ons houdt de wereld op. D-daar is een afgrond, als u begrijpt wat ik bedoel."
De heer Hachelbout ging wat rechter zitten en sloeg een blik op het uitzicht.
„U hebt gelijk", gaf hij toe. „Het is een afgrond. Maar waarom gaat u langzamer rijden?"
„Omdat we daar naar beneden vallen!" piepte heer Bommel. „De wind drijft ons verkeerd, ik weet het zeker."
Daar wilde de ander echter niets van horen. Hij begon een rustig vertoog over de wegen van het noodlot en hij stelde vast, dat zijn begeleider nog heel wat zou moeten leren voordat hij wijsheid bezat.

„Het pad van degene, die een klavervier, groeiend door een hoefijzer, zoekt gaat niet over rozen", zo sprak hij. „Maar dat doet u nu? Waarom remt u zo ineens?"
Heer Ollie antwoordde niet. Hij had de Oude Schicht vlak bij de rand van de kloof tot stilstand gebracht en nu leunde hij uitgeput achterover.

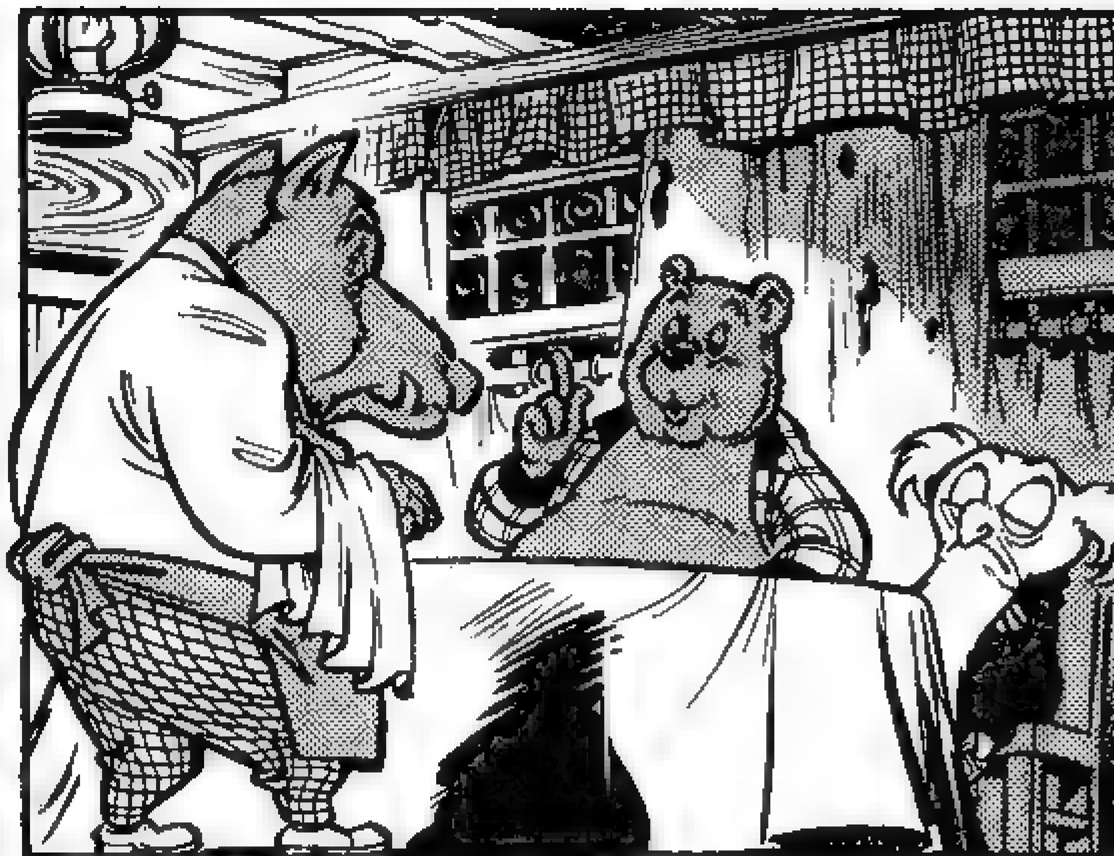
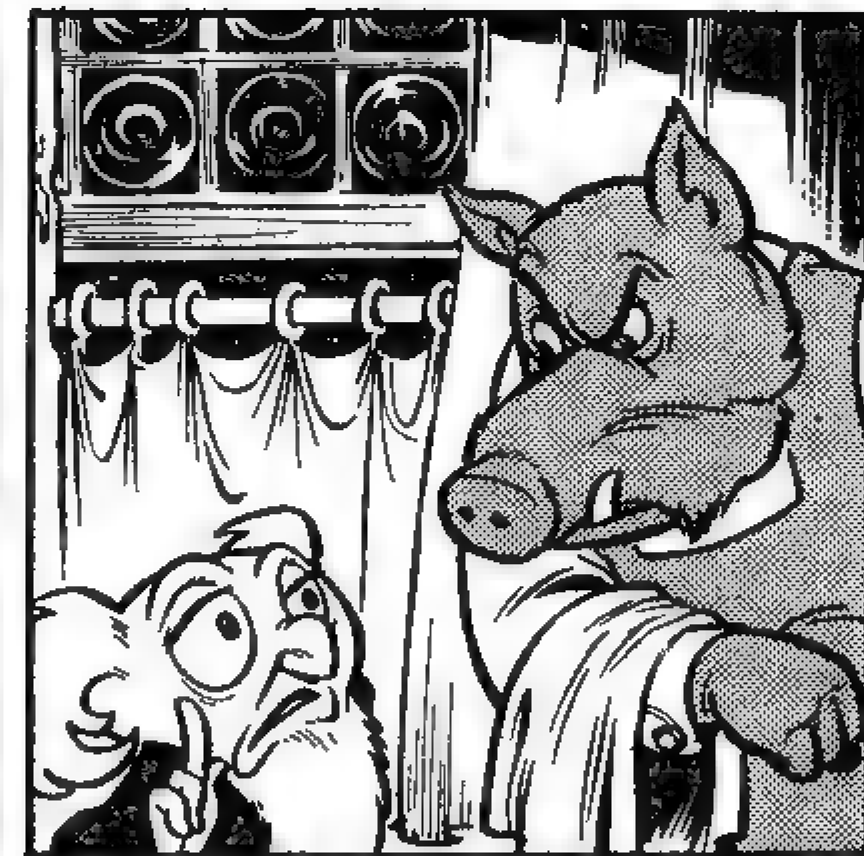

4010 Heer Bommel opende het portier. Hij liet zich voorzichtig uit zijn auto zakken en bewoog zich met trillende knieën naar de rand van de kloof. Tot zijn opluchting zag hij, dat ze zich vlak boven een uitgehakt plateautje bevonden, waarop een herberg gebouwd was.
„Gelukkig", prevelde hij. „Ik meende, dat de wind ons in een bodemloze afgrond wilde storten."
„En wat dan nog?" vroeg zijn metgezel met dorre stem. „Wanneer men het geluk met geweld wil zoeken moet men soms diep willen vallen."
„Maar dat wil ik niet!" protesteerde heer Ollie. „Daar is een heer niet op gebouwd. Ik wil wel met de wind meegaan, maar dan moet de wind het niet te gek maken."
Hobbel schudde verwijtend het hoofd. „Men moet berusten", sprak hij. „Het schijnt beschikt te zijn, dat we naar deze uitspanning moeten gaan. Welnu, laten we afdalen en niet morren."
„Zal ik daar dan die klavervier vinden?" vroeg heer Ollie hoopvol.
„Ongeduld leidt tot kommer en kwel", vermaande de ander. „We zullen berustend afwachten."
Zo sprekende daalden ze af langs een stenen trapje, dat naar de herberg voerde.

Intussen hadden Tom Poes en Hup Hachelbout de sporen van de Oude Schicht gevolgd totdat ze bij de plek kwamen waar het voertuig de weg verlaten had. De schemering viel reeds en de wind blies vale nevels over het veld.
„Hierheen", zei Hup wijzend. ‚We moeten de mistslierten volgen, dat is duidelijk. Gelukkig, dat uw vriend tenminste enigszins verzekerd is."

4011 Tom Poes keek ongelovig naar de sporen van de Oude Schicht, die recht over de akkers voerden.
„Wat een onzin", zei hij. „Heer Ollie moet wel ver heen zijn om over die bobbels te gaan rijden."
„Ver heen?" herhaalde Hup. „Hoe bedoelt u? Hij is immers verzekerd? En bovendien blaast de wind die richting op. Mijn broer zou nooit goedkeuren, dat hij daarvan afweek!".„Maar aan het eind van dit veld ligt een afgrond", zei Tom Poes. Hij begon haastig de sporen te volgen en de ander liep hem na met een zenuwtrek om het rechteroog.
„We moeten hen inhalen voor het te laat is", prevelde hij. „Ik moet de heer Bommel zo spoedig mogelijk van een hach-verzekering voorzien."
Maar gelukkig was heer Ollie op dat moment niet in gevaar. Hij zat met Hobbel in de gelagkamer van de herberg en hij gaf aan de waard een mooie bestelling op.
„Laat het vlees zacht stoven", vermaande hij. „Bedruip het met eigen sap en voeg wat kruiderij toe. Rosmarijn en venkel..."
„Ho!" sprak Hobbel, de hand opheffend, „dit is allemaal flodderigheid. Breng ons een ootmoedig maal, herbergier!"
„Een wàt?" gromde de waard betrekkend.
„Hutspot", verduidelijkte de ander.
„Het is wat moois!" riep de hotelier uit. „Meneer hier bestelt iets aardigs waaraan voor een eenvoudig ondernemer nog wat te verdienen valt en u..."
„We moeten berusting leren", vermaande Hobbel. „Wij allemaal. Ik voorspel u een kommervolle toekomst, goede vriend, want bij uw ingang groeit duivelskruid. U doet er goed aan, zo gauw mogelijk in verminderde verdiensten te berusten."

:012 „Bij uw ingang groeit duivelskruid", herhaalle Hobbel. „Uw toekomst is zorgelijk. De inkomsten ullen dalen en de smart loert. U moet leren berusten, ieer waard. Breng ons een ootmoedig maal."

Duivelskruid?" gromde de herbergier. „Ik heb lak an dat gezwam! Een ootmoedig maal! Bah!"

Iij slofte driftig heen en Hobbel knikte tevreden. Een wijs iemand", prees hij.

Wat bedoelt u?" vroeg heer Bommel verbaasd. „Hij elooft niet eens aan voortekens!"

Juist", zei de ander. „Hij stoort zich er niet aan. Hij echt er dus ook niet tegen. Dat leidt tot berusten."

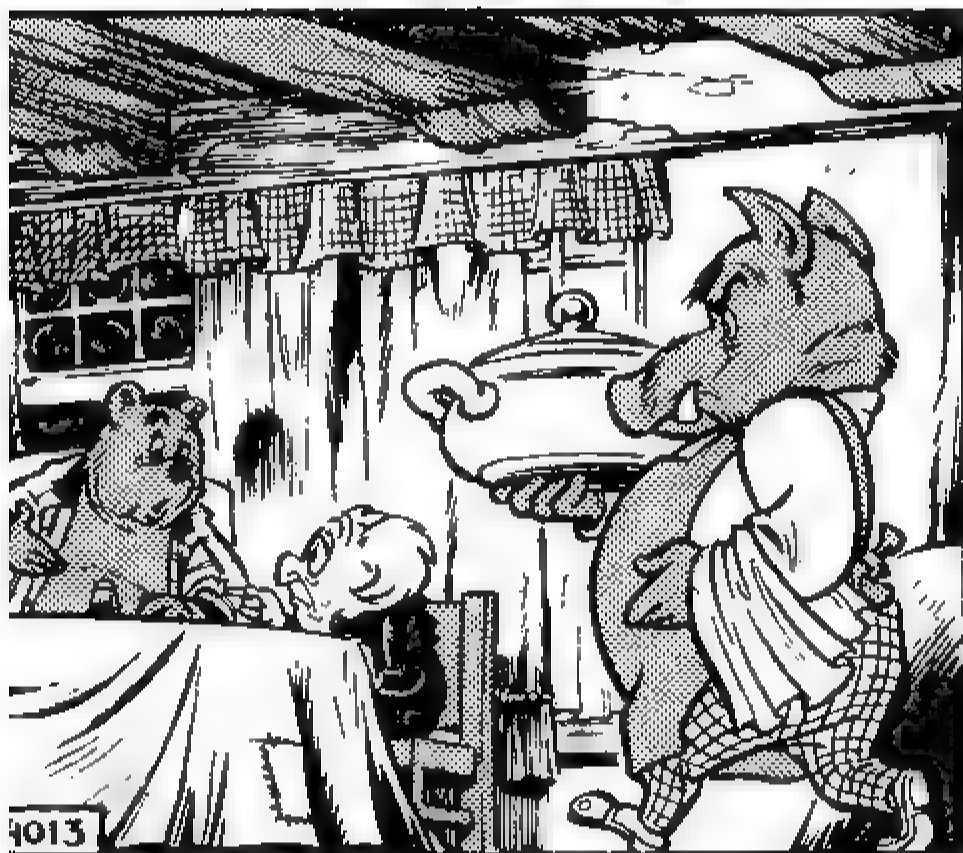
Wel heb ik ooit!" riep heer Ollie uit. „Wat is dan het ut van voortekens, als u begrijpt wat ik bedoel?"

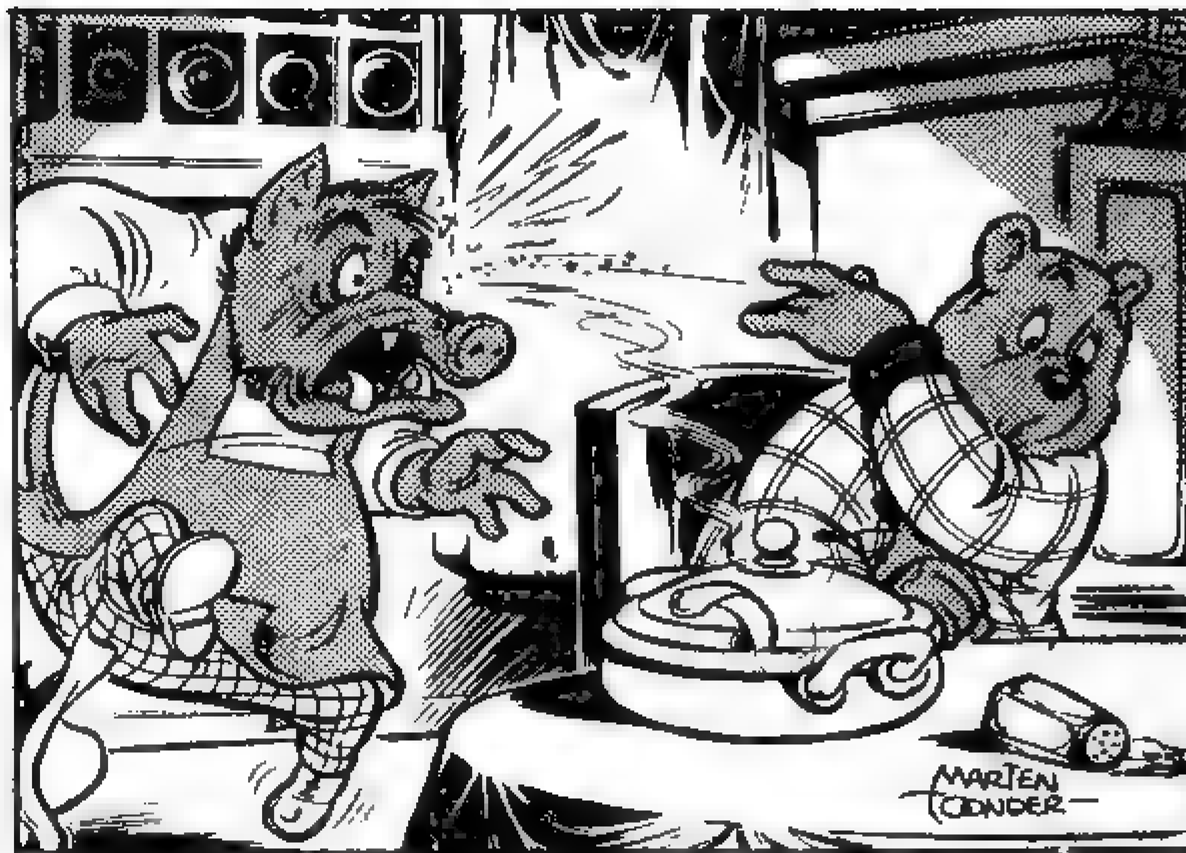
Het zijn de wegwijzers langs het pad waarover het lot voert", zei Hobbel Hachelbout belerend. „Men kan het pad niet veranderen, maar men weet dan tenminste of de weg naar een oase of naar een afgrond voert."

„O", zei heert Bommel. Hij zweeg enige tijd om die woorden te verwerken. Toen schudde hij het hoofd.

„Een heer houdt graag zijn lot in eigen hand", hernam hij klagelijk.

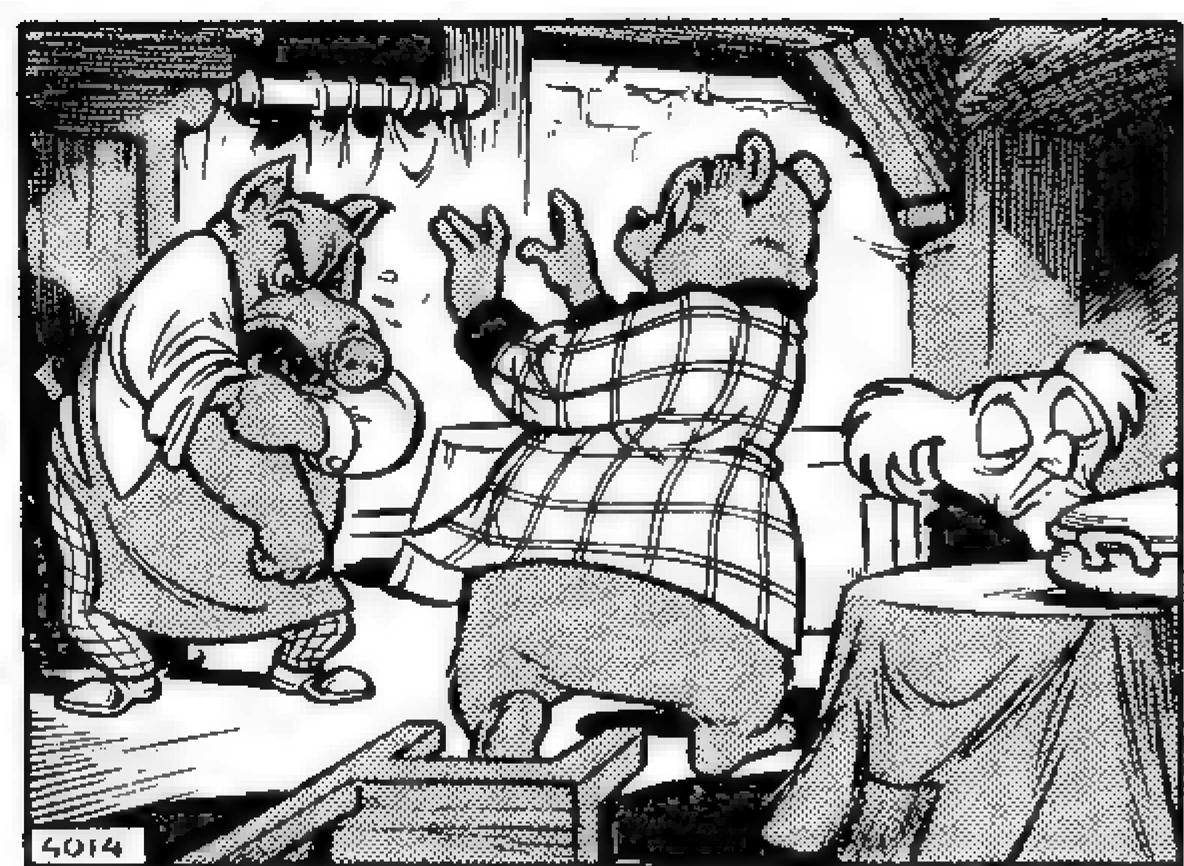
„Dat is hoogmoed!", berispte Hobbel. „Men kan hoogstens zijn lot wat verzachten. Men kan kleine narigheden wel eens voorkomen, dat is alles. Neem nu bijvoorbeeld het morsen van zout. Dat duidt op ruzie, zoals u weet. Welnu, u kunt die kans op ruzie verminderen door het gemorste zout over uw schouder te werpen."

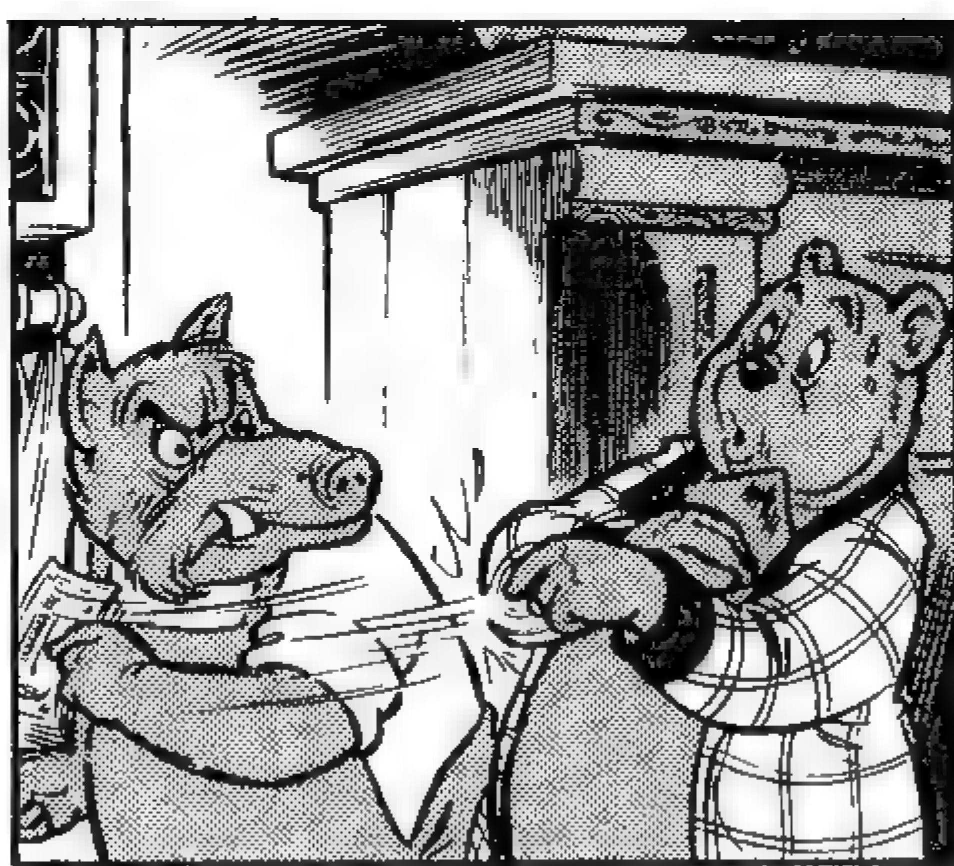

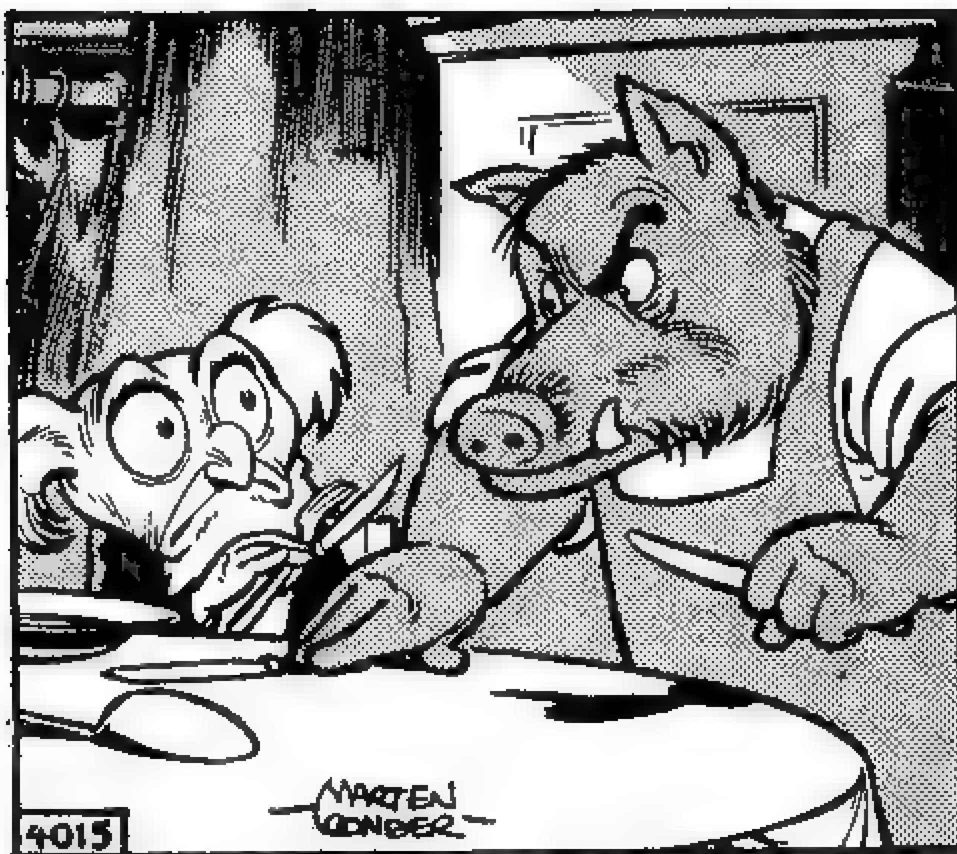
4013 Heer Bommel wierp een ongeruste blik op het zoutvat. „Het morsen van zout duidt dus op ruzie", prevelde hij.
„Juist!" prees Hobbel Hachelbout. „Onthoudt dat goed. U kunt de kans op ruzie echter verminderen door het zout over uw schouder te werpen."
Op dat moment naderde de waard met dreunende tred. „Hier", gromde hij. „Uw bestelling. Een ootmoedig maal: hutspot. Verdiensten zitten er niet aan, maar ik geef, wat me besteld wordt. Willen de heren iets drinken?"
„Een glaasje water", zei Hobbel.
De herbergier zette de stamppot met zo'n bons op tafel, dat het zoutvaatje omviel.
„Water!" herhaalde hij gallig. „De heren kunnen naar de pomp lopen. Daar is water genoeg te krijgen."
Het was duidelijk, dat de ondernemer ontstemd was en heer Ollie keek zorgelijk naar het gemorste zout.
„De voortekenen duiden op ruzie", zo sprak hij tot zichzelf. „Maar gelukkig weet ik nu hoe men ze bezweren kan."
En met deze gedachten nam hij snel een handjevol verspilde zoutkorrels op en wierp die over zijn schouder.

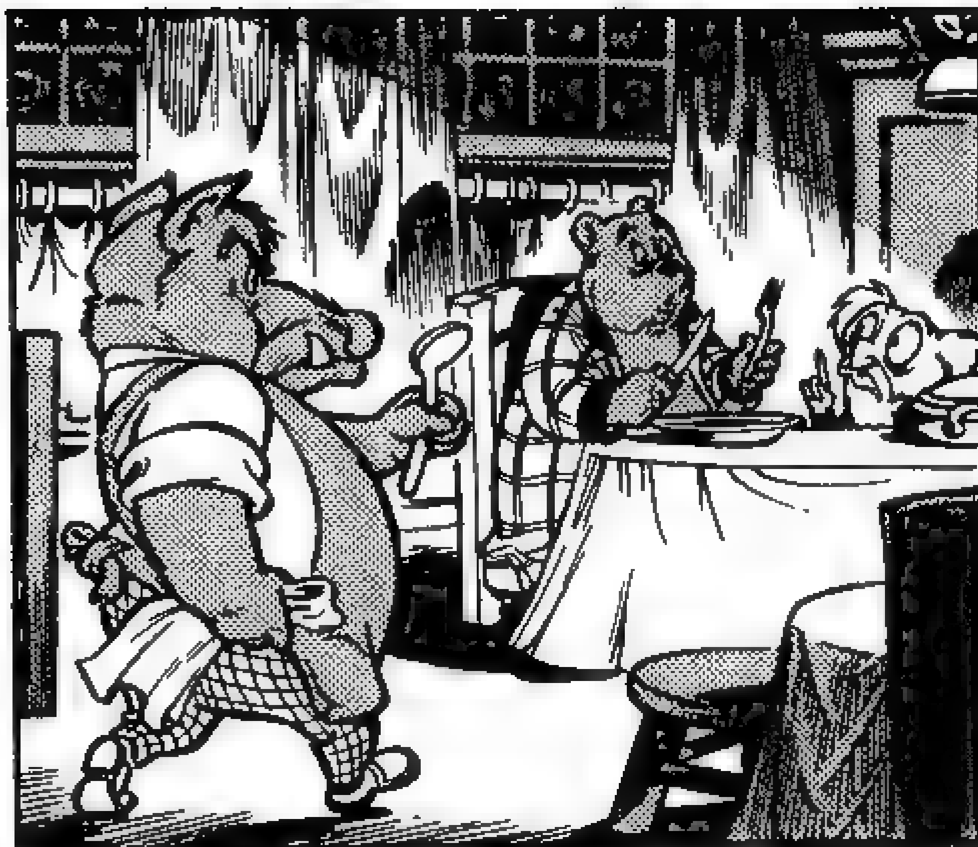
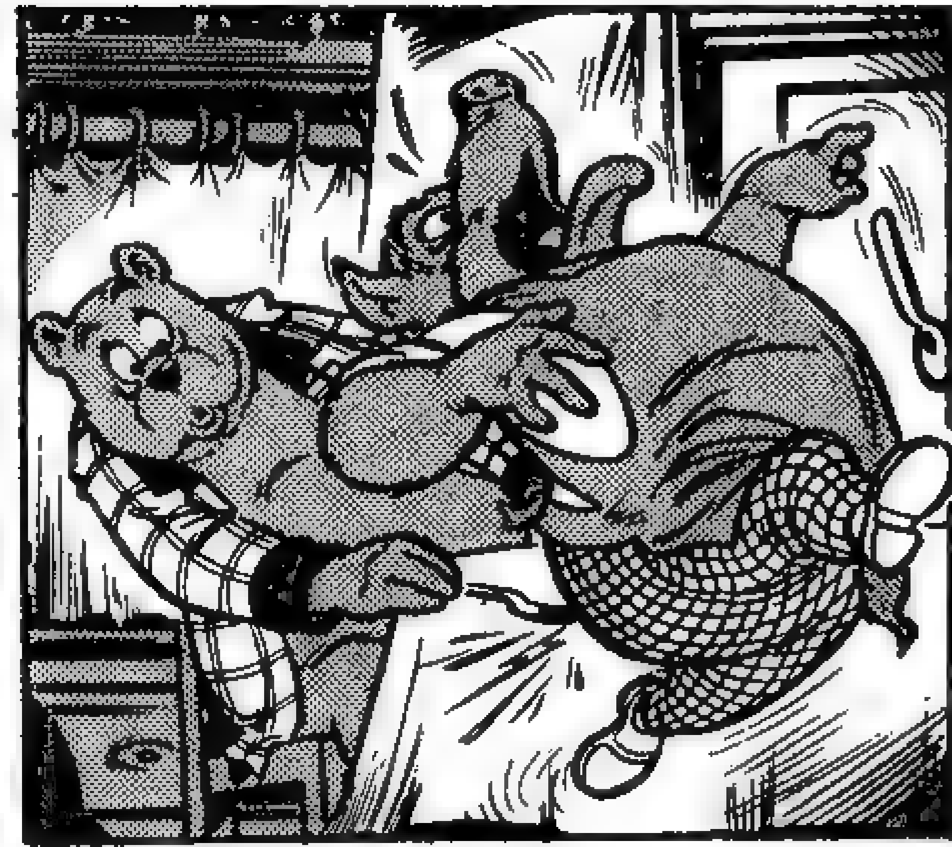
Ze troffen de waard precies in het oog. Het valt te begrijpen, dat deze toch reeds zo gemelijke figuur dit hoog opnam. Hij slaakte een gesmoorde kreet en begon met betraande ogen zijn mouwen op te rollen. Voordat heer Bommel dan ook wist wat er precies aan de hand was, was de voorzegde ruzie in volle gang.

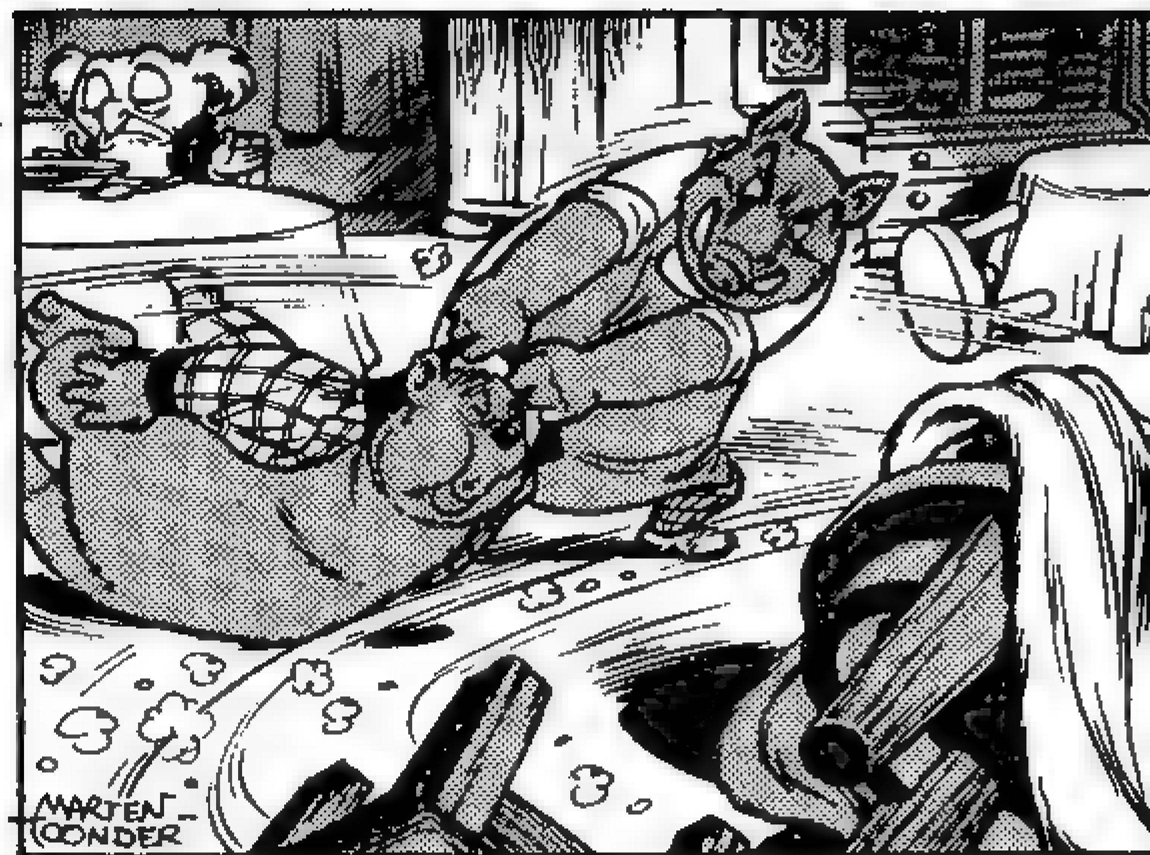

4014 Toen heer Bommel het driftige hijgen van de waard in zijn hals voelde keek hij onthutst om. Een enkele blik op het betraande gelaat van de woesteling was hem voldoende; hij begreep, dat hier onheil dreigde.
„Wacht even!" riep hij, overeind springend. „Vergeet uzelf niet, goede vriend! Ik ben een heer van stand!"
„Dat merk ik!" gromde de herbergier. „Een fatsoenlijke bestelling doen kan je niet. Hutspot met water! Praatjes en dreigementen — en dan nog zout in iemands gezicht gooien. Een mooie heer! Ik ga jou manieren leren, meneer. Ik ga de vloer met je aanvegen..."
„N-niet doen!" piepte heer Ollie. „Daar kan ik in het geheel niet tegen."
„Maar de voortekenen hebben niet gelogen; het is alles kommer en kwel."
„Jij komt direct!" vervolgde de waard. „Eerst reken ik af met deze windbuil."
„Juist!" riep heer Bommel, „die plotseling een lichtpunt zag. „Laten we even afrekenen. Ik geef u smartegeld — dan praten we er niet meer over, hè?"
Zo sprekende trok hij zijn portefeuille en stopte de ander een bankbiljet in de hand. Nu daalde de woede van de ondernemer enigszins. Hij frommelde het biljet in zijn zak en stampte mompelend heen.
„En toch is het zo begrijpelijk", vervolgde Hobbel Hachelbout. „Men moet zout altijd over de linkerschouder werpen, meneer Bommel. Ik vergat u daarop te wijzen. Dit is een leerzaam voorval."

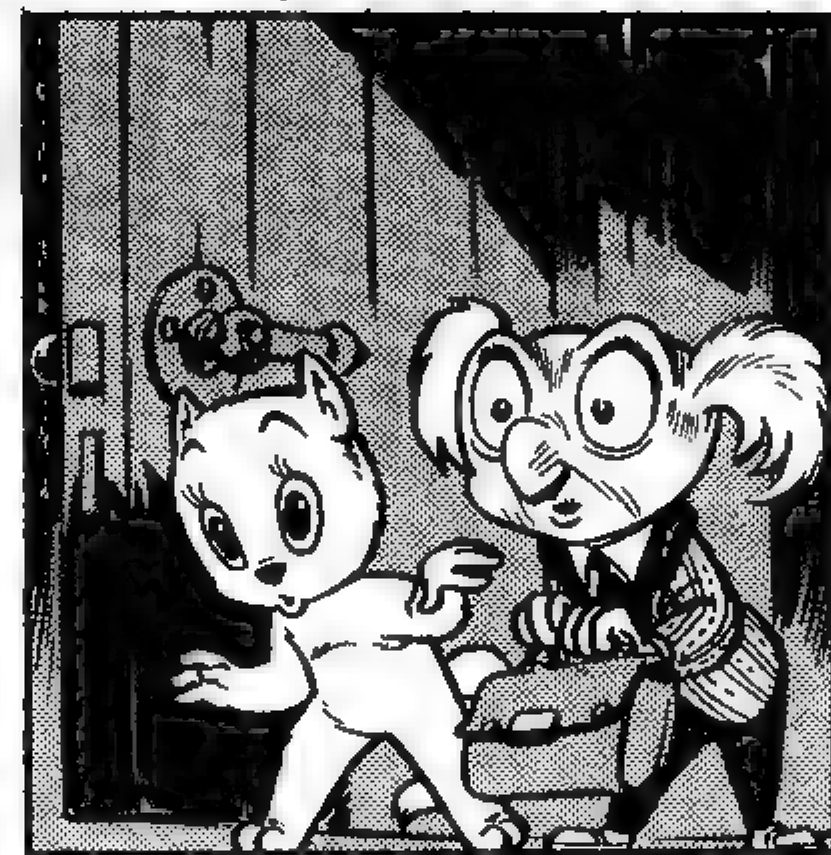

4015 „Zo ziet u", sprak Hobbel Hachelbout, „door het werpen van zout is de ruzie bezworen!"
„Niet waar!" zei heer Bommel zuur. „Ik heb die lomperik geld gegeven, omdat hij zout in zijn oog gekregen had. Dat zout was juist de oorzaak van de ellende, als u begrijpt wat ik bedoel."
„We weten het niet zeker", hernam de ander; „het duiden van voortekens is een moeilijk iets..."
Hij zweeg en keek bedremmeld naar de messen en vorken die de waard nu op de tafel wierp.
„Ik wil liever een lepel hebben", zei hij na een korte aarzeling.
De herbergier gromde een verwensing en stapte heen.
„Ziet u?" hernam Hobbel, „de tekens blijven slecht. Het geven van puntige voorwerpen leidt tot vijandschap."
„Waarom hebt u mij dan niet gewaarschuwd?" vroeg heer Ollie met piepende stem. „Nu zit ik met een mes en een vork. Ik wil ook liever een lepel hebben."
De ander haalde de schouders op. „U moet berusten", vermaande hij, „Alles wijst er op, dat u in een handgemeen met onze gastheer zal geraken!"
„Is d-dat d-dan niet af te wenden?" stamelde de heer Bommel. Hij wierp een schichtige blik naar de waard, die nurks met een lepel naderde en het koude zweet brak hem uit.
„Hm", zei de heer Hachelbout peinzend, „als afweermiddel kan men de gever van het puntige voorwerp er ongemerkt een prikje mee geven. Het is te proberen, maar ik heb weinig hoop. U kunt u beter voorbereiden op een diepgaand meningsverschil."
Dit was nu nuist, wat heer Ollie in ieder geval wilde voorkomen en daarom volgde hij haastig de raad van zijn metgezel op.
Helaas, in zijn zenuwen vergat hij om het ongemerkt te doen...

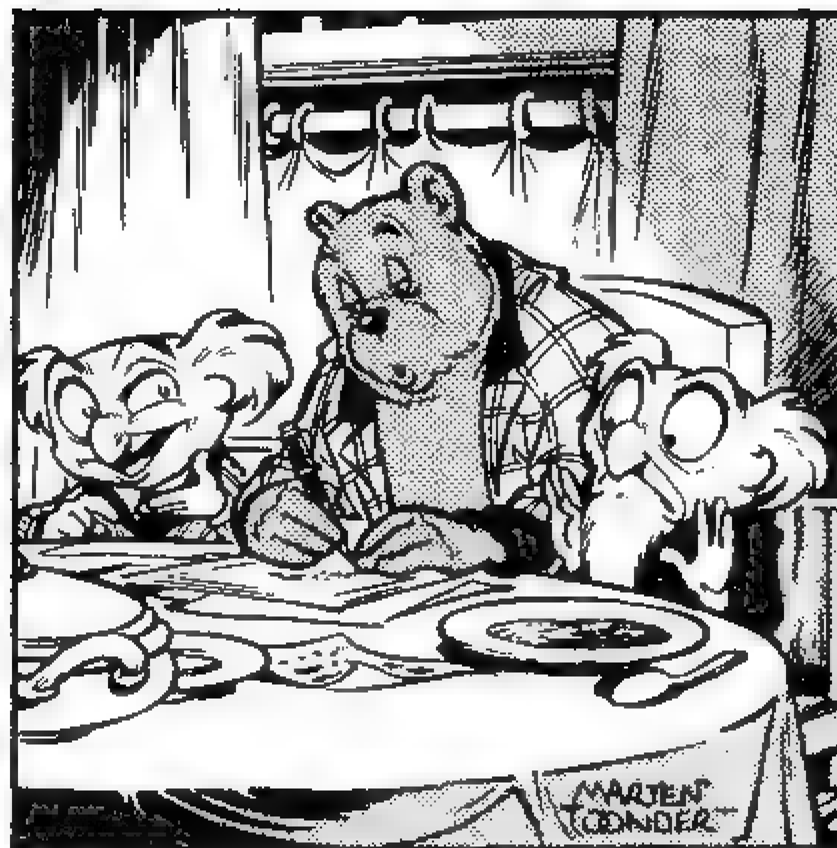

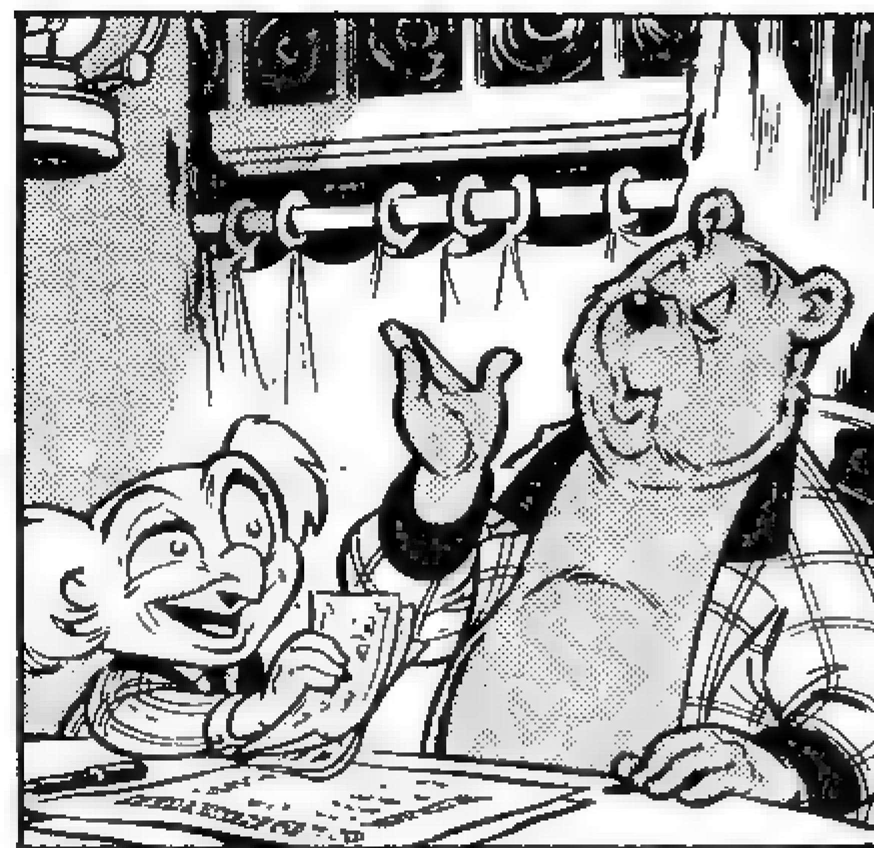

4016 Het prikje, dat heer Ollie de waard ongemerkt wilde geven bleef beslist niet onopgemerkt. Want in zijn zenuwen stiet hij veel te wild toe, zodat het lelijk aankwam.
De herbergier stiet een rauwe kreet uit.
„Dit is het einde!" schreeuwde hij met schorre stem. „Mijn geduld is op, ongelikte beer! Ik ga de vloer met je aanvegen!"
Zo roepende vatte hij heer Bommel bij de jaskraag en hief hem uit zijn stoel.
„Ho! Halt!" piepte heer Ollie, „Ik ben niet ongelikt! Ik ben een heer van stand!"
„Men moet berusten", sprak Hobbel Hachelhout stil voor zich heen. „De voortekens duiden kommer en kwel — en tegen het lot valt niet te vechten."
Deze woorden gingen echter in lawaai ten onder. Want inmiddels was de bruut, temidden van vallend meubilair met het afdweilen van de vloer begonnen. De anders zo rustige herberg trilde onder het geweld; houtwerk kraakte en aardewerk kletterde in scherven en boven alles uit klonken de benauwde kreten van heer Bommel.

Toen dit ruwe toneel zijn hoogtepunt bereikt had werd plotseling de deur geopend — en daar stonden Tom Poes en Hup Hachelbout.
„We komen nog op tijd", zei de eerste ademloos; „de moeilijkheden zijn net begonnen."
„Ja", knikte de ander. „Het is gelukkig dat we haast gemaakt hebben, meneer Poes. De heer Bommel is tegen molest verzekerd, maar nu ziet u hoe belangrijk een hach-verzekering kan zijn."

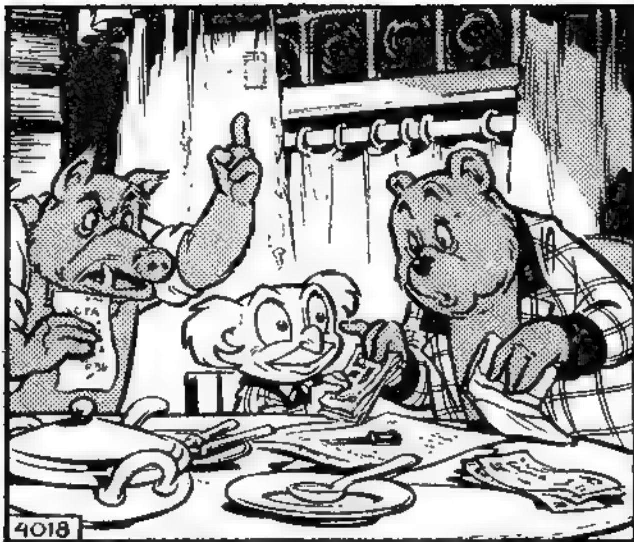

4017 Bij het binnentreden van de nieuwe klanten staakte de waard zijn gruwzaam werk. Hij liet heer Bommel schieten en wendde zich tot Tom Poes.

„Willen de heren iets gebruiken?" vroeg hij hijgend.
„Hm", zei Tom Poes. „Dat ligt er aan. Waarom behandelt u deze heer zo ruw?"
Nu laaide de toorn van de ondernemer opnieuw op. Met overslaande stem vertelde hij zijn grieven en Tom Poes moest toegeven, dat die niet geheel ongegrond waren.
„Ja", zei hij, dat zijn geen leuke dingen. Waarom gooide u met zout, heer Ollie? En waarom hebt u met een vork geprikt? En dan nog al dat gezeur met die bestellingen..."
„Het zijn de voortekens", sprak Hobbel op de achtergrond. „Men moet berusting leren wanneer het lot slecht gezind is".
„Men moet zich tegen dit soort dingen verzekeren", riep Hup opgewekt. „U hebt haast alles maar wat u nog ontbreekt is een hach-verzekering, meneer Bommel. Als u nu hier even ondertekent, kan u niets meer gebeuren".
Heer Ollie richtte zich moeilijk op en wankelde naar de tafel. Hij was bereid om alles te proberen wat een einde aan zijn rampspoed zou kunnen maken. En terwijl Hobbel afkeurend toekeek, zette hij een bevende handtekening onder Hups formulier.
„Kan er nu echt niets meer met mij gebeuren?" vroeg hij hoopvol.
„Niets", verzekerde de verzekeraar. „Wilt u nu de eerste premies even voldoen? De hachverzekering treedt pas in werking na betaling".
Zo sprekende legde hij een kwitantie op tafel — en heer Bommel keek met een nieuwe schrik naar het bedrag.

4018 Heer Bommel trok zijn portefeuille en begon met bevende vingers geld te tellen.

„Het is alles, wat ik bij me heb", klaagde hij na een poosje.

„En helpen doet het niet", zei Hobbel somber. „Ongeluk en armoede zullen uw deel zijn; de voortekens zeggen het".

„Kom, kom!" riep Hup met een zenuwtrek. „Als men de ongelukken goed verzekert kan men de armoede uitstellen, want alles wordt uitbetaald. Ik zou bijna zeggen, dat de heer Bommel van zijn ongelukken kan leven, nu hij een hachverzekering heeft!",„Maar al mijn geld is op, nu ik die premies betaald heb", zei heer Ollie.

„Daar is dus de voorspelde armoe reeds", mompelde Hobbel vol berusting.

„Maar u bent gedekt, wat er ook gebeurt!" voegde Hup er haastig aan toe.

Op dat moment naderde de waard met een rekening.

„Ik zie, dat u aan het betalen bent", sprak hij, „en ik wil graag afrekenen".

Daar stond heer Bommel nu. Terwijl de gebroeders Hachelbout twistend de herberg verlieten en de herbergier grimmig toekeek, keerde hij al zijn zakken om. Maar meer dan dertien centen waren hem niet overgebleven — en daar nam de waard geen genoegen mee.

„Ik heb thuis geld", zei de heer Ollie tenslotte radeloos. „Ik zal het morgen door de bediende laten brengen. Ik heb een kasteel, bedoel ik. Ik ben een heer van stand, als u begrijpt wat ik bedoel".

„Ja, dat begrijp ik!!" schreeuwde de ander rood. „Ik weet zo langzamerhand wat jij er voor een bent! Ik zal..."

„Het is waar", zei Tom Poes haastig. „Heer Bommel is goed voor zijn geld".

Deze verzekering kalmeerde de ondernemer niet helemaal, maar hij zag toch af van nieuwe gewelddaden.

„Geef me dan die jas in onderpand!" riep hij driftig. „Je krijgt hem terug als je betaald hebt".

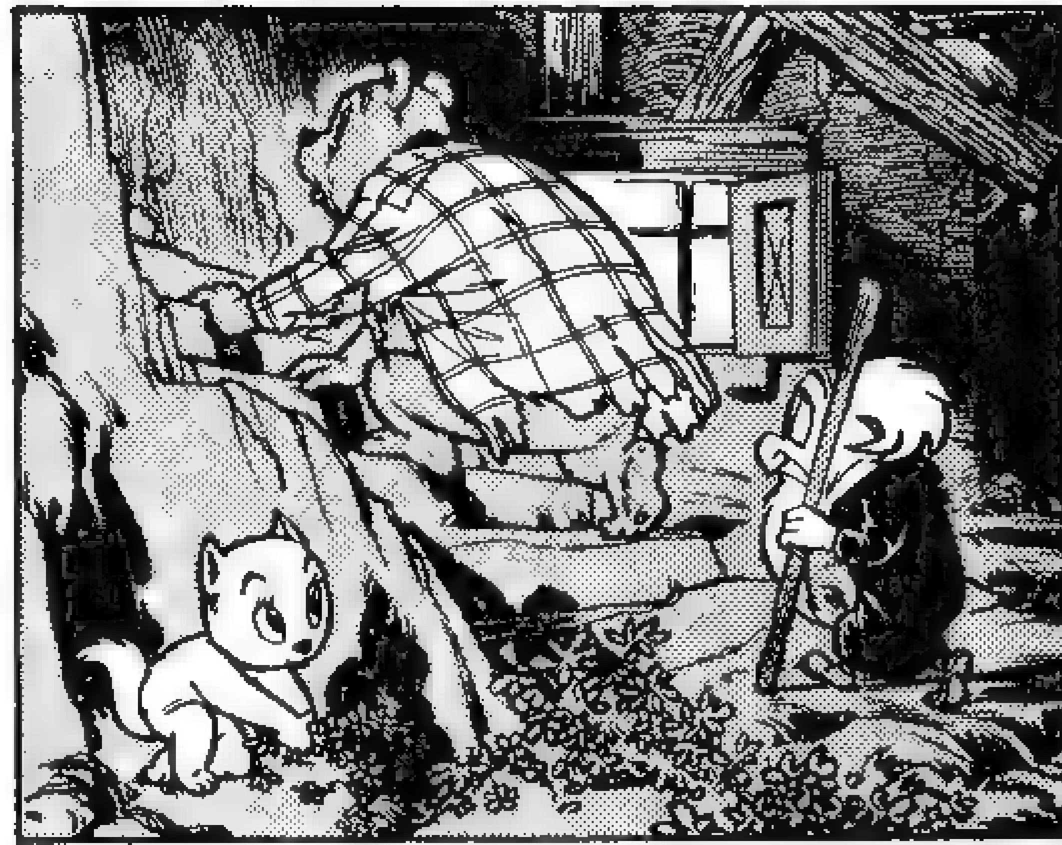

4019 Heer Ollie trok met bevende handen zijn jas en gaf die aan de waard.
„Ach, zover is het dus al met mij gekomen", prevelde hij gebroken.
„Berooid moet ik door het leven gaan en zelfs mijn mooie jas heb ik niet meer als beschutting. Hoe moet dat nu? Zó kan ik toch niet de straat op? Zeg jij dan eens iets, Tom Poes!"

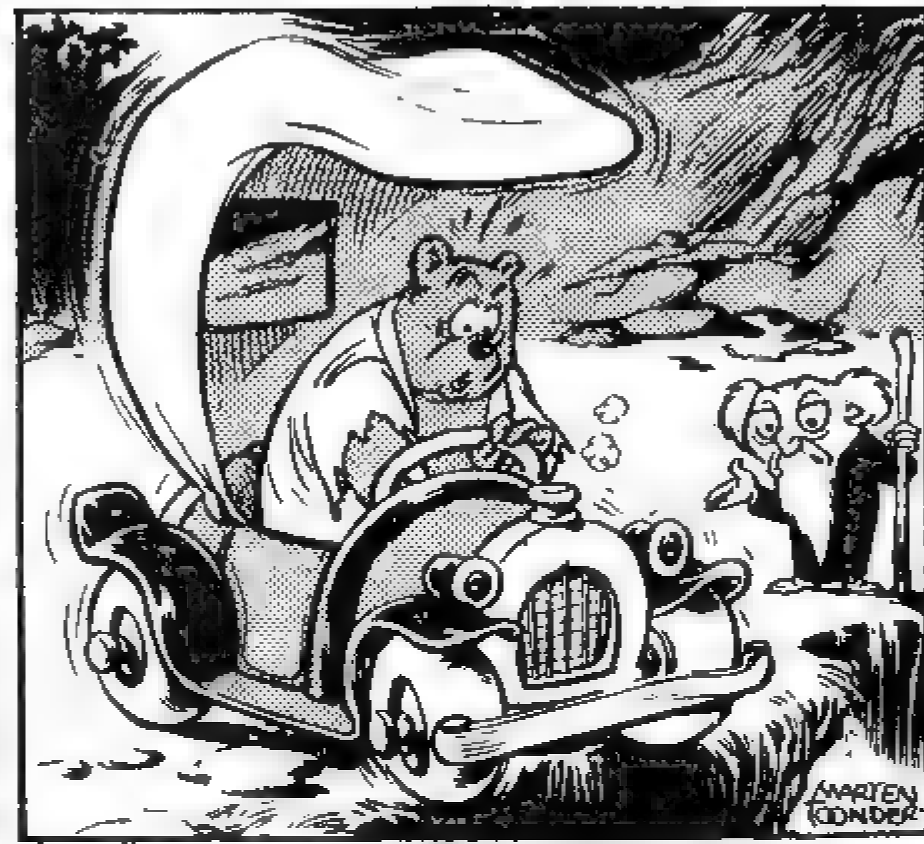
Maar dat hoefde niet. De waarde trok een oud en gescheurd kledingstuk uit een poetsmand en wierp dat de ongelukkige toe. Want zelfs deze verharde ondernemer had nog een zacht plekje in zijn gemoed. Toen was zijn geduld echter op. Zodra heer Bommel de flarden had aangetrokken wierp hij hem met schade en schande de deur uit. Tom Poes volgde hem en hielp hem zorgzaam overeind.
„Laten we nu gauw naar huis gaan", stelde hij voor. „Dan kunt u uw zaken in orde maken en dan is alles weer..."
„Naar huis!" riep heer Ollie jammerend. „Waar een heksenkring in het gazon groeit en waar nummer dertien op de deur staat? Jij begrijpt er niets van, jonge vriend! Ik ben een getekende, achtervolgd door het noodlot!"
Op dat moment werd hun aandacht getrokken door een stem, die murmelend de stilte van de nacht verstoorde.
„Kwade voortekens", sprak de stem. „Duivelskruid, groeiend naast het trapje van de herberg! Dat duidt op kommer en kwel voor de ondernemer en voor allen, die hier binnen gaan. Ik had het kunnen weten"
Het was Hobbel Hachelbout, die bij het licht van de vale maan enig onkruid bestudeerde.

4020 Heer Bommel hield getroffen de pas in en boog zich over Hobbel.
"Wat zei u daar?" vroeg hij met zwakke stem.
"Hier groeit duivelskruid", herhaalde het ventje. "Dat is een kwade plant, die onheil spelt. Kommer zal ons achtervolgen op ons pad. Hier helpt slechts berusting".
Heer Ollie trok huiverend zijn lompen om zich heen.
"Wat vreselijk!" stamelde hij. "Hoe lang zal die ellende nog duren?"
"Dat weten wij niet", zei Hobbel. "Wij moeten ootmoedig voortgaan waar de wind ons drijft".
"Het is anders zo'n aardig plantje", merkte Tom Poes op. "Het lijkt op klaver, ziet u wel? Maar in plaats van drie heeft het zes blaadjes. Waarom heet het duivelskruid?"
"Zes blaadjes!" riep de heer Hachelbout. "Pas op voor zes; dat is een boos getal! Het getal van het beest!"
"Ach, praat me niet van klaver!" steunde heer Bommel. "Waar is de klavervier die door het gat van een hoefijzer groeit? Pas als ik die gevonden heb, zal mijn geluk weerkeren!"
Zo klagende wendde hij zich om en strompelde de trappen op. Tom Poes zag dat Hobbel hem in stille berusting volgde. Hij wachtte tot de ijle stem in de nachtwind verwaaid was; toen boog hij zich over het onkruid en groef snel een plantje uit de grond; waarbij hij ervoor zorgde, dat er flink wat aarde aan de wortels bleef hangen. Daarop verdween hij met het groeisel in de duisternis — en het zal wel even duren voordat we hem terug zien.
Heer Ollie had intussen een droge greppel gevonden waar hij zich, gedekt door zijn vodden, met een droeve zucht uitstrekte. En al spoedig viel hij in slaap.

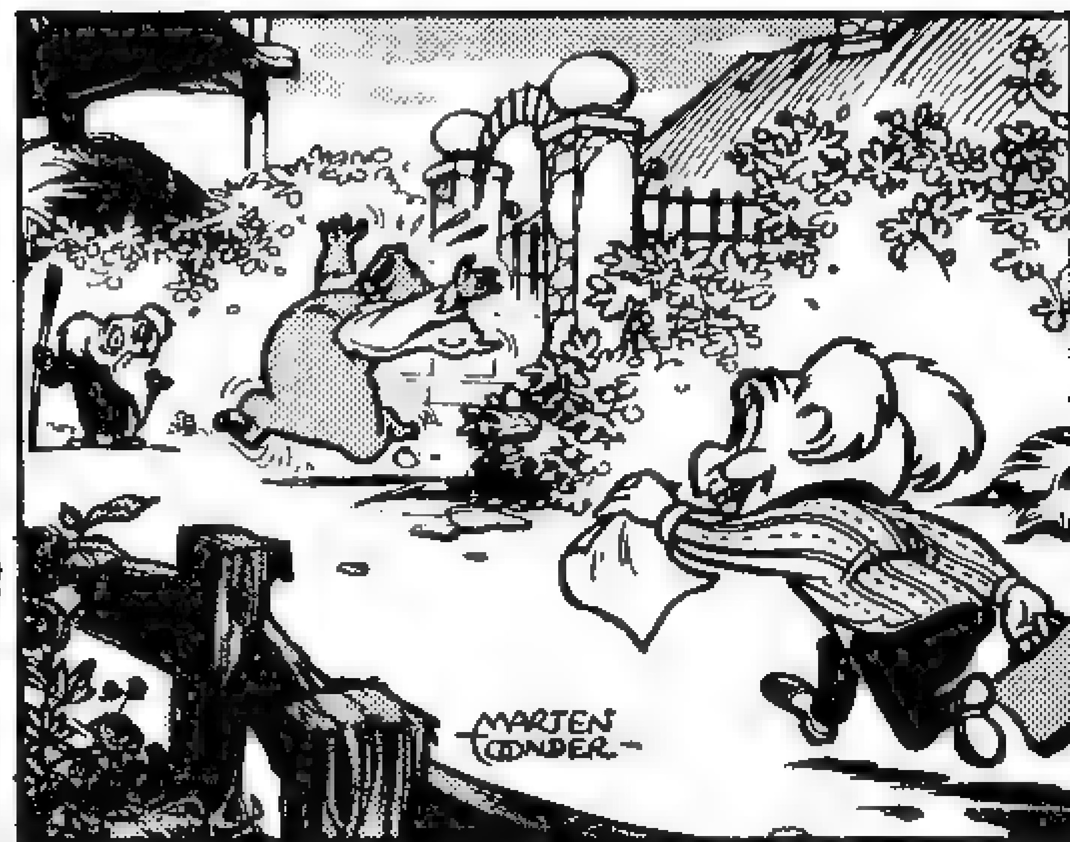

4021 Bij het krieken van de ochtend ontwaakte heer Bommel. Verstijfd en verkild richtte hij zich op en liet een blik over het landschap glijden.
"W-waar ben ik?" prevelde hij lodderig. Toen viel echter zijn blik op de flarden die hij aanhad — en met een schok herinnerde hij zich zijn droevig lot.
"Hier zit ik nu", zo riep hij uit. "Ach, het is maar goed, dat mijn lieve vader niet hoeft te zien hoe zijn zoon, zijn Ollie, tot een zwerver verworden is. Arm — en door iedereen verlaten".
"Niet door iedereen", sprak Hobbel, het hoofd uit de struiken stekend.
"Ik zal u vergezellen op uw martelgang om u ootmoed en berusting te leren. Want ook op mijn pad groeit het duivelskruid".
Deze woorden troffen heer Ollie zo, dat hij de ander dankbaar, doch willoos volgde.
"Waar gaan we heen?" vroeg hij.
"Zoals de wind ons drijft", verklaarde de ander. "Hij is gekeerd; de wind bedoel ik. We hoeven dus niet de afgrond in".

Dat vond heer Bommel wel prettig. Hij klom behoedzaam in de Oude Schicht die nog steeds voor het ravijn stond en trachtte de motor te starten.
Doch, helaas, dit lukte niet, want de benzine was op.
"Wat nu?" klaagde heer Ollie na lang morrelen. "Geld heb ik niet, dus kan ik niets kopen, als u begrijpt wat ik bedoel".
"Dan kopen we niets", zei de heer Hachelbout, vol berusting de schouders ophalend. „Het past ons om ootmoedig te gaan lopen. Wanneer de voortekens slecht zijn moet men zich niet in een motorrijtuig voortbewegen".

4022 Zo gingen heer Bommel en Hobbel Hachelbout dus te voet verder, zoals de wind hen dreef.

"Ik heb honger", klaagde heer Ollie na een poosje. "Mijn gestel vraagt 's morgens om een bordje pap en een sneetje brood met marmelade. En Joost voegt daar altijd een zacht gekookt eitje bij. Hoe moet dat nu?"

"U zult versterving moeten leren", vermaande zijn metgezel. "De hutspot van gisteren zal u steun moeten geven tot een volgend maal".

Heer Bommel bleef staan en er verscheen een smartelijke trek op zijn gelaat.

"Maar dat gaat niet!" zo riep hij uit. "Een verstervend heer wordt ziek!"

"Welnu, daar is een boerderij", zei Hobbel. "Ga daar om een korst brood vragen; dat zal u ootmoet leren".

Deze raad stiet heer Ollie tegen de borst, zoals te begrijpen valt. Maar een blik op zijn lompen deed hem inzien, dat hij geen eisen mocht stellen.

"Ach, ik ben slechts een landloper, in vodden gehuld", prevelde hij, terwijl hij aarzelend het erf van de boerderij betrad. "Maar misschien ziet de brave landbouwer, dat er een heer in deze flarden schuilt. Missien zal.."

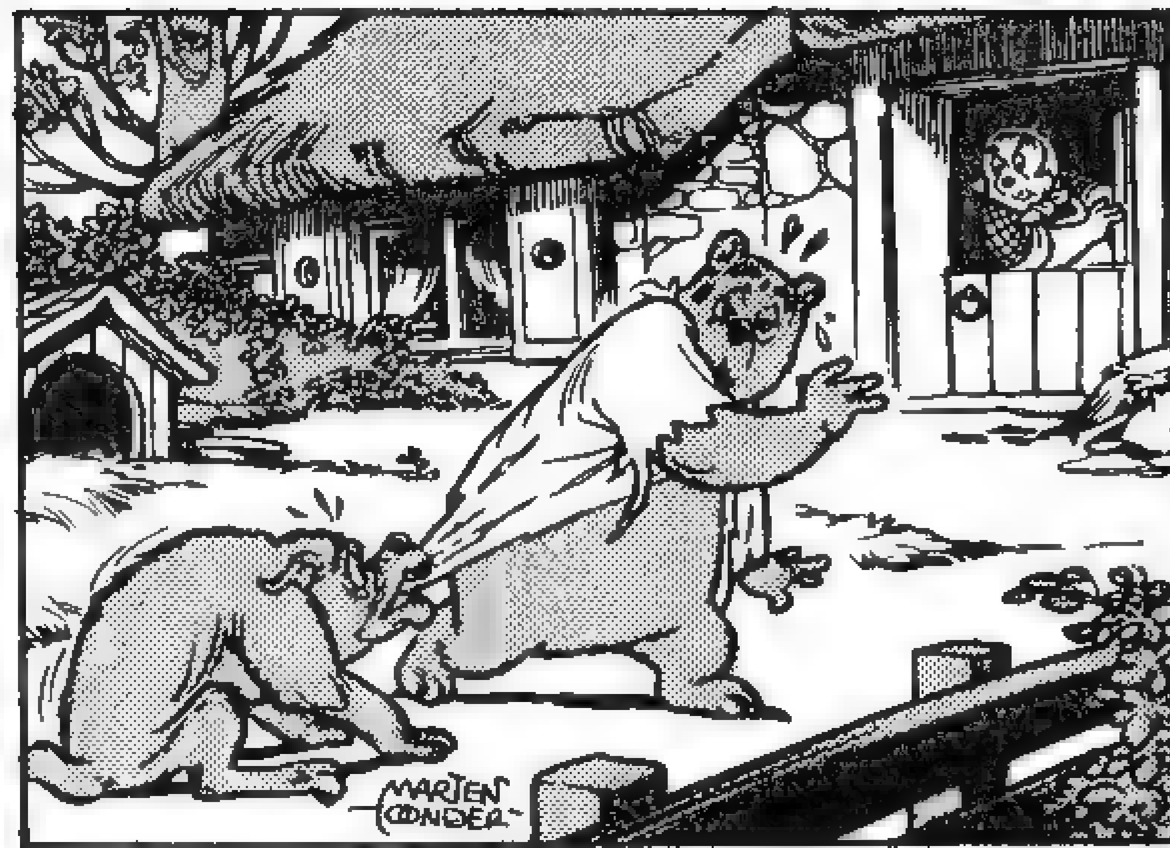
Op dat moment schoot er een grommende waakhond te voorschijn. Het beest deed een uitval naar de ongelukkige zwerver die een kreet slaakte en in volle draf het terrein weer verliet.

Hobbel sloeg het gebeuren hoofdschuddend gade.

"Men moet berusten", sprak hij. "Voor voedsel moet men altijd betalen. De rijke betaalt met geld, de arme met kommer en kwel".

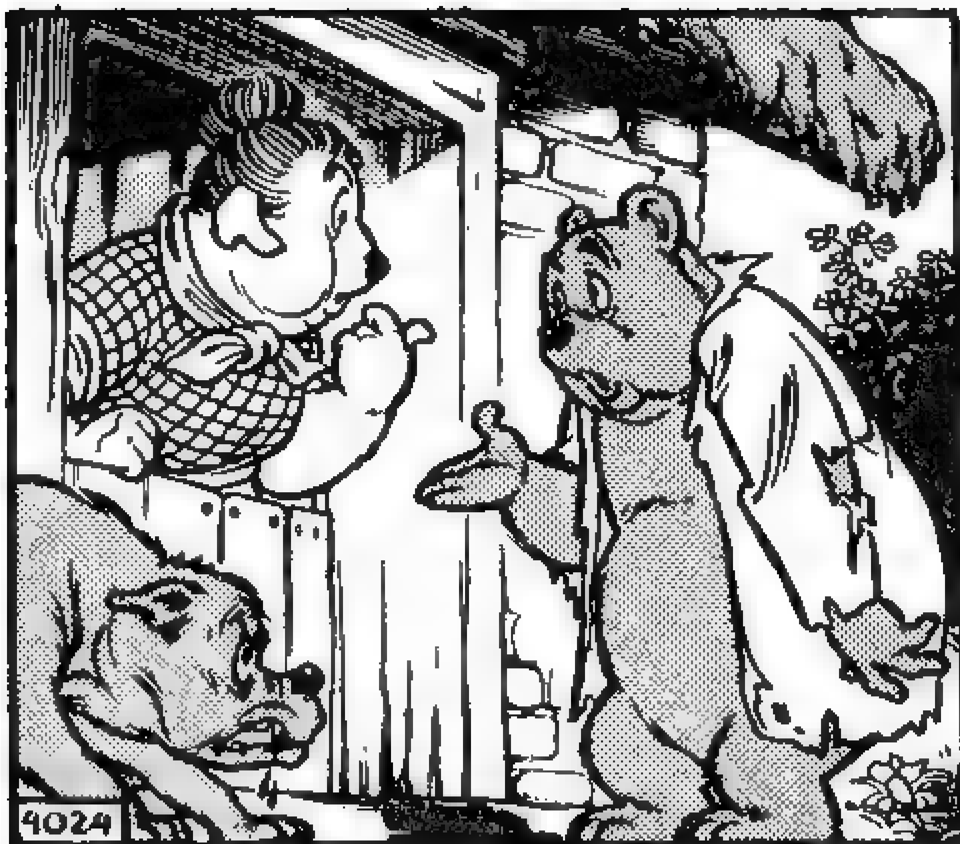
"Maar de schade kan vergoed worden!" riep Hup Hachelbout, die uit een zijpad naderde. "Men kan zich verzekeren tegen hondebeten, door een kleine verhoging van de hach-premie".

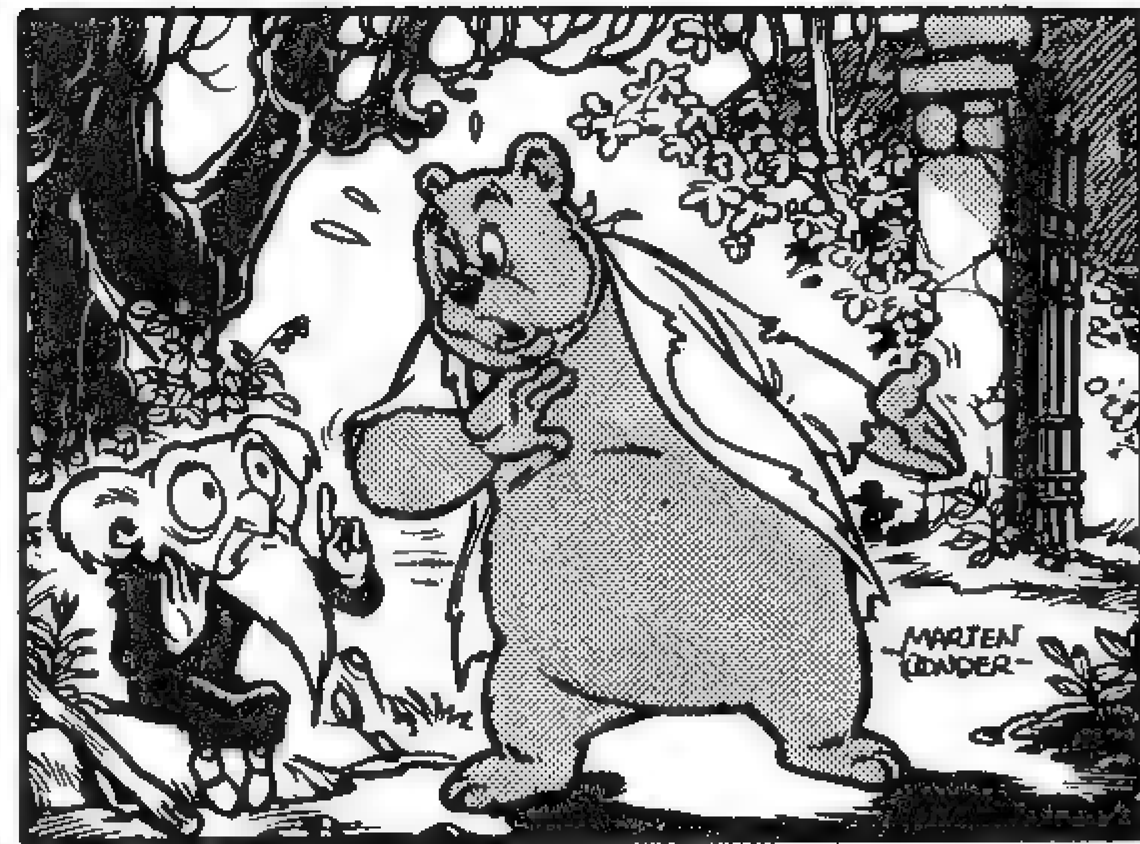

4023 "Alweer een verzekering?" riep heer Ollie. "Ik heb geen geld meer! Ik ben een haveloos zwerver, die om een stuk brood moet bedelen!"
"U kunt niet bedelen wanneer u niet tegen hondebeten verzekerd bent", vermaande de ander. "En uw auto staat nog bij het afgrondje. Ik ben bereid die in onderpand te nemen, wanneer u hier even tekent".
Heer Bommel dacht niet lang na. Met een zucht zette hij zijn handtekening en begaf zich daarop opnieuw naar de boerderij.
"Acht ja", prevelde hij. "onder deze omstandigheden zou een hondebeet misschien wel lonend zijn, want dan krijg ik eindelijk weer eens geld op zak. En dat voor een heer, voor wie geld geen rol behoort te spelen! Het is wel ver met mij gekomen..."
Hij wierp een schichtige blik op de waakhond, toen raapte hij al zijn moed samen en betrad het erf. Het beest schoot toe en hechtte zich grauwend aan zijn lompen.
"Als die woesteling nu maar niet te hard bijt", prevelde heer Ollie met gesloten ogen. Hij voelde echter niets: de hond scheurde grommend zijn kleding verder in flarden, maar het was duidelijk, dat hij geen trek in heer Bommels verzekerde lichaamsdelen had.
"Het is wel ver met mij gekomen", herhaalde deze, de ogen opslaande. "liever happen in een vieze jas, dan in een heer. En het betaalt niet uit, want dit kostuum is toch niets waard. Er komt geen einde aan mijn ongeluk".

Nu verscheen er een boerin in de deuropening, die verontwaardigd naar het toneeltje keek.
"Hoepel op!" riep ze met schelle stem. "Geen landlopers op het erf".

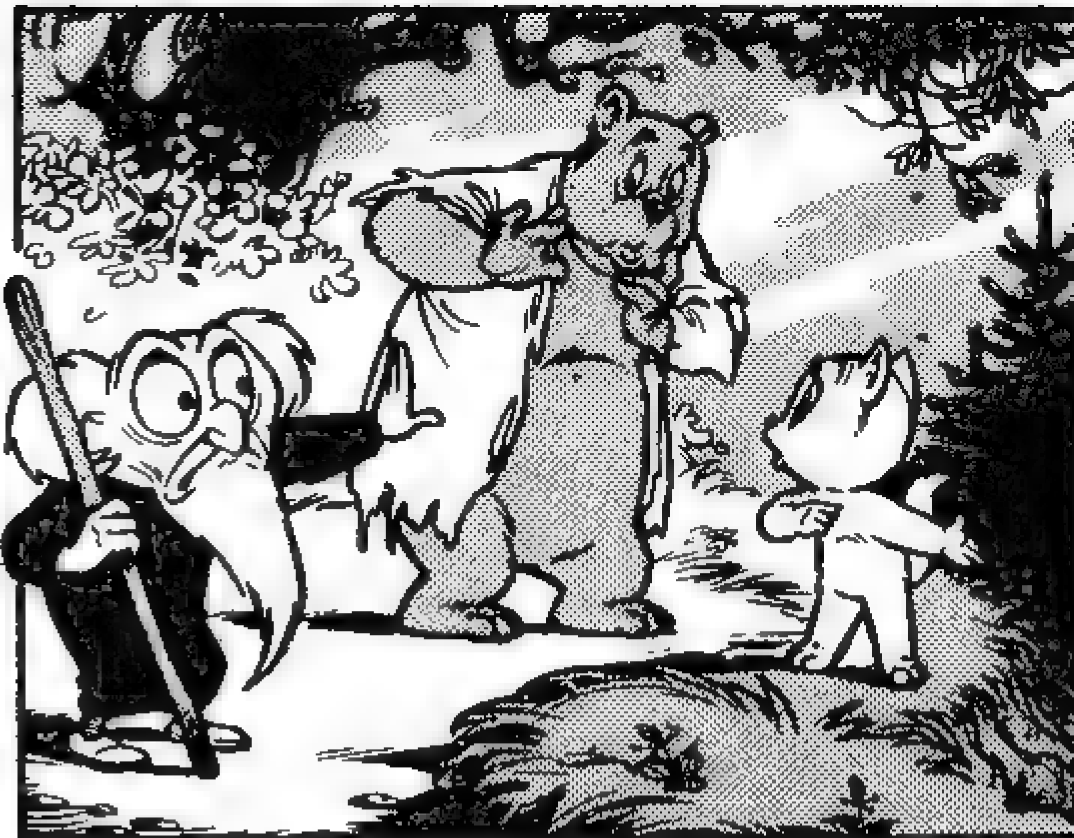

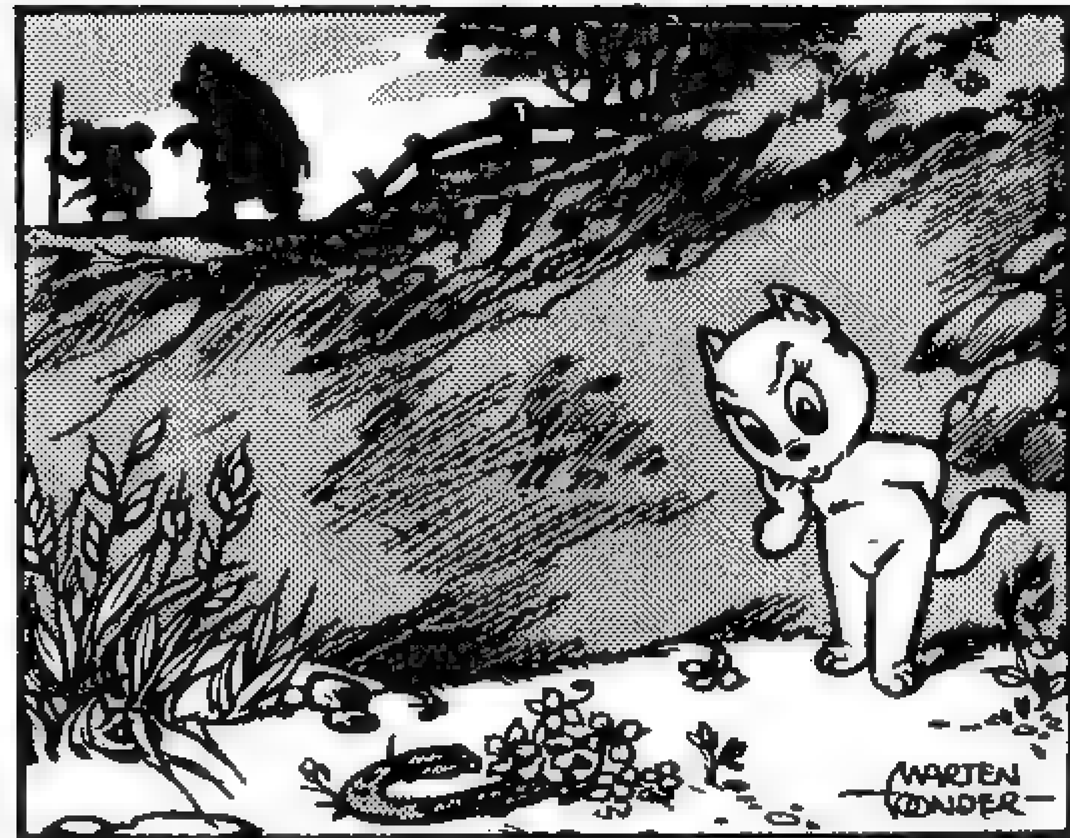

4024 „Geen landlopers op het erf!" riep de boerin schel. „Maak dat je weg komt!"
Een blos steeg heer Bommel naar de kaken en hij slikte moeilijk. Maar ach, zijn maag knorde — en het tochten van de wind door de gaten van zijn jas herinnerde hem er aan hoe hij er uit zag.
„Ootmoed en berusting", prevelde hij. „Dat zegt Hobbel Hachelbout".
„Een ogenblikje", sprak heer Ollie, „ik kom alleen maar een korst brood vragen. Ik heb honger, als u begrijpt wat ik bedoel".
„Hm", zei de boerin. Haar gelaat verzachtte zich enigszins en het was duidelijk, dat haar betere gevoelens de overhand kregen.
„Nou vooruit", hernam ze. „Ik ben ook de kwaadste niet. Alle etensresten zijn in het varkensvoer gestort en als je wilt mag je daar wel iets uit vissen. Als je maar zorgt, dat de boer het niet ziet".
Heer Bommel keerde zich echter om en verliet het erf zonder een dankwoord.
„Eten vissen uit het varkensvoer!" zei hij walgend tot Hobbel. „Dat gaat te ver voor een heer van mijn stand!"
De heer Hachelbout schudde verwijtend het hoofd.
„Hoogmoedige taal", sprak hij. „Er zal een tijd komen, dat u dankbaar zult zijn voor zo'n aanbod; let op mijn voorspelling! De voortekens zijn somber".
„D-denkt u?" stamelde heer Ollie. Hij wierp een blik op de boerderij en snoof de geuren op die uit het varkenshok tot hem kwamen.
Toen wendde hij zich af en hervatte de tocht in gedrukt stilzwijgen.

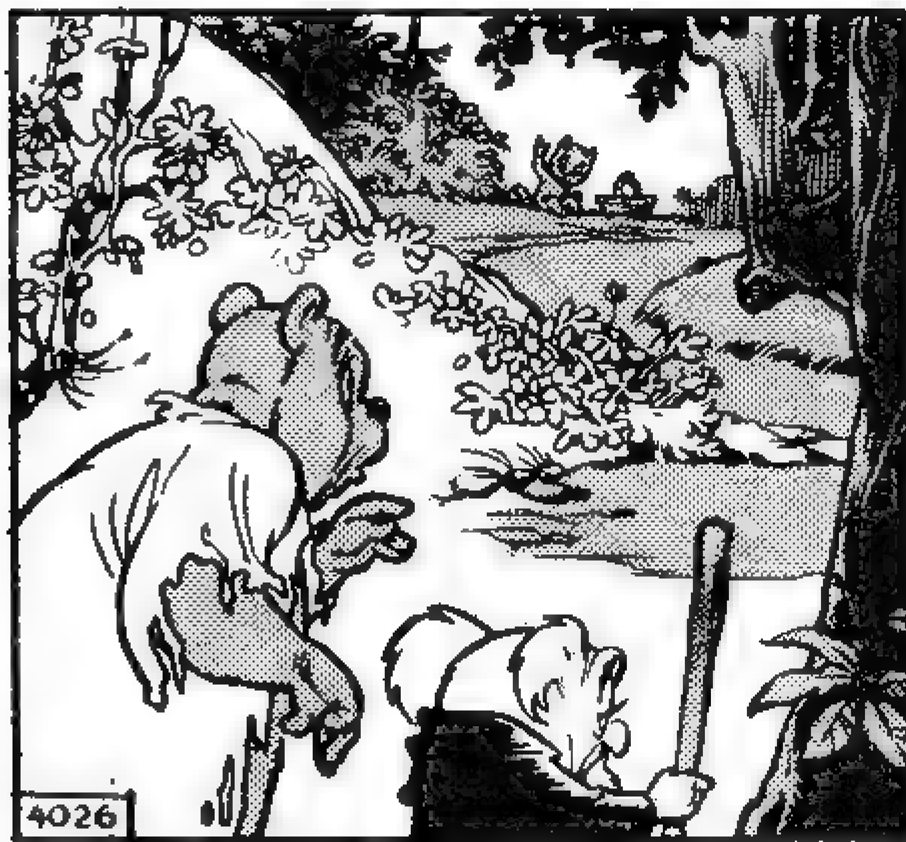

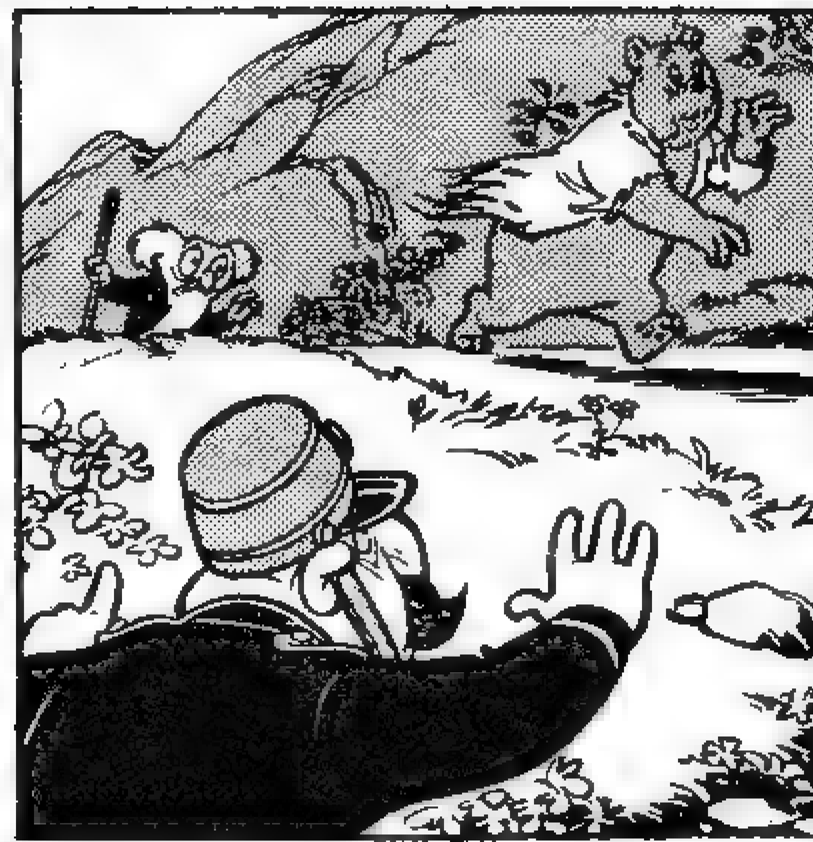

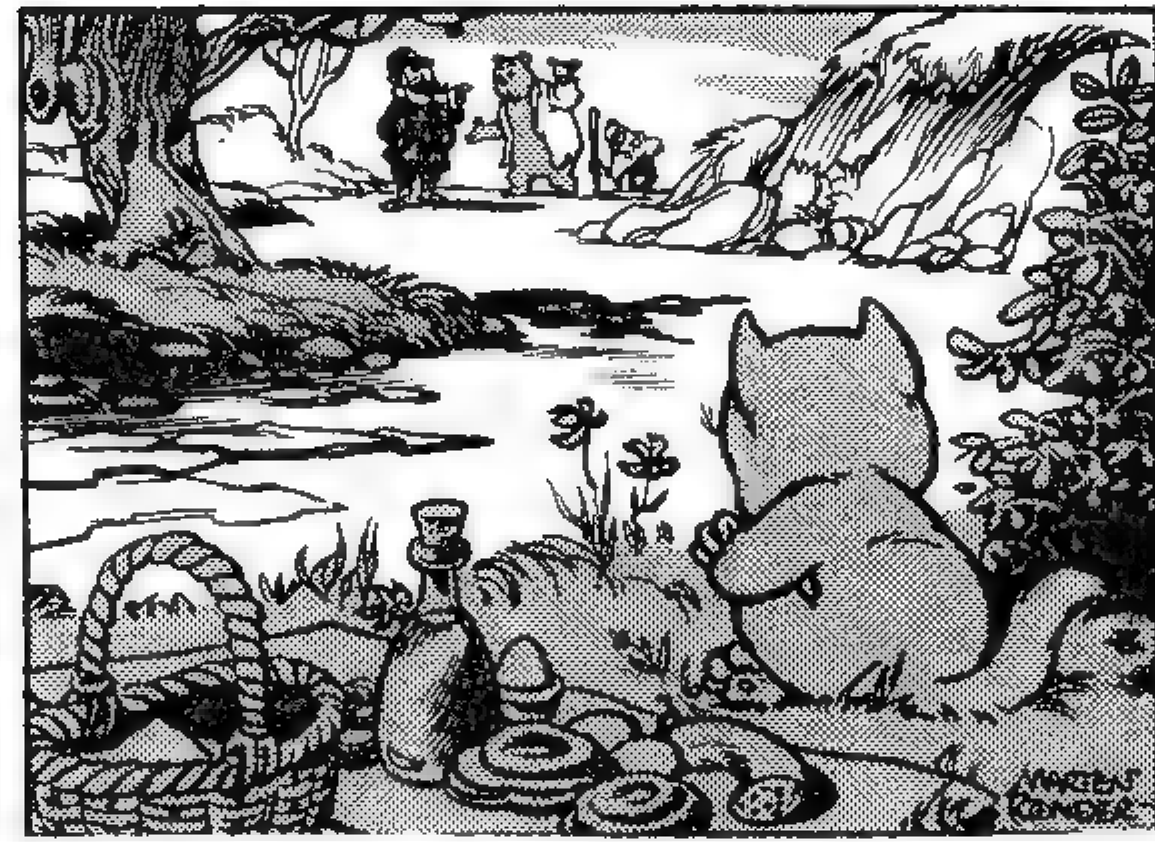

4025 Een tijd lang liepen heer Ollie en Hobbel zwijgend voort, zo nu en dan opschrikkend door het rammelen van heer Bommels maag.
„Hoe lang moeten we nog verder gaan?" vroeg deze tenslotte met zwakke stem. „Dit houd ik niet vol".
„Het zal moeten", verklaarde de heer Hachelbout. „Uw martelgang neemt misschien een einde wanneer u een klavervier vindt die door een hoefijzer groeit, eerder niet".
„Maar hoe kan ik die vinden wanneer we steeds maar door hollen?" riep heer Ollie haast schreiend. Toen hield hij echter de pas in en zette grote ogen op. Wie stond daar op de weg? Tom Poes!
„Heer Bommel!" riep hij reeds van verre. „U moet eens in dit dal gaan zoeken. Daar vindt u vast het klavertje vier dat u zoekt."
„Zou het?" vroeg heer Ollie oplevend. „Het zou best kunnen! Toevallig zei ik net tegen meneer hier, dat ik eens rustig in deze laagte wilde gaan kijken".
„Neen", zei Hobbel berispend. „Dat zei u niet. Wanneer u daar nu gaat zoeken, zou het zijn omdat de jongeheer het gezegd heeft. En als u dan een geluksklaver zou vinden, zou dat voor u waardeloos zijn".
Hij schudde peinzend het hoofd en vervolgde;
„De kans, dat u een hoefijzer vindt is trouwens zo klein, zo uiterst klein, dat u beter alle hoop kunt laten varen. U moet berusten in uw droevig lot en gaan waarheen de wind u drijft".

Zo sprekende voerde hij heer Bommel mee en Tom Poes keek hen na totdat het geluid van hun stemmen verstorven was. Toen liep hij het dal in, regelrecht naar een plek waar een hoefijzer lag. In een der gaten groeide een klaverplantje, dat vier blaadjes had.
„Ik zal het dus anders moeten aanpakken", mompelde Tom Poes.

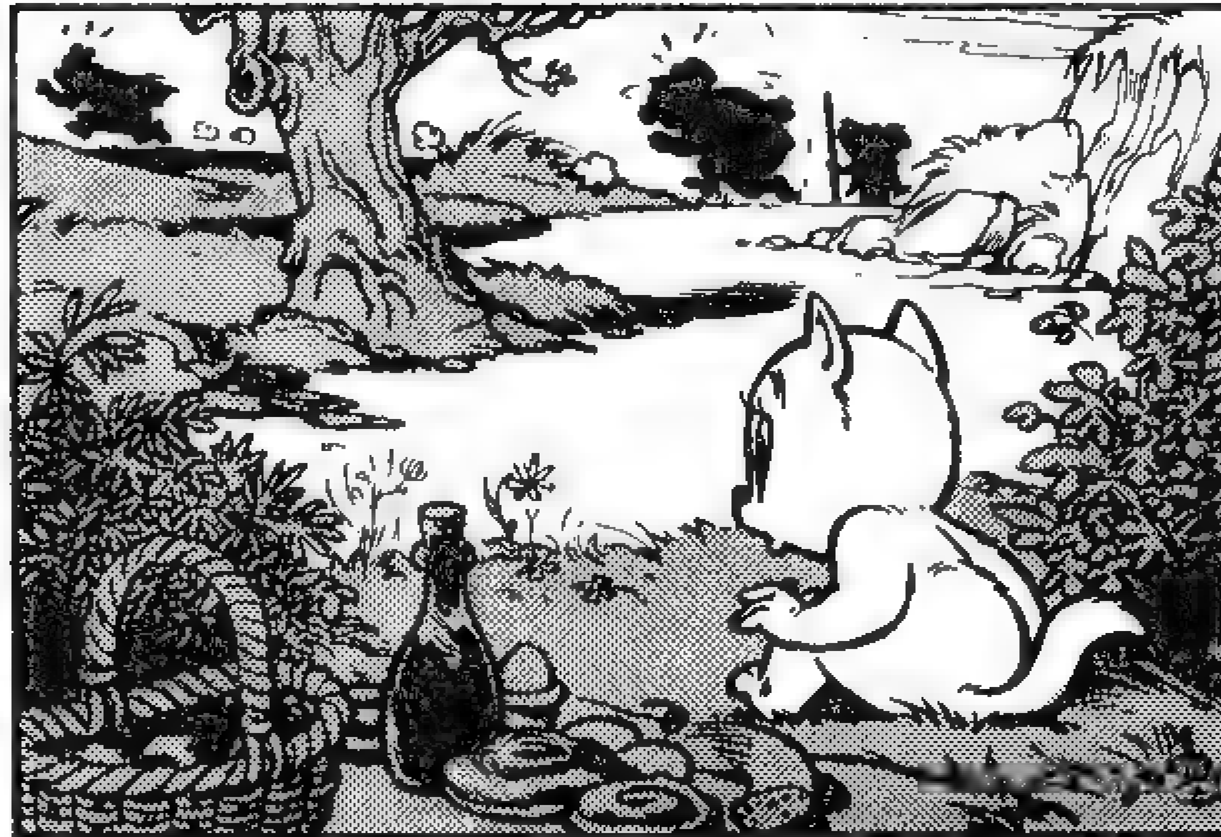
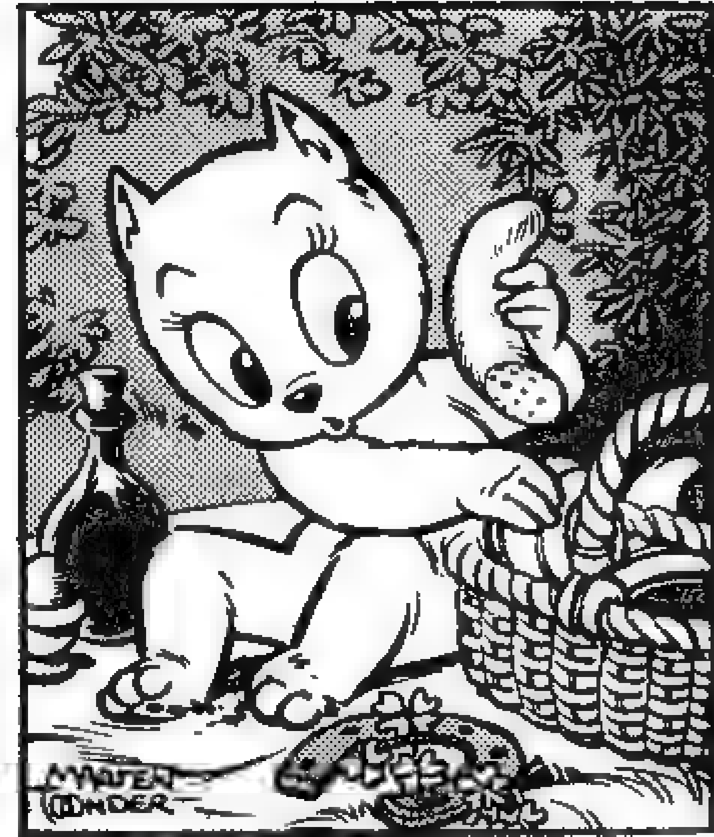

4026 Over een lange, stoffige weg liepen heer Bommel en Hobbel Hachelbout. De eerste sleepte zich met zwakke benen voort, de tweede stapte stevig naast hem en sprak van tijd tot tijd een kort, vermanend woord.
„Voedsel verzwaart het lichaam", prevelde hij dan. „Richt uw gedachten op de wind. Bedenk, dat wij voortgaan als pluisjes, op zoek naar een vruchtbare bodem".
„Ja, ja", kreunde heer Ollie. „Maar met een lege maag kan een heer van mijn stand zich geen pluisje voelen..."
Hij zweeg en staarde verrast in de verte.
„Daar zit Tom Poes!" vervolgde hij met herwonnen levenskracht. „En er staat een picknickmand naast hem! Ach, wat een gelukkig toeval!"
Zo sprekende versnelde hij zijn pas, zodat Hobbel al spoedig achterbleef.
„Ik kom, jonge vriend!" riep heer Bommel reeds van verre. Nu trad er echter onverwacht een veldwachter uit een zijweg te voorschijn. Fronsend bezag hij de zwerver die zich daar met waaiende flarden en een koortsblik voorthaastte.
„Wacht eens!" riep hij bars. „Waar ga je heen?"
Heer Bommel hield verslagen de pas in en keek om.
„Eh... nergens", stamelde hij. „Zoals de wind waait, als u begrijpt wat ik bedoel".
„Mooi. Ik begrijp wat je bedoelt", zei de veldwachter. „Landloperij. Schuimen langs de boerderijen, huh? Dat wordt eerst cel en daarna werkkamp om een eerlijk vak te leren. Kom mee".
„Wacht even!" piepte heer Ollie. Hij wees naar Hobbel, die inmiddels genaderd was.
„Deze meneer kan getuigen, dat ik geen landloper ben!" vervolgde hij. „Vraag het hem maar, agent. Ik ben een heer van stand."

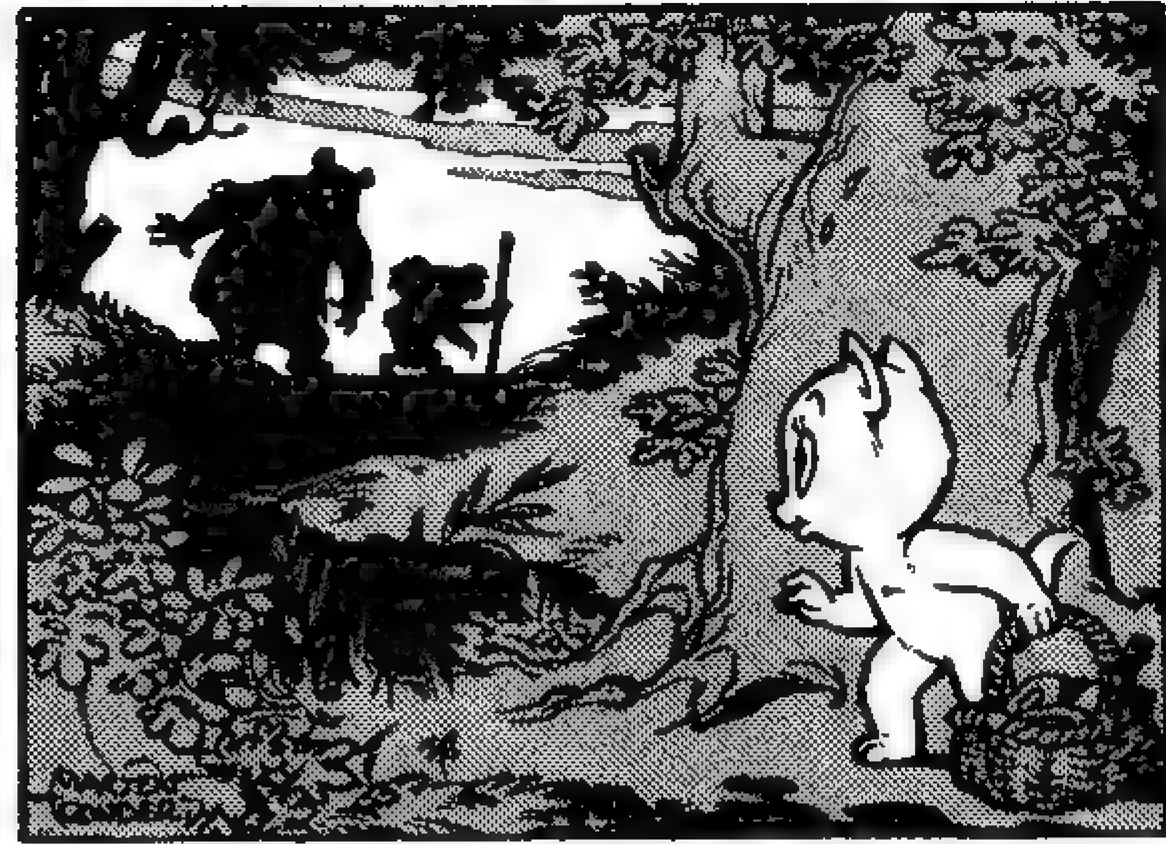

4027 Heer Bommel hield de naderende Hobbel staande.
„Deze agent denkt, dat ik een landloper ben!" zei hij met bevende lippen. „Ik roep u tot getuige, heer Hachelbout! Leg hem uit wie ik ben!"
De aangesprokene richtte zich op en keek hem bestraffend aan.

„Maar u bent wèl een landloper!" zei hij streng. „In de gevolgen daarvan kunt u beter berusten, mijn vriend. Cel en werkkamp zijn goed voor de loutering; later zult u beseffen hoe leerzaam dit allemaal voor u was."
Heer Ollie besefte dat nu echter nog niet. Hij slaakte een wanhopige kreet en rende de velden in om aan de loutering te ontkomen.
„Halt! In naam der wet!" riep de veldwachter. Toen dit echter niet hielp zette ook hij het op een lopen achter de vluchteling aan.
„Het is alles kommer en kwel", sprak Hobbel met stille stem. „Ach, wilde hij maar berusting leren. Hoe gisp ik deze onrust en dit verzet. Op deze wijze zal hij nooit het hoefijzer met de klavervier vinden."
„En ik ook niet", voegde hij er zuchtend aan toe.
Tom Poes had het gebeuren in de verte gevolgd. Toen hij heer Ollie op de vlucht zag slaan schudde hij bekommerd het hoofd.
„Alweer mis", mompelde hij. „Soms valt het niet mee om heer Bommel te helpen."
Daarop pakte hij zijn etenswaren weer in de mand en sloot het deksel. De oplettende lezertje zullen hebben gezien, dat er naast de mand een hoefijzer in het gras lag. Door een van de gaten groeide een klaverplantje met vier blaadjes...

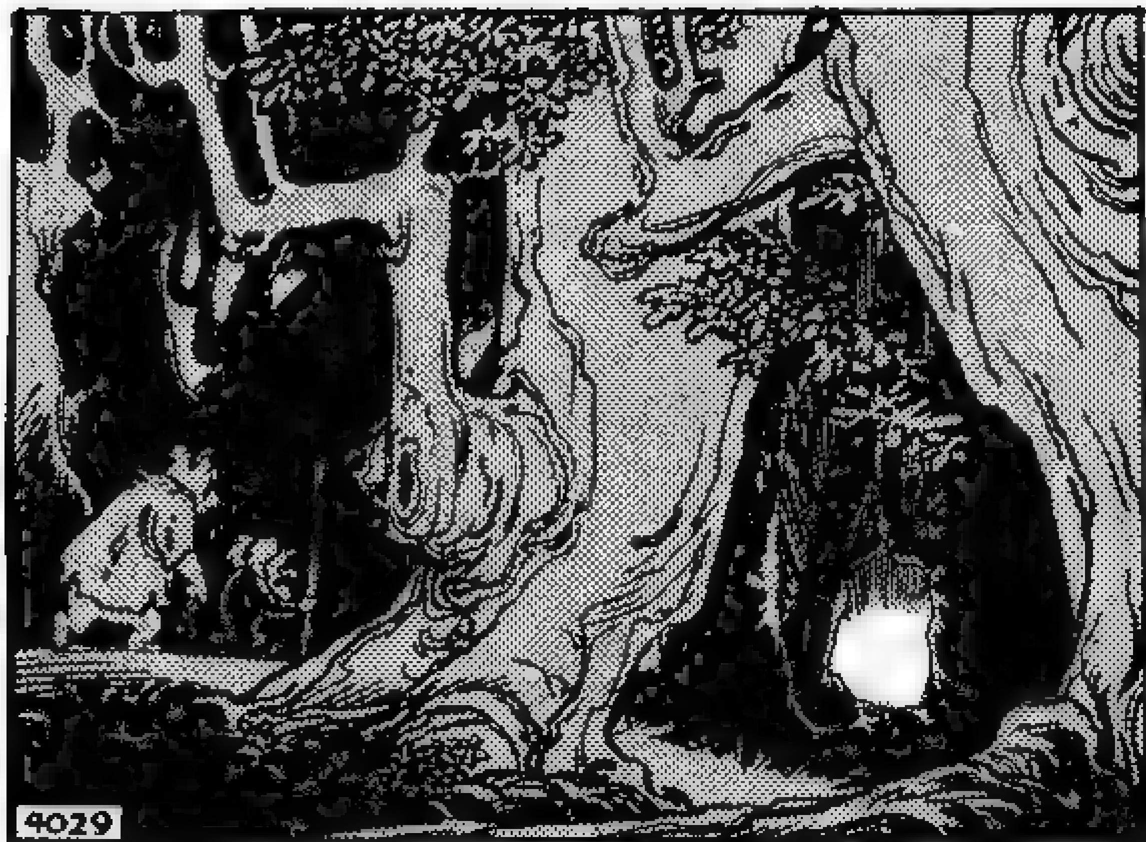

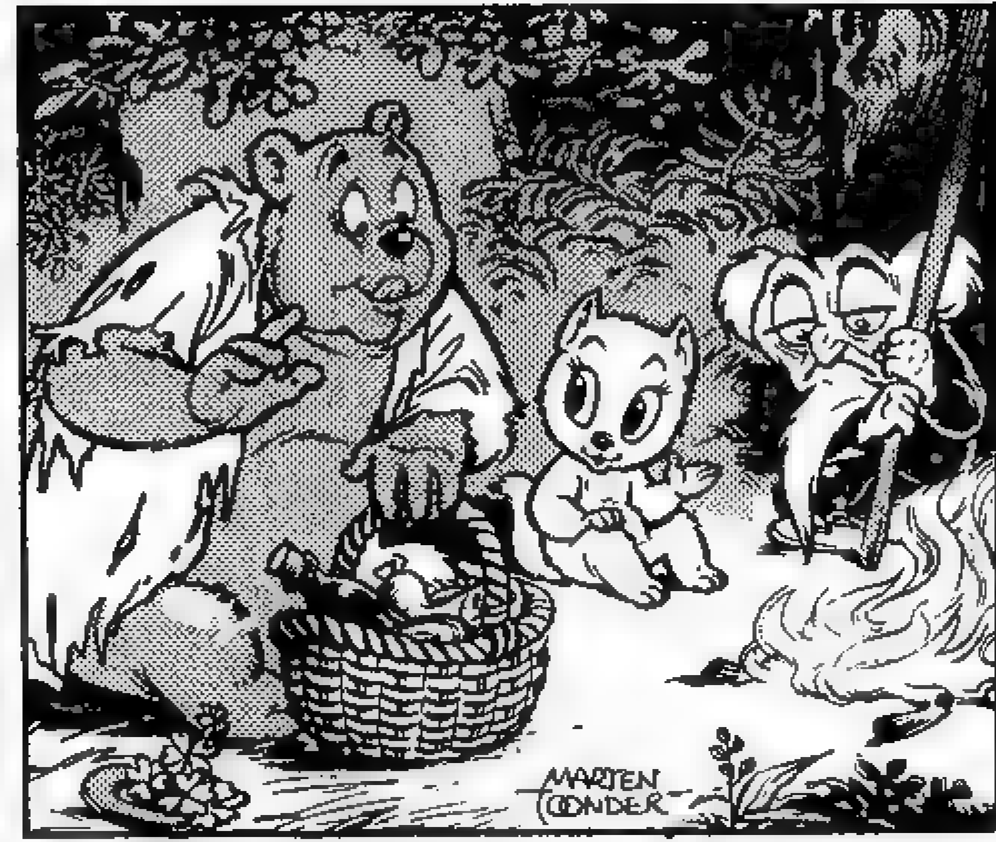

4028 Heer Bommel holde hijgend door de velden totdat hij het struikgewas bereikt had. Daar liet hij zich uitgeput in neervallen, niet in staat om nog een beweging te maken.
Onder luid gekraak van takken en geritsel van bladeren passeerde de veldwachter op enige afstand en verdween in het struweel.
Heer Ollie keek hem met holle ogen na. Toen richtte hij zich op om de andere kant op te lopen. Hij was nog niet ver, toen er opnieuw gekraak klonk. Gelukkig was het Hobbel maar, die hem rustig achterop kwam.
„Foei!" sprak deze. „Ik gisp uw gebrek aan berusting. Zó komen we er niet!"
„W-we komen nergens", stamelde heer Bommel. „De avond valt en we hebben nog niets gegeten. Mijn zwak gestel houdt dit niet vol."
„U zult verbaasd zijn hoeveel uw gestel volhoudt", verklaarde zijn metgezel. „We zullen nu even pauzeren om enkele eetbare bessen te zoeken en daarna..."
Hij zweeg, want in de verte klonk geritsel. Doch dit keer keek heer Ollie niet op of om.
„Ik hoop, dat het de veldwachter is", prevelde hij. „In de cel krijg ik tenminste eten in plaats van bessen."

„Dit is heel leerzaam!" riep Hobbel uit. „U leert berusting! Eerst was u bang voor de cel en nu vindt u het een veilige haven. Dat gevoel zal nog veel sterker worden; let maar eens op."
Het geritsel werd echter niet veroorzaakt door de veldwachter, maar door Tom Poes. Achter een boom verscholen stond hij naar de bewegingen van zijn vriend te kijken.

4029 Het werd snel donkerder. Heer Bommel ging struikelend verder, luisterend naar de neerdrukkende praat van Hobbel.

Het lag hem op de lippen om naar eetbare bessen te vragen, want die leken hem zo langzamerhand een lekkernij toe. Maar gelukkig ontdekte hij op dat moment het schijnsel van een vuurtje tussen de stammen.

„Kijk!" zei hij oplevend. „Daar is iemand. Ach, eindelijk zal ik mijn door het vocht verkilde leden kunnen warmen. Heet moet mooi zijn om mijn voeten naar de vlammen te kunnen uitsteken; net als thuis..."

„ 't Is hachelijk,' zei Hobbel. „De voortekens duiden op schokkende gebeurtenissen. Maar we moeten berusten."

Zo sprekende waren ze het vuur genaderd... en daar zat Tom Poes naast zijn picknickmand.

„Dat is toevallig!" riep die, „de derde keer, dat we elkaar ontmoeten. "Het lijkt wel of het zo moet!"

„Natuurlijk moet het zo," verklaarde de heer Hachelbout. „Toeval bestaat niet, dus deze ontmoeting is door het lot beschikt."

Heer Bommel fleurde op. Met een zucht liet hij zich bij de knetterende vlammen neerzinken en wierp een gulzige blik in de mand.

„Een worstje!" prevelde hij. „Kaas, honing, Hm. Ik bedoel..."

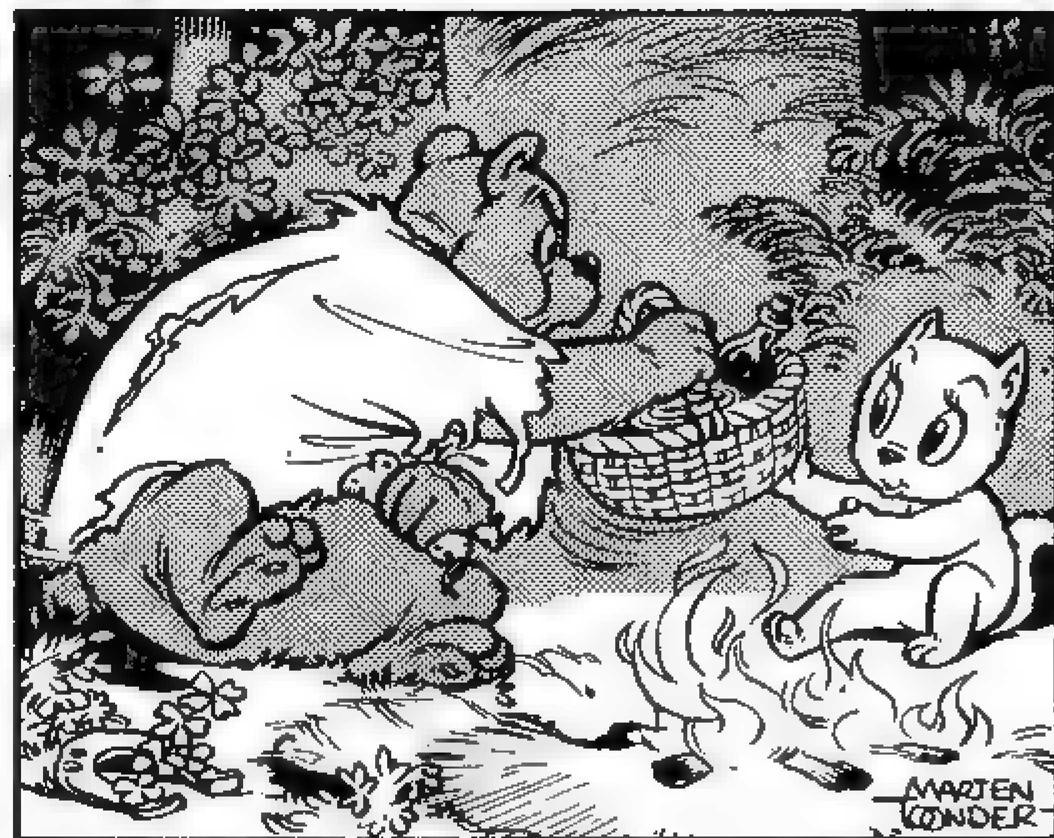
„Zo ziet u," hernam Hobbel. „De wind heeft ons geleid. Aan het einde van een kommervolle dag wacht ons een overvloedig maal."

„Ja, misschien hebben jullie wel honger," zei Tom Poes. „Neem toch een worstje, heer Ollie! Deel eens rond!"

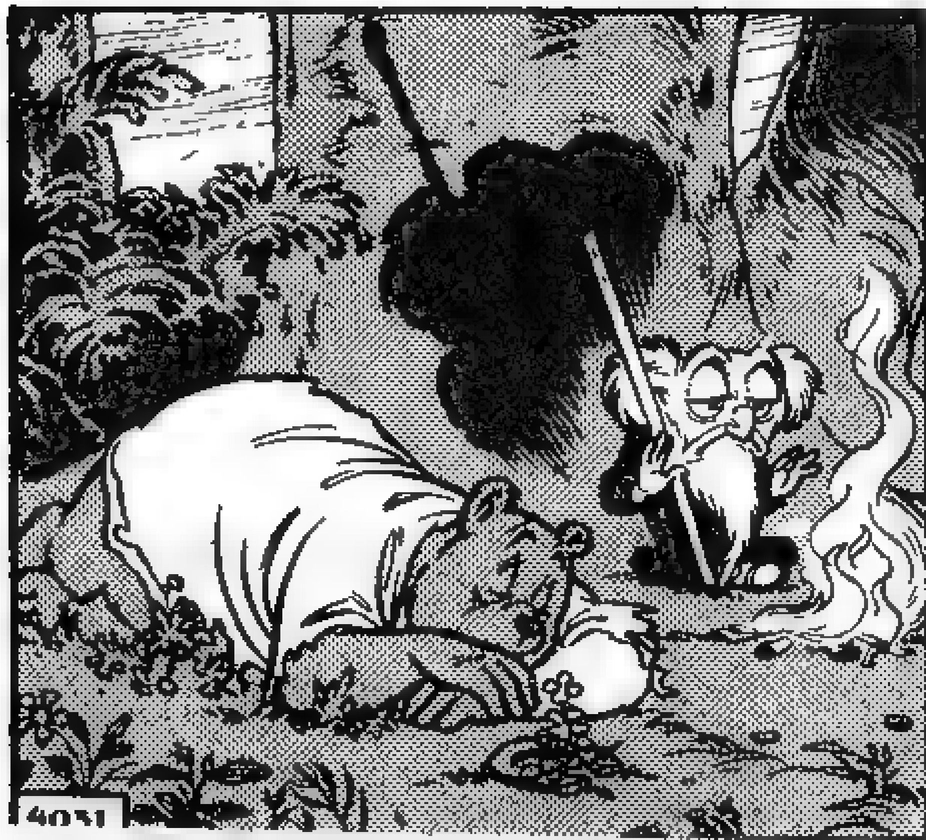
Heer Bommel stortte zich gretig op de mand; zó gretig, dat hij het hoefijzer met het klavertje vier niet zag, daarnaast in het mos.

4030 De heer Hachelbout nam bedachtzaam een stukje brood en begon op de korst te knabbelen.
„Langzaam en goed kauwen," sprak hij belerend, „dan zult u verbaasd zijn met hoe weinig voedsel men toe kan."
„Ja, ja," zei Heer Ollie, „ik begrijp wat u bedoelt!" En met deze woorden beet hij zo guldig in de worst, dat het vet in het rond spatte.
„Wilt u het zoutvaatje even aangeven?" vroeg Tom Poes, die aandachtig naar de bezigheden van zijn vriend keek.
„Zoutvaatje?" mompelde Heer Bommel; tussen twee happen door. „Mpff... Er is... hm... er is geen zoutvaatje in de mand."
„Vreemd," zei Tom Poes. „Dan is het er zeker uitgevallen. Wilt u eens naast de mand kijken?"
Heer Ollie liet de worst zakken en keek zijn jonge vriend gestoord aan. „Wat praat je toch over zout?" vroeg hij toornig. „Ik heb er geen behoefte aan en de heer Hachelbout ook niet, wil ik wedden."
„Maar ik wel," hield Tom Poes aan. „Als u nu even naast u kijkt..." Nu werd Heer Bommel boos.
„Ik heb wel wat anders te doen!" zo riep hij uit. „De hele dag ben ik in honger en ontbering door de wind voortgedreven. Zoekende naar de klavervier, die het einde van mijn ellende zal inluiden, als je begrijpt wat ik bedoel. En als ik dan eindelijk zit — en als ik dan eindelijk enig voedsel tot mij neem, dan zit jij om zout te zeuren. Jij hebt geen idee van de rampspoeden die een heer kunnen treffen, jonge vriend! Hier, deel liever eens rond!"
Met die woorden reikte hij de mand over, zodat het hoefijzer nu open en bloot in het mos lag. De klaverblaadjes schommelden zachtjes op de nachtwind....

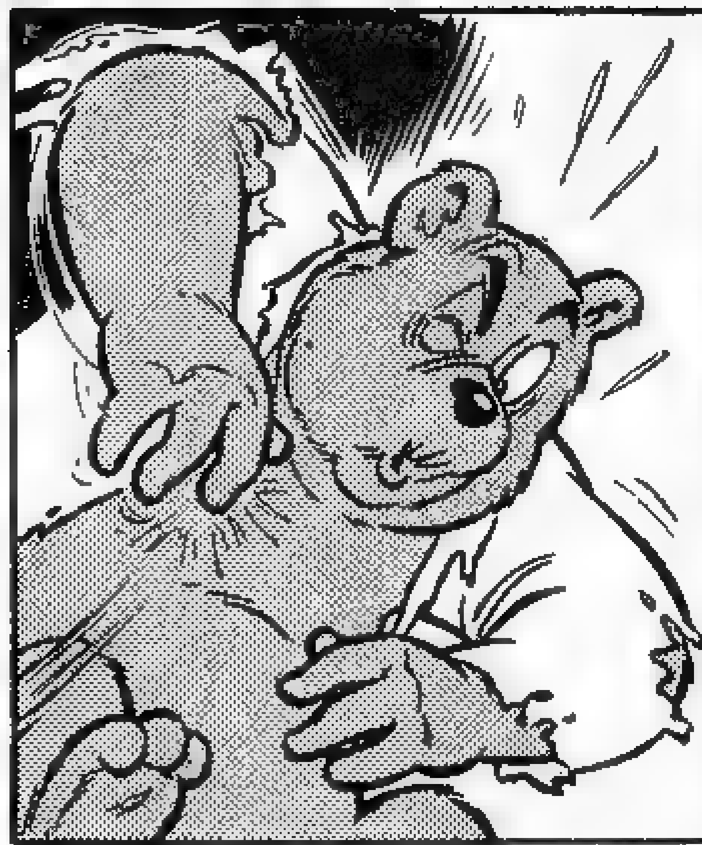

4031. Heer Bommel geraakte die nacht van de ene droom in de andere, maar leuke waren er niet bij. Nu eens stortte hij uit een ravennest in een heksenkring, dan weer dreigde hij door duivelskruid verstikt te worden. Tenslotte joeg de wind hem dwarrelend door het luchtruim achter een hoefijzer aan dat omwikkeld was met klaverblaadjes. Maar op het moment, dat hij de hand uitstak om het ijzer te grijpen, werd het plotseling windstil, zodat hij ter aarde stortte. Met een doffe kreet ontwaakte hij. De ochtend brak reeds aan. Tom Poes was verdwenen doch voor het dovende vuurtje zat de prevelende gedaante van Hobbel Hachelbout — en voor zijn neus meende hij een hoefijzer met een klaverblad te zien.
Walgend richtte hij zich in een zittinde houding op. "Nachtmerries", prevelde hij met zwakke stem. "De slaap heeft mij geheel uitgeput".
"Slaap leidt tot niets", gaf Hobbel toe. "Beter kan men wakend rondkijken en op de voortekens letten. De rook van het vuur slaat neer, ziet u wel? Een grote verandering is op komst."
Heer Bommel leefde wat op. „Dat moet wel", mompelde hij. „Slechter kan het niet worden. Er zal dus eindelijk wel een verandering ten goede komen".
„Daar is maar weinig kans op", vermaande zijn metgezel. „We hebben het tot nu toe toch goed gehad? We hebben kunnen eten en rusten en we zijn nog steeds gezond. Nee, een verandering ten goede zou overdaad zijn. Als nu nu een hoefijzer en een klavervier gevonden had..."

„Daar heb ik van gedroomd", zei heer Ollie.
„Dromen zijn bedrog!" riep Hobbel uit. „U kunt beter proberen te berusten. Want er zijn heel wat toestanden denkbaar die meer kommer en kwel brengen dan wij nu hebben!"

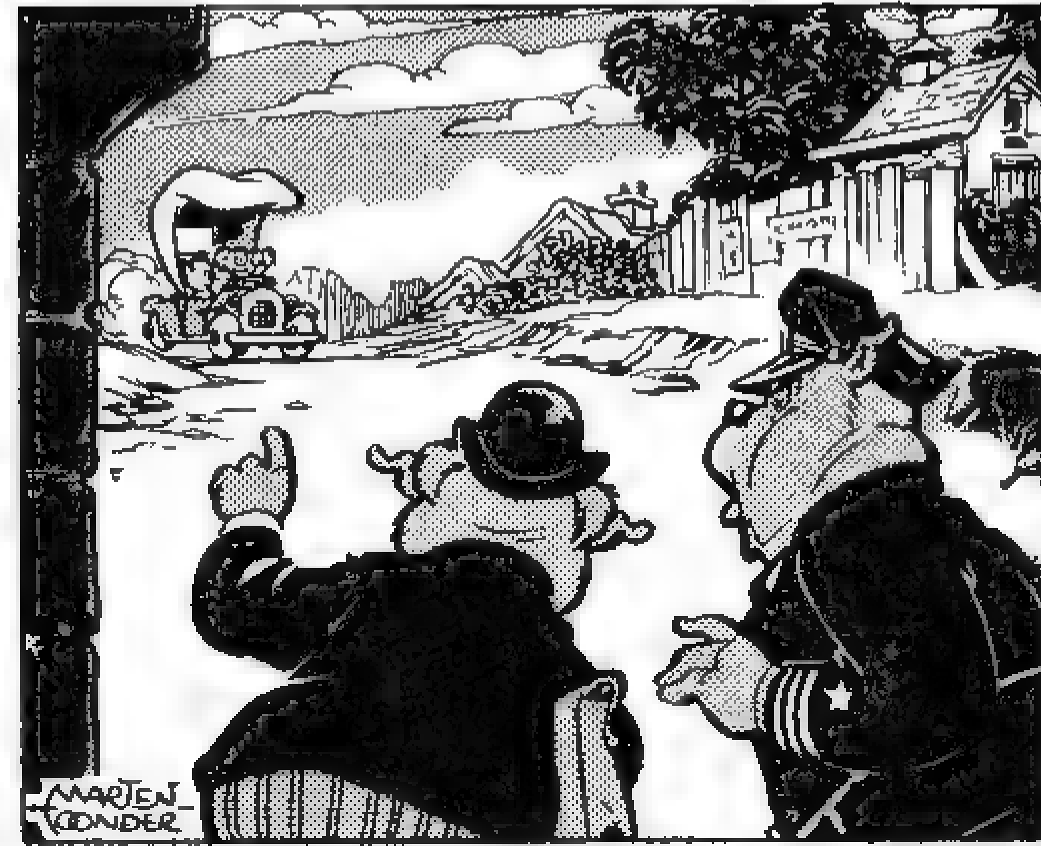

4032 Heer Bommel kromp ineen. „D-denkt u, dat het nòg erger wordt?" riep hij uit. „Maar dat kan toch niet? In lompen gehuld word ik door honden en veldwachters over de velden voortgejaagd. In plaats van een gastvrij maal biedt men mij varkensvoeder aan. Dat is toch wel een dieptepunt voor een heer van mijn stand, als u begrijpt wat ik bedoel!"

„O, neen!" zei Hobbel met een vreugdeloze glimlach. „Dit alles is nog niets. Het is maar een aanloopje. Aan de voet van uw torens staat het cijfer dertien te lezen. Uw pad is getekend door vallend zout, messen, vorken en een ravennest. Duivelskruid omrankt uw martelgang. Neen, de verandering die ik in de rook van dit vuurtje zie kan alleen maar groter onheil duiden. Uw val zal diep zijn. Hééł diep!"

Deze akelige taal schokte heer Ollie. Moedeloos liet hij zijn eens zo fiere gedaante verzakken, waarbij hij steun zoekend zijn hand op het mos legde. Een roestige spijker boorde zich in zijn vingertop, zodat hij met een kreet opveerde.
„Daar heb je het al!" riep hij uit. „Ik word gestoken!"
„Ja, ja", prevelde zijn metgezel berustend. „En dat is natuurlijk nog maar een begin. Niets staat uw val in de weg, want het hoefijzer met de klavervier is niet gevonden..."
Hij zweeg en keek verbaasd naar heer Bommel. Die had zich omgewend om het voorwerp te zoeken dat hem geprikt had en nu bevond hij zich plotseling oog in oog met een hoefijzer waaruit een kromme spijker stak. En uit een ander gat van het ijzer groeide een klavertje vier.

4033 Terwijl heer Bommel zich moeilijk voortbewoog over zijn ellendig pad had commissaris Bulle Bas maatregelen genomen. Voor de poorten van Rommeldam had hij agenten op wacht gezet en ook had hij het signalement van de voortvluchtige overal laten verspreiden.

„Want", zoals hij uitlegde aan de passerende beambte Dorknoper, „deze Bommel moet gevangen worden! Het aanzien van de overheid is in gevaar. Waar moet het heen wanneer men een commissaris van politie ongestraft de pet over de ogen kan slaan?"

„Héél juist!" gaf de ambtenaar eerste klasse toe. „Waar moet het heen wanneer men belastinggelden verduistert en verzekeringsmaatschappijen tracht op te lichten? Deze Bommel is een gevaar, meneer Bas! Ik wens u succes met uw mooie werk!"

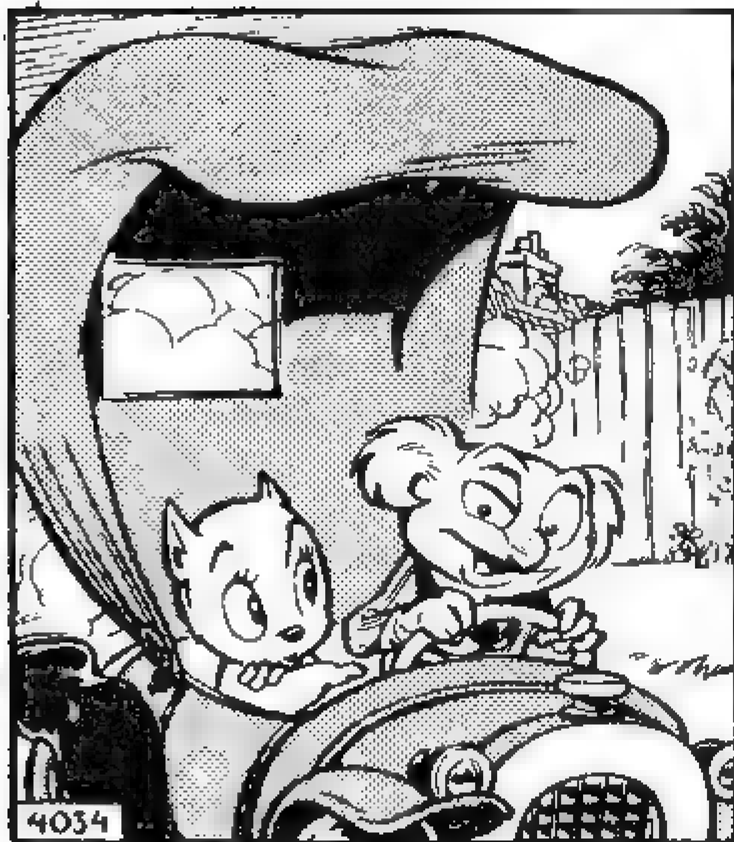
Dit gesprek werd opgevangen door twee sjofele figuren, die de stad binnenkwamen. Hun houding, die eerst wat schichtig was, werd zelfbewuster en met galmende voetstappen traden ze uit de schaduwen te voorschijn. Zonder moeite kon men nu de heren Super en Hieper herkennen.

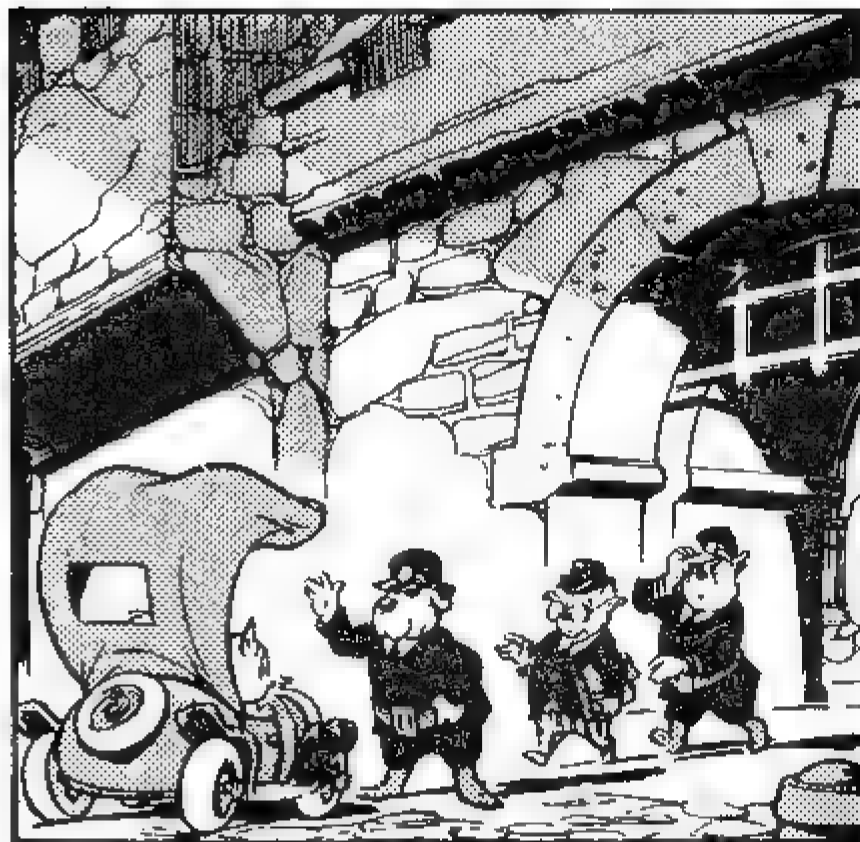
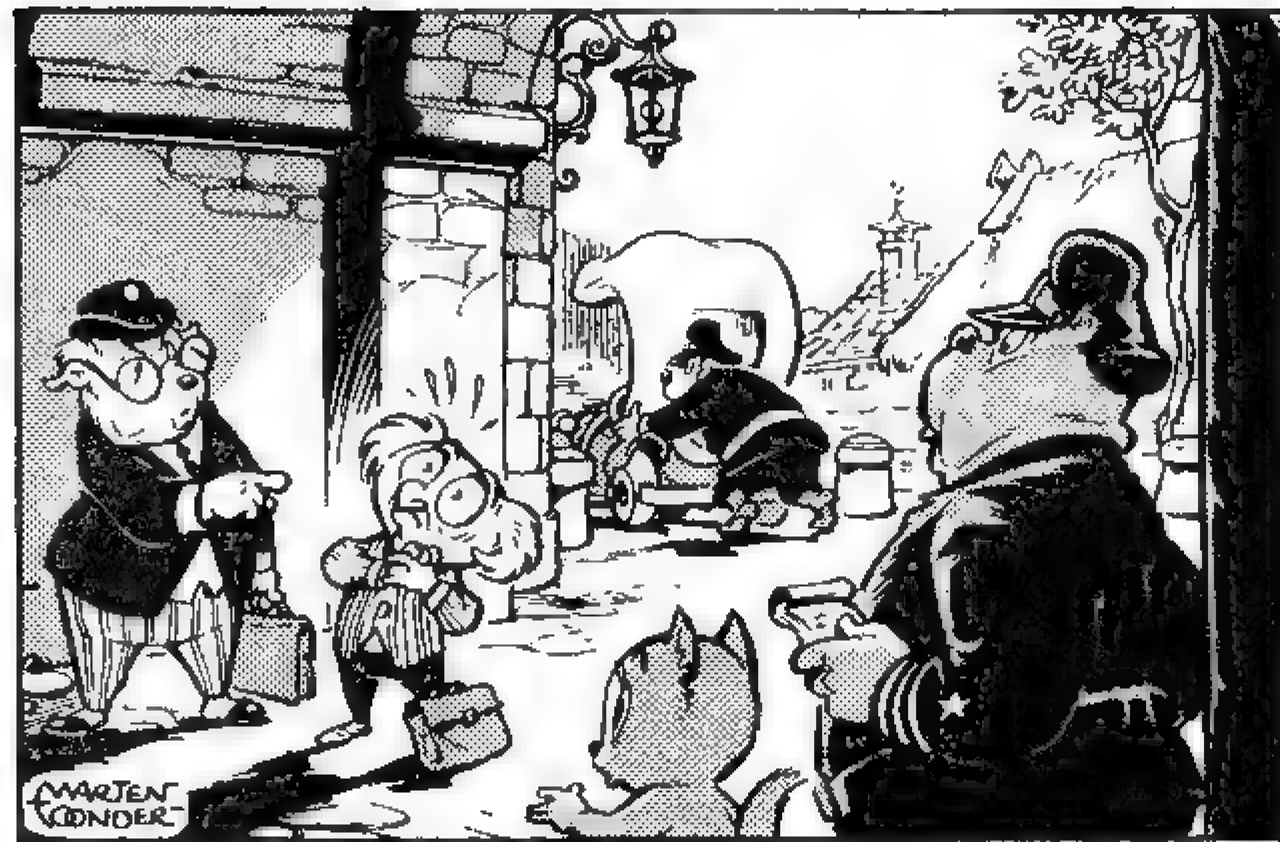
„We zitten goed, jochie", sprak de eerste, zijn strikje rechttrekkend. „Ze zitten nog steeds achter die sukkelachtige Bommel aan".

„Ja, baas", gaf de ander toe. „Er is niemand, die ons verdenkt. We zitten goed".

Nu, dat was waar. De commissaris lette niet eens op de beide ongunstige gedaanten. Zijn aandacht was gericht op het naderende voertuig, dat de heer Dorknoper hem aanwees.

„Daar komt de automobiel van Bommel aan!" fluisterde de beambte opgewonden. „Wat een brutaliteit! Houd hem aan, meneer Bas! Hij is er bij!"

4034 Zoals de oplettende lezertjes weten, was het niet heer Bommel, die in de Oude Schicht zat. Het was de heer Hup Hachelbout, die het voertuig met benzine had laten vullen en nu monter stadwaarts reed. Onderweg had hij Tom Poes ingehaald en hem een lift aangeboden, want hij had een vriendelijk karakter.

„U weet niet, meneer Poes", zo sprak hij onder het rijden, „wat een mooie geruststelling het voor mij is dat de heer Bommel nu tegen alles verzekerd is! Er kan hem véél gebeuren, dat is waar. Maar verzekering dekt de schade".

„Ja, dat is prettig", zei Tom Poes, die zijn eigen gedachten volgde. „Maar ik hoop toch, dat hij goed op de voortekens let. Heer Bommel is soms zó verstrooid..."

Op dat moment werden ze aangehouden door de agent, die de stadspoort bewaakte en nu traden ook de commissaris en de ambtenaar eerste klasse nader.

„Waar hebben jullie Bommel gelaten?" vroeg de eerste, achterdochtig onder de bank kijkend. „Wat moet dat, huh?"

Hup haastte zich om de toestand uit te leggen, maar zijn woorden verzachtten de houding van de overheidsfiguren niet.

De politiechef sommeerde hen uit te stappen en de ambtenaar liet het voertuig op een zijpad duwen.

„Ik leg er beslag op!" verklaarde hij kort. „En ik eis eveneens de verzekeringspremies op die de verdachte Bommel aan u betaald heeft, meneer. De belastingen gaan vóór!"

„Maar dan is de verzekerde niet meer verzekerd!" riep de heer Hachelbout handenwringend uit. „Nu is al mijn werk voor niets geweest!"

4035 Het duurde enige tijd voordat heer Bommel over zijn ontroering heen was. Met glanzende ogen staarde hij maar naar de klaverblaadjes, die uit het gat in het hoefijzer groeiden, terwijl hij moeilijk slikte en zwaar ademde. Toen kwam er een grote verandering over hem. Met een forse ruk plukte hij een blad van het plantje en stond op.
„Een Bommel ziet altijd uitkomst!" sprak hij, het klavertje vier in zijn rafelig knoopsgat stekend. „Komaan, heer Hobbel, we gaan de zaken eens recht zetten".
Nu was Hobbel Hachelbout voor het eerst geheel uit het veld geslagen.
„Onbegrijpelijk..." prevelde hij verward tot zichzelf. „Hij heeft nog helemaal geen berusting geleerd en gelouterd is hij ook nog niet. En toch vindt hij het geluk op zijn pad! Ach, het lot volgt wonderlijke wegen".
„Wat staat u daar te mompelen?" vroeg heer Ollie streng, doch niet onvriendelijk. „Dit is toch het voorteken waar we naar zochten? Doe toch niet zo tobberig. Volg me, we keren terug naar Bommelstein!"
Met deze woorden verliet hij de beschutting van het woud en marcheerde met flinke tred de weg op.
„Open en fier het doel tegemoet!" sprak hij. „Ollie, jongen, wij Bommels zijn gelukskinderen", zei mijn goede vader altijd. „Ons kan niets overkomen!" Nu, daar houd ik mij aan, als u begrijpt wat ik bedoel".
„Pas toch op", zei Hobbel met dunne mond. „Uw hoogmoed komt voor de val. Daar loopt de veldwachter!"
Heer Bommel hield de pas in en fronste de wenkbrauwen. Toen ging hij midden op het pad staan. „Wacht jij eens!" voegde hij de naderende beambte toe. „Waar ga je heen?"

4036 De veldwachter stond net op het punt een zijweg in te slaan. Doch toen hij heer Bommels krachtige stem vernam keek hij om en staarde ongelovig naar de haveloze gestalte. Toen fronste hij de wenkbrauwen en terwijl zijn gelaat rood aanliep keerde hij op zijn schreden terug.

„Wat heeft dat te betekenen?" vroeg hij, vreemd kalm. „Hoe durf jij..."

„Ja, wat heeft dit te betekenen?" riep heer Ollie op strenge toon. „Waarom loop je hier te suffen, in plaats van op te letten of er geen ongunstige lieden rondsluipen?"

„M-maar", hernam de beambte verward, „jij bent toch die... ik bedoel, u bent toch..."

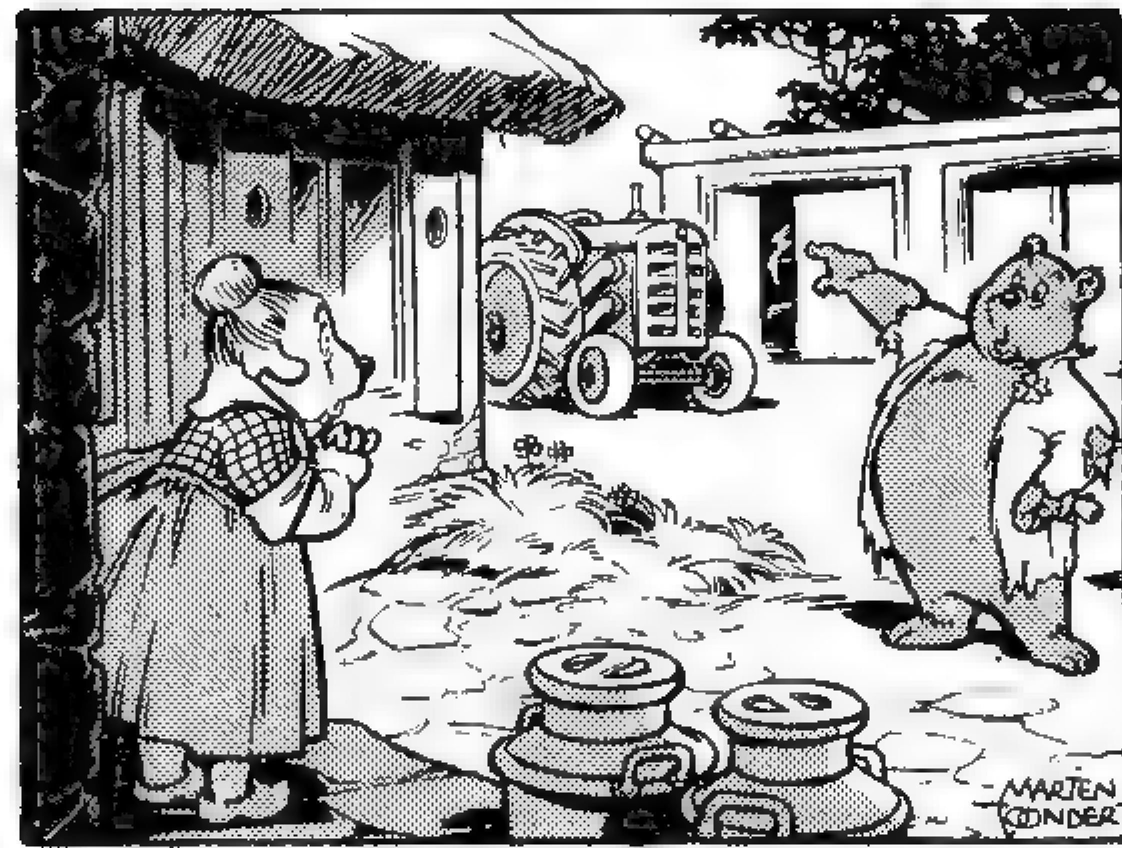
„Ik ben Olivier B. Bommel", sprak heer Ollie waardig. „En ik heb je in de gaten, vriend! In plaats van je plicht te doen val je passerende heren lastig. Dat moet veranderen, anders zal ik bij de burgemeester eens een boekje over je open doen. Vooruit, wakker voortgestapt — en geen gedroom meer!"

De veldwachter opende de mond om iets te zeggen, doch na enig nadenken sloot hij hem weer. Het was duidelijk, dat het optreden van deze haveloze verschijning hem verwarde. Hij had wel eens gehoord van zonderlinge hooggeplaatsten en omdat hij een voorzichtig man was besloot hij niets overijld te doen.

„Laat het niet weer gebeuren", mompelde hij nog. Toen keerde hij zich om en liep haastig de zijweg in, terwijl hij zich het hoofd krabde.

„Hier staat de berusting machteloos", prevelde Hobbel op de achtergrond stil voor zich heen.

4037 Heer Bommel keek de verdwijnende veldwachter tevreden na en trok toen zijn klavertje vier recht.

„Dat is dat", sprak hij, terwijl hij zijn weg vervolgde. „Men moet dat soort lieden soms met een gepast woord op zijn plaats zetten".

„Men moet berusten in het gezag van de overheid", prevelde Hobbel op de achtergrond. Maar er was een onzekere klank in zijn stem en heer Ollie lette dan ook niet op het gemompel.

„Hier is die boerderij", hernam hij. „U weet wel: hier heeft men een heer varkensvoer aangeboden. Maar ik weet zeker, dat de boerin het prettig zal vinden wanneer ze haar ongepast gedrag goed kan maken".

Met deze woorden betrad hij het erf en de waakhond sprong grauwend op hem af.

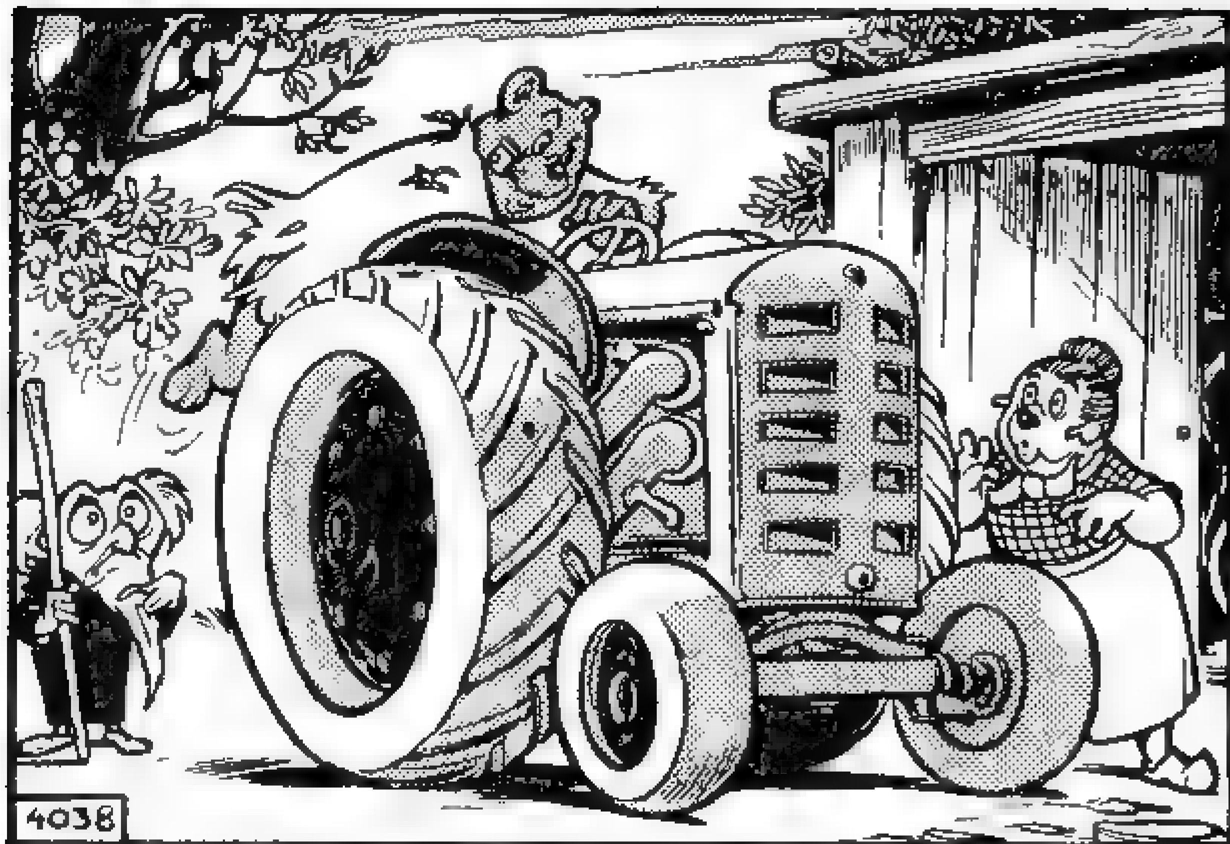
„Koest", zei heer Bommel kort, maar niet onvriendelijk. „Ga maar gauw in je mandje". Hij klopte het dier achteloos op de kop en haastte zich naar de deur. Op zijn geklop kwam de boerin al spoedig te voorschijn. Ze keek verbaasd van de sullig toekijkende waakhond naar de zwerver — en haar gelaat betrok.

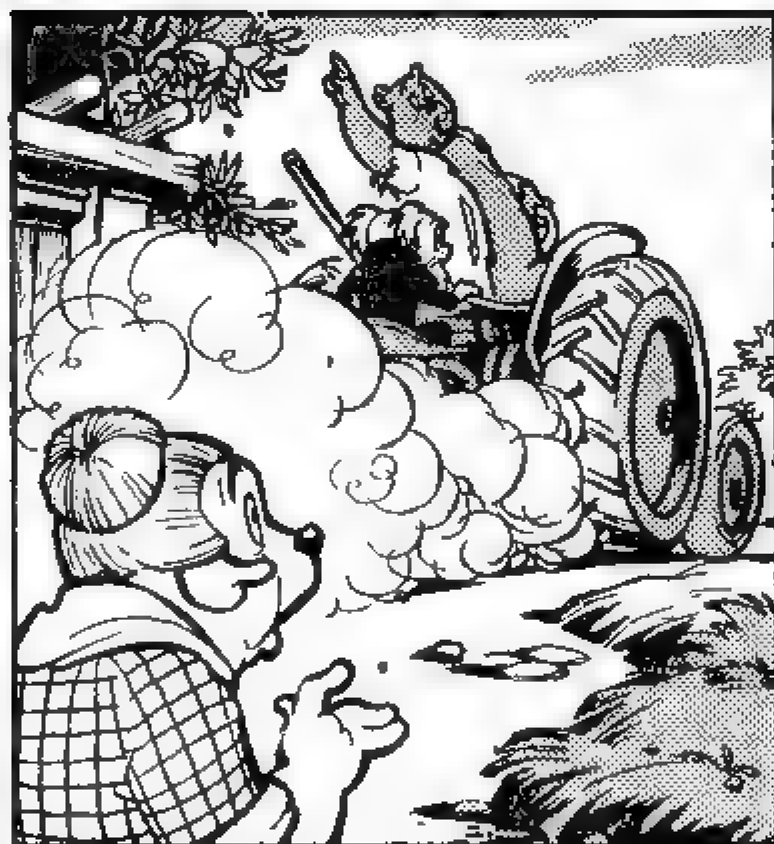
„Die landlopers worden steeds brutaler", begon ze, maar heer Ollie viel haar in de rede.

„Ja", zei hij, „dat is zo. Maar u hoeft u niet te verontschuldigen, goede vrouw. Een heer van mijn stand is ruim genoeg om uw misstap van gisteren door de vingers te zien. U kunt het goed maken. Bent u in het bezit van een sjees?"

„Een sjees?" riep de goede vrouw uit. „Nee, natuurlijk niet! Maar wat..."

„Ik zoek een passend vervoermiddel", legde de bezoeker uit. „En wanneer u geen sjees hebt, wil ik wel met wat anders genoegen nemen. Daar staat een tractor, als ik het goed heb. Die wil ik ook wel huren".

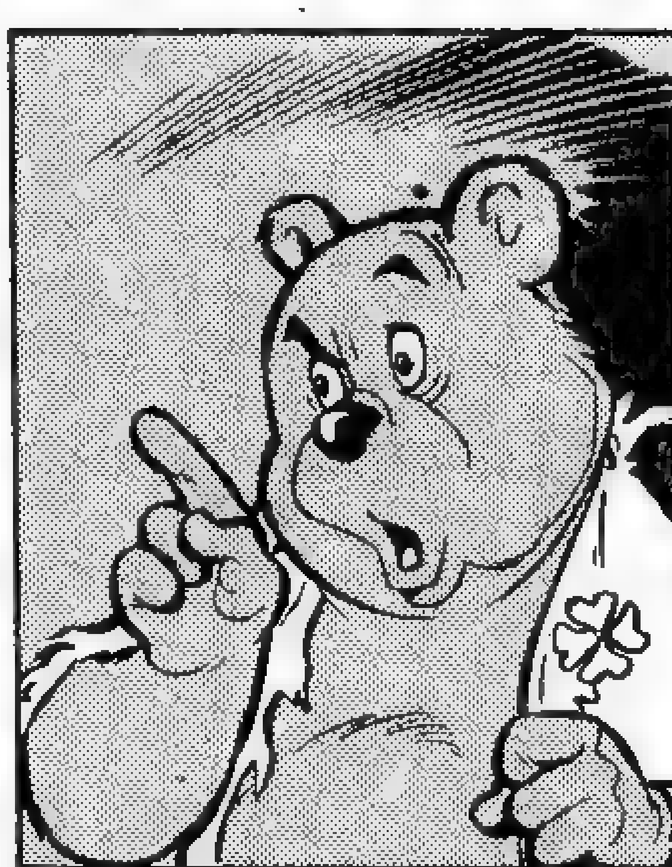

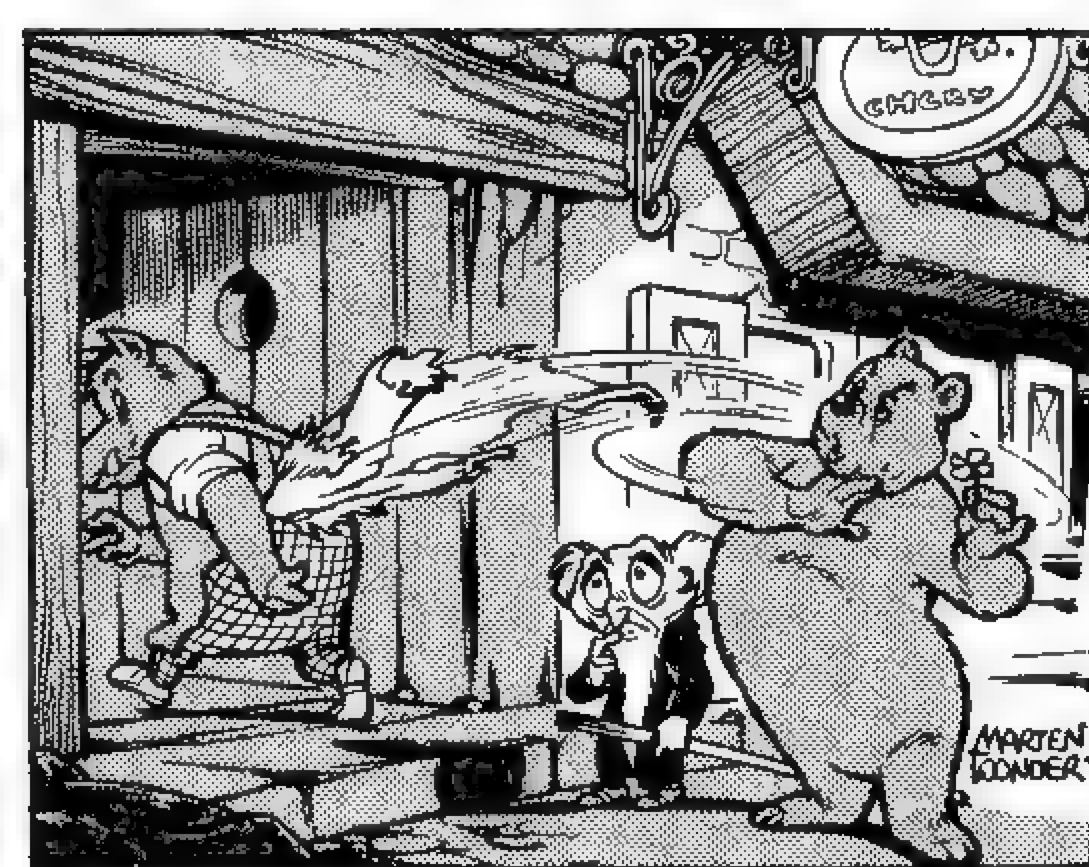

4038 Heer Bommel liep met krachtige passen naar de tractor en begon het ding te beklimmen.
„Dat gaat zo maar niet!" riep de boerin. „Wij verhuren hem niet. En zeker niet aan de eerste de beste..."
„Natuurlijk niet!" gaf heer Ollie toe. „Dat spreekt. Maar ik ben Olivier B. Bommel, heer van Bommelstein — en geld speelt geen rol. Noem uw prijs, dan zal ik zorgen, dat de bediende Joost morgen de huur aanreikt wanneer hij het voertuig terug komt brengen".
De boerin verkeerde in grote tweestrijd, dat was duidelijk.
„M-maar mijn man..." hernam ze handenwringend.
„Uw man zal blij zijn, dat u mij geholpen hebt", verzekerde heer Bommel. „Ik kan nu niet op hem wachten, want ik heb weinig tijd. Maar ik zal het met die huurprijs goed maken. Komaan, heer Hachelbout, neem plaats. We moeten voort".
Zo sprekende startte hij de machine en reed het erf af, terwijl de boerin hem verslagen na keek.

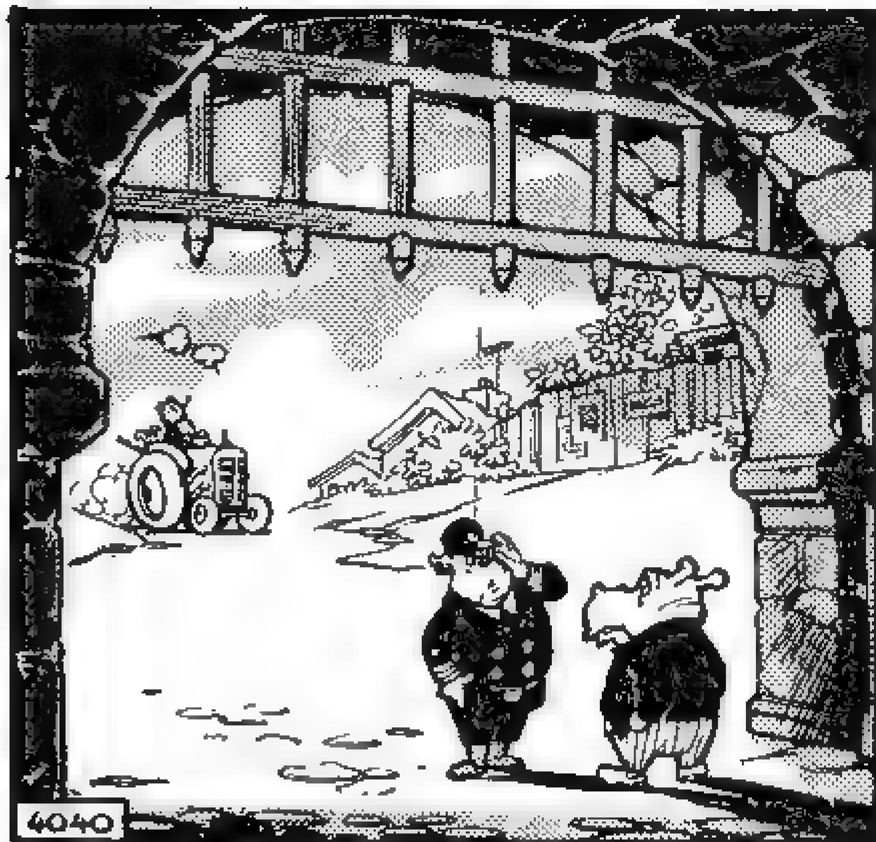
Hobbel was zwijgend op het gevaarte geklommen en nu zat hij beprangd op het achterzadeltje te mompelen. De machine maakte echter zoveel lawaai dat zijn woorden onverstaanbaar waren en bovendien schonk heer Ollie er in het geheel geen aandacht aan. Met vaste hand stuurde hij het toestel over de weg totdat er een herberg in het zicht kwam.
„Daar moet ik even stoppen!" riep hij. „De waard heeft nog steeds mijn jas — en ik weet zeker, dat hij verlangend naar mijn komst uitkijkt. De stakkerd wil natuurlijk graag zijn misselijk gedrag goedmaken".

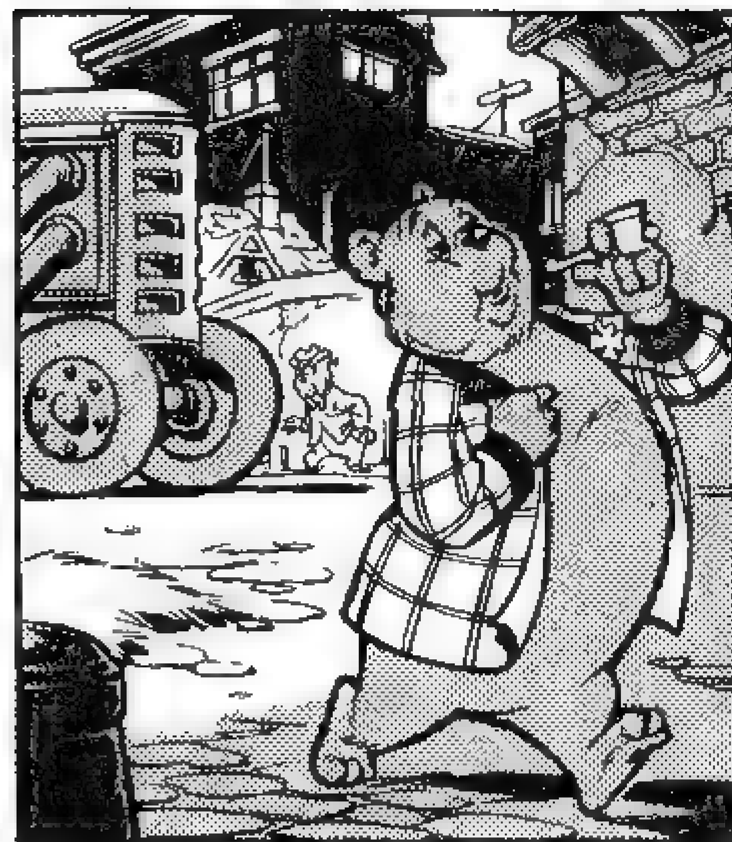

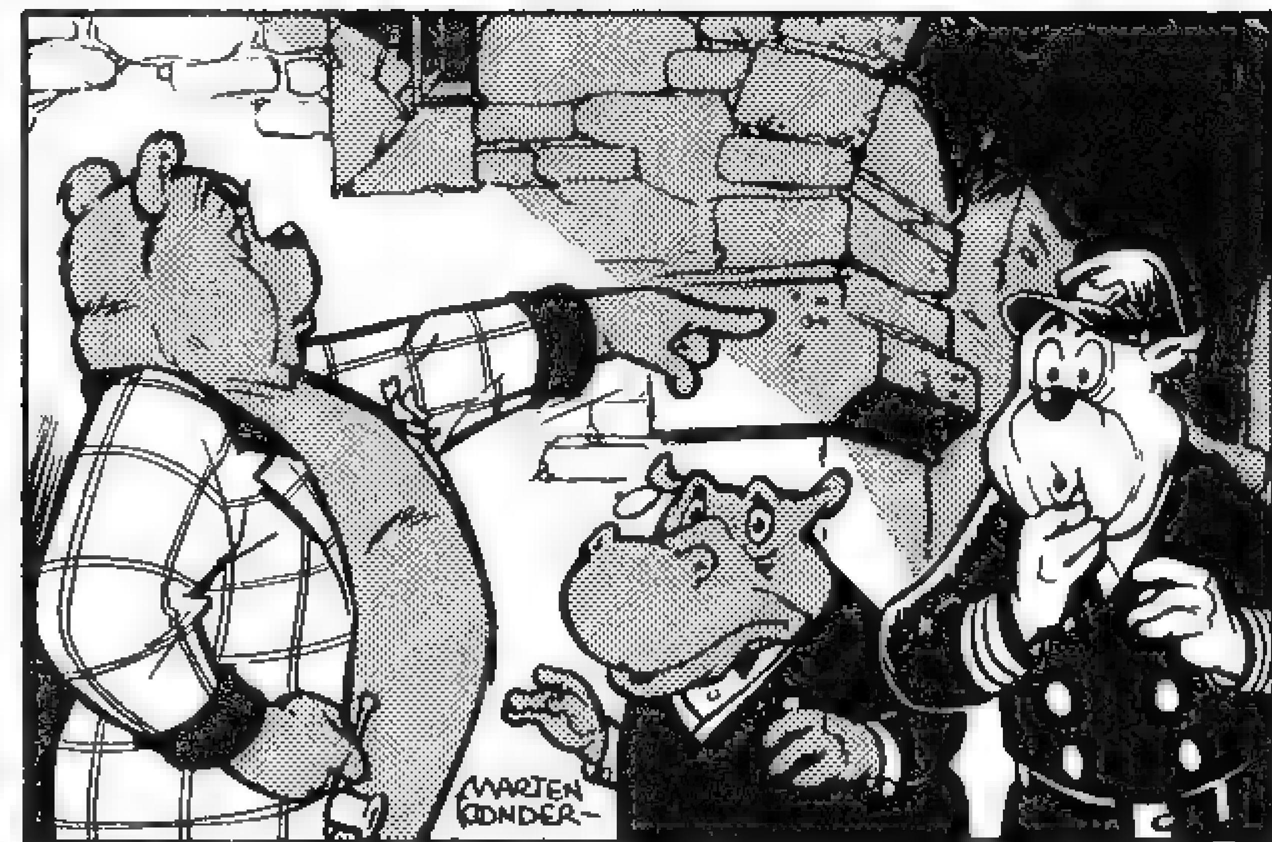

4039 De waard zat triest voor zijn herberg naar klanten uit te kijken.
„De zaken gaan slecht", zo prevelde hij. „Zou het waar zijn, dat er duivelskruid voor mijn ingang groeit? Je kunt nooit weten met slechte voortekens..."
Op dat moment stopte er een grote, rode tractor voor zijn uitspanning — en tot zijn verbazing stapte de slechte klant van de vorige avond er af.
„Ik kom even mijn jas ophalen", sprak heer Ollie. „Vlug, haal hem, goede vriend, ik heb weinig tijd".
„Ja, hoort u es..." begon de herbergier onzeker, „hoe zit het met geld? Die jas is een onderpand, ik moet voorzichtig zijn, ik kan geen strop meer lijden. De zaken gaan toch al niet zo goed..."
„Geen wonder, dat het u slecht gaat!" viel heer Bommel hem met grote stem in de rede. „Als u op die manier uw gasten behandelt, blijven ze weg. Mijn goede vader zei altijd: „Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten" — en daar houd ik mij aan. Niemand zal vertrouwen in uw nering hebben als u zich zo miezerig gedraagt!"
„De voortekens zijn slecht", prevelde Hobbel, die aarzelend naderbij kwam. „Aan uw ingang groeit duivelskruid. Voor u is geen hoop, voordat u een klavervier vindt die door het gat van een hoefijzer groeit. Voor u helpt alleen maar berusting".
„Zo is het!" hernam heer Ollie. „Maar voor mij niet, want ik heb die klavervier gevonden. Toch wil ik niet te streng zijn, want ik ken uw moeilijkheden. Ik zal uw misstap door de vingers zien als u nu onmiddellijk mijn jas haalt. En hier is uw vod terug!"
Met deze woorden haalde hij het klavertje uit zijn knoopsgat. Hij ontdeed zich van zijn lompen en wierp deze de verbijsterde ondernemer toe...

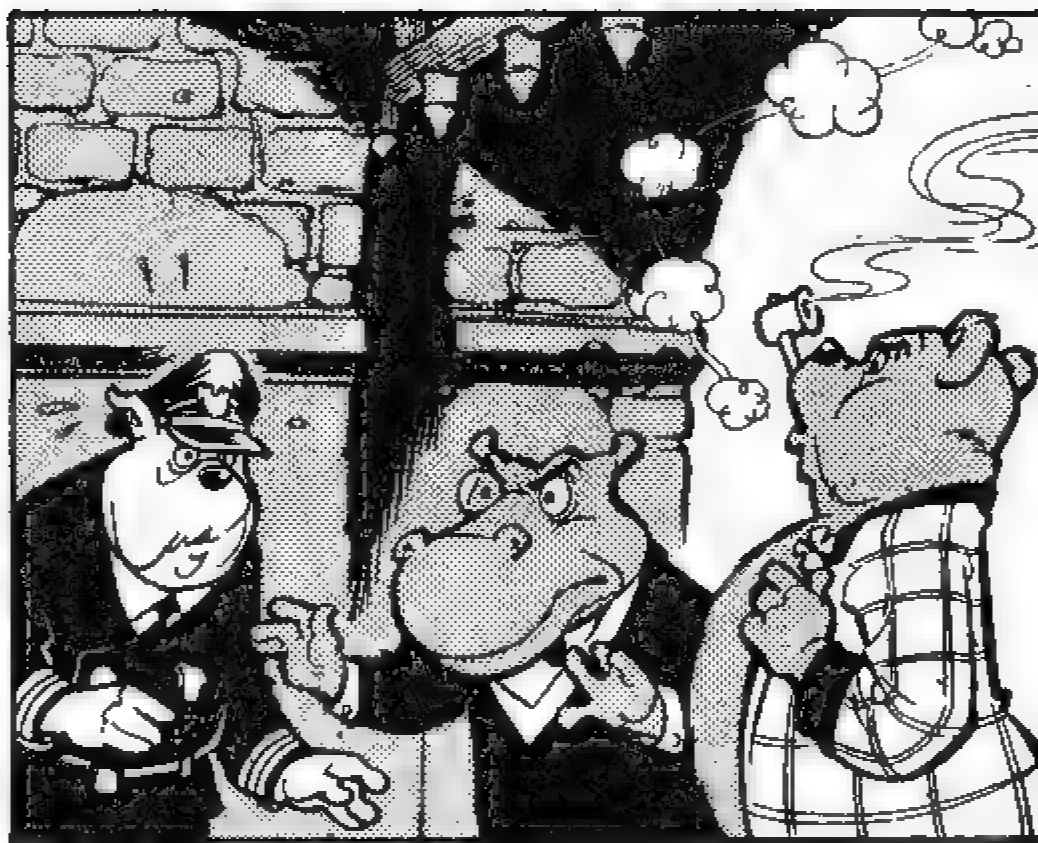

4040 Nog steeds werd de goede stad Rommeldam streng bewaakt, want de jacht op heer Bommel was niet gestaakt.
„Het is duidelijk, dat zo iemand gevat moet worden!" zei commissaris Bulle Bas tot de burgemeester. „Men kan de overheid niet ongestraft voor aap zetten".
„Juist", gaf de heer Dickerdack toe. „Zijn eigen belastinggeld stelen! Het is doortrapt! Heb je hem al gevonden, Bas?"
„Nee, dat niet", gaf de politiechef aarzelend toe. „Maar het kan niet lang meer duren. Alle poorten worden bewaakt — en eh... we volgen bereids een spoor..."
Hij zweeg en staarde met grote ogen naar een grote rode tractor, die voor de stad tot stilstand kwam. In de fiere gedaante, die het voertuig bestuurde, had hij zonder moeite heer Ollie herkend. En toen deze zich nu met krachtige tred naar hem toe begaf bekroop hem een vreemd gevoel.
„H-halt!" sprak hij met geknepen stem, „in naam der wet..."

„Precies!" riep heer Bommel, „daar wilde ik je hebben! Hoe staat het met het onderzoek, Bas? Zijn er al vingerafdrukken genomen? Is er al een inval gedaan bij Super? Heb je de schuldigen al gearresteerd, Bas?"
„Eh...n-nee..." stamelde de commissaris, „dat is te zeggen...eh..." Hij slikte moeilijk en schuifelde met zijn laarzen. Toen raapte hij zijn waardigheid wat samen om tot de aanval over te gaan, zoals hem geleerd was.
„Dat was allemaal niet nodig", hernam hij. „Het is duidelijk, dat je...eh...dat uzelf die diefstal gepleegd hebt..."

4041 CDe burgemeester wierp een peinzende blik op de commissaris en begon zijn oogglas op te poetsen. „Ahum, een ogenblik, Bas", sprak hij, „wat hoor ik daar? Heb je niet naar vingerafdrukken gezocht? Heb je het spoor, dat de heer Bommel je wees niet gevolgd. Wat is dat met die Super, huh?"
„Het was niet nodig", zei de politiechef stroef. „De zaak was duidelijk, burgemeester. De heer Bommel had zèlf..."

„Niet nodig?" riep heer Bommnel toornig. „De zaak was zó duidelijk, dat zelfs Bas het had kunnen begrijpen! Ik heb hem gezegd, dat Super en Hieper de dieven waren. Maar in plaats van ze te arresteren, verlummelt hij zijn tijd bij de stadspoort en valt passerende heren lastig!"
„Is dat zo, commissaris?" vroeg de burgemeester kil.

De beambte kuchte nerveus. „Ja...", zei hij, „maar ik dacht..."
„Denken?! Ha! Het is een schande!" riep heer Ollie, een kolossale rookwolk uitblazend. „Als de heer Dickerdack mijn vriend niet was zou ik hier werk van maken! Maar ik wil de burgemeester moeilijkheden besparen..."
„Dat is mooi van je, Bommel", hernam de magistraat geroerd. „Ik zal zorgen, dat het recht zijn loop neemt. Ga aan het werk, commissaris Bas."
„Tot uw orders", prevelde de politiechef. „Maar... eh... het spoor leidde naar eh... ik bedoel... eh... werkelijk!"
„Aan het werk!" donderde heer Bommel. „Arresteer Super en Hieper. En als die twee schurken intussen mijn geld hebben opgemaakt zal ik zorgen dat het van je salaris wordt afgehouden!"

4042 Hobbel Hachelbout was niet bij de stadspoort blijven staan. Hij was door het vinden van de klavervier in het hoefijzer geheel uit zijn evenwicht gebracht — en het gedrag van heer Bommel had hem niet weinig geschokt.

„Hoogmoed", prevelde hij, terwijl hij een klein caféétje betrad waar hij zich wat wilde verfrissen. „Ach, hoe dikwijls ziet men dat; het vinden van geluk leidt tot hoogmoed en gebral..."

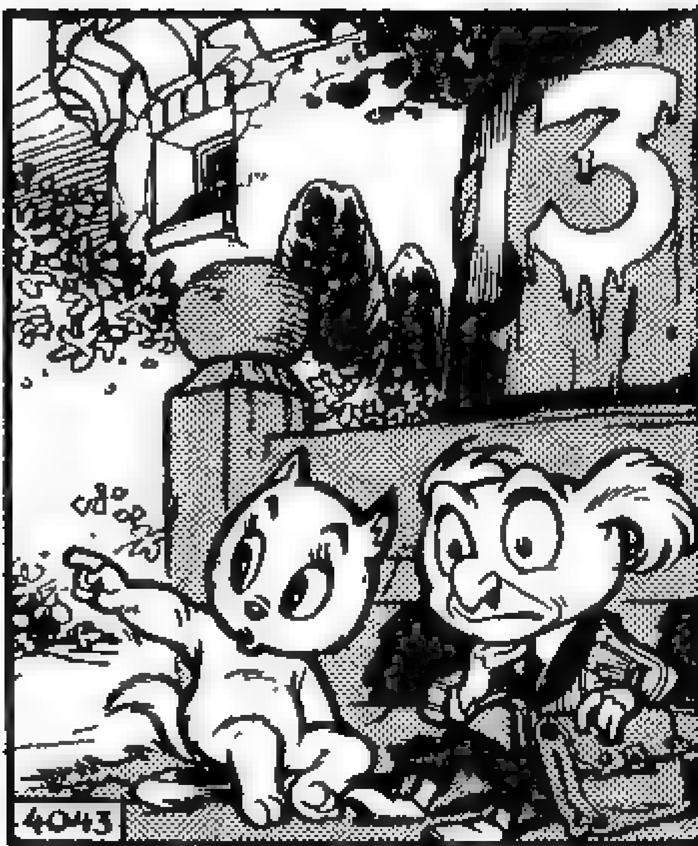
Hij zweeg en zette grote ogen op. Het gelagkamertje waarin hij zich bevond was gevuld met luidruchtige praat van twee gasten. Oplettende lezertjes zullen zonder moeite Super en Hieper herkennen; doch Hobbel kende deze heren niet en daarom sloeg hij ontzet de handen ineen.

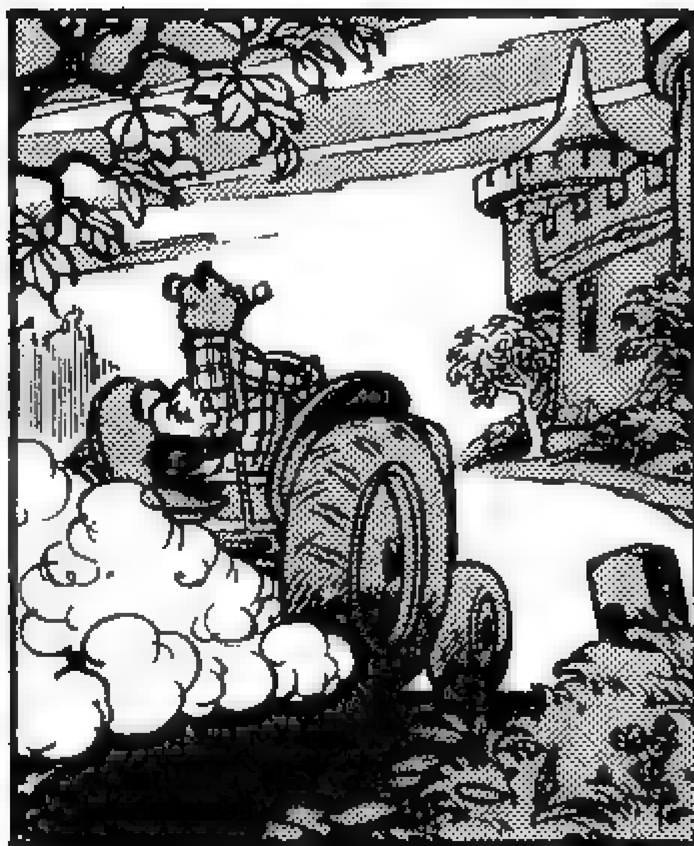
„Zoveel slechte voortekens heb ik in mijn lange praktijk zelden bij elkander gezien", sprak hij tot zichzelf. „Schoenen op tafel duidt armoede; een paraplu, binnenskamers opgestoken, spelt ongeluk; een in scherven gestoten spiegel en het zitten op een punt van de tafel voorzeggen zeven jaren narigheid... het is alles kommer en kwel wat die lieden wacht!"

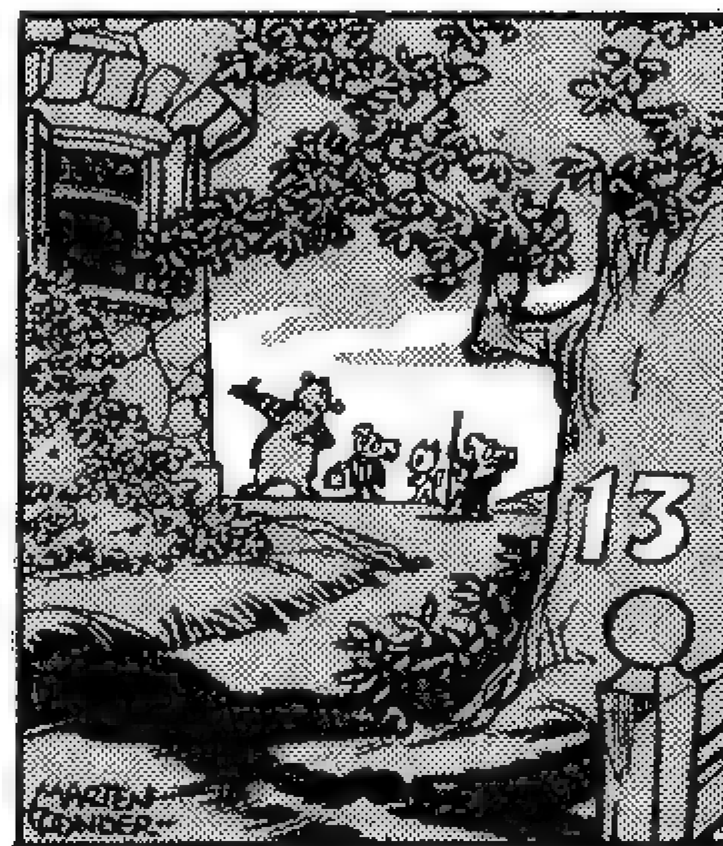
Super en Hieper hadden dit niet in de gaten; slempend en schertsend met een oud regenscherm waren ze doende een gedeelte van heer Bommels belastinggeld te verbrassen.

Maar gelukkig duurde dit niet lang. Daartoe aangezet door de boze woorden van de burgemeester en door trouwe plichtsbetrachting, was de commissaris hen op het spoor gekomen. Even na de heer Hachelbout trad hij binnen en donderde: „In naam der wet!"

Er viel een doodse stilte. Het was duidelijk, dat de slechte voorspellingen van Hobbel begonnen uit te komen...

4043 Hup Hachelbout keek naar het cijfer dertien dat de ingang van slot Bommelstein ontsierde — en hij huiverde.

„Boze voortekens", sprak hij bekommerd. „Heeft mijn broer dan toch gelijk met zijn somber gepraat? Sta ik dan toch machteloos met mijn verzekeringen? Altoos heb ik gemeend, dat ik het onheil dat hij aanrichtte kon herstelen; met een opbeurend woord en een goede polis. Maar nu twijfel ik".

„Ja", gaf Tom Poes toe. „Misschien zit er meer in voortekens dan men zou denken".

Op dat moment naderde er met groot geraas een rode tractor en Hup stond verblekend op.

„Het is zo ver", prevelde hij. „Daar is de heer Bommel. Ik zal hem mijn falen moeten bekennen..."

Met deze woorden sleepte hij zich naar het voertuig, waar heer Ollie juist veerkrachtig af sprong.

„Ach, daar bent u dus", sprak hij klagend. „Opgewekt en vol vertrouwen, dat u gedekt bent door verzekeringen. Maar de heer Dorknoper heeft beslag laten leggen op de Oude Schicht en op de verzekeringspremies. U bent dus nog steeds onverzekerd. Het is vreselijk!"

„Het is hachelijk", zei Hobbel op de achtergrond, maar heer Ollie glimlachte breed.

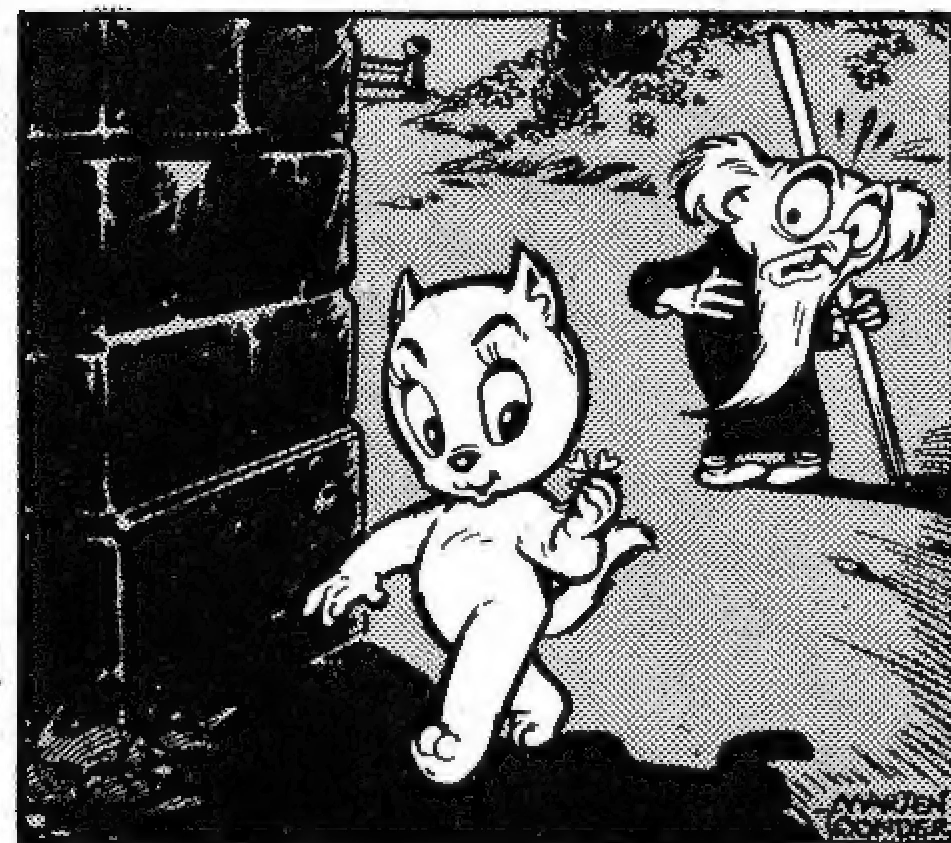
„Geen nood!" riep hij uit. „Het beslag is opgeheven. De dieven zijn gepakt en het belastinggeld is terecht!"

Hup leefde op. „Dat is mooi", zei hij. „Dan kunnen we dus op ons gemak eens opnieuw over een goede verzekering gaan praten".

„Nee", zei heer Bommel, „daar begin ik niet weer aan. Die verzekeringen hebben mij niets geholpen; integendeel. Ik heb alles zelf voor elkaar gebracht. De beste verzekering voor een heer is zelfverzekerdheid, als u begrijpt, wat ik bedoel".

„Hoovaardij", mompelde Hobbel bedroefd. Maar zijn stem stierf weg toen zijn blik op het klavertje in heer Bommels knoopsgat viel...

4044 „Komaan!" riep heer Bommel opgewekt. „Alles is mooi afgelopen; laten we er een leuke avond van maken. Ik nodig jullie allemaal uit voor een eenvoudig, doch voedzaam feestmaal. Joost zal al wel op ons rekenen, denk ik".

Met deze woorden schreed hij fier naar binnen en Hup Hachelbout volgde hem opgewekt. Maar Hobbel schudde het hoofd.

„Een feest?" mompelde hij afkeurend. „Dat is het noodlot verzoeken! Men moet zijn leven sober en vol berusting dragen".

„Waarom bent u toch altijd zo somber?" vroeg Tom Poes, die bij hem was achtergebleven.

„Omdat de voortekens hachelijk zijn", hernam de ander. „Alleen iemand, die een klavervier, groeiende door het gat van een hoefijzer gevonden heeft, kan opgewekt door het leven gaan. Maar voor ieder ander loert er kommer en kwel. Kijk, ook hier groeit het duivelskruid! Wee ons! Dat spelt onheil!"

„Of geluk", zei Tom Poes. „Kijk maar". Hij boog zich over het plantje, dat Hobbel had aangewezen en plukte er zorgzaam twee blaadjes af.

„Wat heb ik nu?" vroeg hij.

De heer Hachelbout staarde ongelovig naar het kruid en slikte moeilijk.

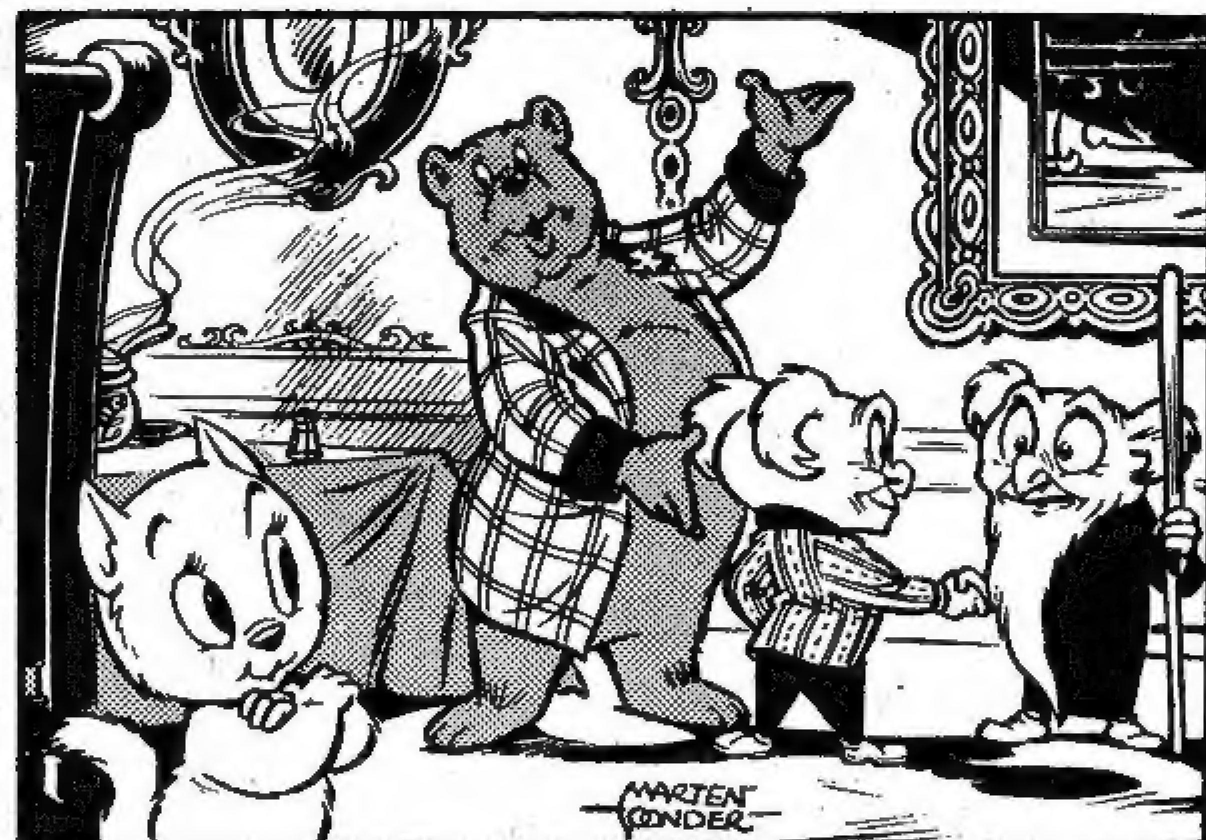
„Dat lijkt op een... eh... een klavervier", prevelde hij.

„Juist", zei Tom Poes. „En wanneer u nu zo'n plantje door een oud hoefijzer steekt — en u zorgt, dat iemand het vindt, die pech heeft; zoals heer Bommel bijvoorbeeld..."

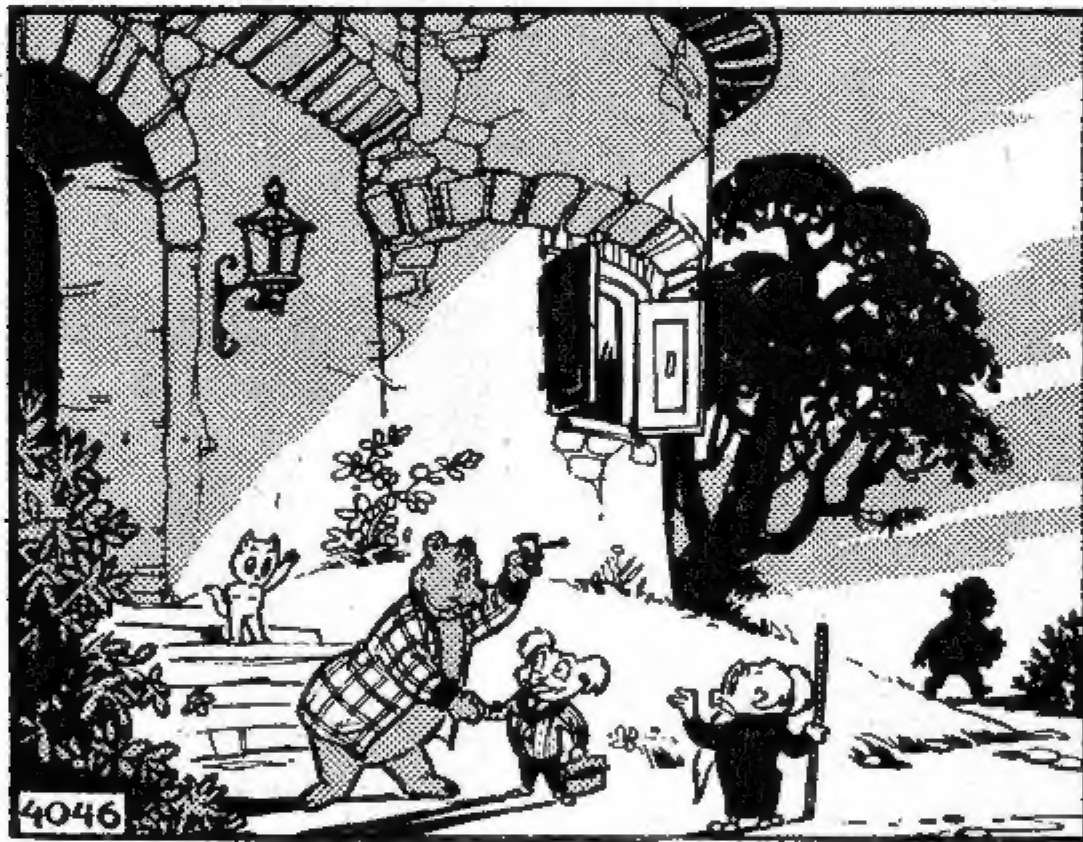
Hij zweeg veelbetekenend, knikte de heftig bewogen Hobbel vriendelijk toe en liep vrolijk naar binnen.

„Maar dat kan niet!" riep de onheilsprofeet verscheurd. „Dan zouden alle voortekens..." Toen zweeg ook hij. Een vreselijke twijfel had zich van hem meester gemaakt.

4045 Tom Poes stapte opgewekt de eetkamer binnen en Hobbel Hachelbout volgde hem in grote tweestrijd. De bediende Joost was reeds doende met het binnenbrengen van dampende schalen en heer Ollie wendde zich streng, doch niet onvriendelijk tot de laatkomers.
„Zijn jullie daar eindelijk?" vroeg hij. „Ik dacht al, dat je weer verdwenen was, Tom Poes. Want je hebt me de laatste tijd heel wat keren in de steek gelaten, jonge vriend! Niet, dat het er erg op aan kwam, natuurlijk. Een heer kan het zelf wel klaren. Vooral een Bommel, die nu eenmaal een gelukskind is, als jullie begrijpen, wat ik bedoel."
Bij deze woorden tastte hij naar het klavertje vier in zijn knoopsgat en hij glimlachte voor zich heen.
Hobbel staarde bewogen naar dit gebaar. Nu hij alles wist viel het hem niet moeilijk om te zien, dat het eigenlijk geen klaver was maar duivelskruid, waar twee blaadjes waren uitgetrokken.
„Het is hachelijk", sprak hij hoofdschuddend. „Maar van nu af aan ga ik mijn leven veranderen. Ik geloof niet meer aan voortekens, want die maken wij zelf".
Er viel even een stilte, doch toen stond Hup geroerd op.
„Dat is prachtig, Hobbel", zei hij. „Nu kunnen wij ons samen aan het verzekeringswezen gaan wijden. Met vereende krachten kunnen we een mooie portefeuille bouwen".
„Onzin", zei heer Ollie. „Ik heb niet helemaal begrepen, wat heer Hobbel bedoelde, want alle voortekens zijn toch uitgekomen? En het is zeker, dat een heer geen verzekeringen nodig heeft als hij eenmaal een klavervier gevonden heeft, die door een hoefijzer groeit."
„Hm", zei Tom Poes.

4046 De volgende morgen was heer Bommel reeds vroeg in de weer. Hij zond Joost weg met een bundeltje bankbiljetten en de tractor om de boerin en de waard te gaan belonen. Daarop nam hij afscheid van de heren Hachelbout, die die nacht waren blijven logeren — en daar was hij nog mee bezig toen de heer Dorknoper in de verte naderde.
„Goede morgen, heer Bommel", zei de ambtenaar eerste klasse. „Ik heb een moeilijke boodschap".
Heer Ollie's gelaat betrok.
„U komt altijd met moeilijkheden", zei hij streng. „Wat is er nu weer?"
„Het is heel betreurenswaardig", hernam de beambte, „maar waar gewerkt wordt vallen spaanders, moet u denken. Er is hier sprake van een ambtelijke vergissing".
„Waar?" vroeg heer Bommel koel.„Bij uw ingang", verklaarde de ander. „Men heeft bij vergissing het nummer dertien op uw pand aangebracht. Maar Bommelstein heeft geen huisnummer. De burgemeester meende, dat dit voor uw woning niet nodig was..."
Daarop lichtte de ambtenaar de hoed en liep wat stijfjes heen, heer Ollie verward achterlatend.
Inmiddels was de tweeling ook weggewandeld.
„Dus het huis was niet door het cijfer dertien getekend", zei Hobbel stil voor zich heen. „Men kan dat dus van de slechte voortekens aftrekken. De heer Bommel was dus niet een door het lot achtervolgde. Alles is dus anders..." Hij zweeg.
„Tja", zei Hup aarzelend. „Misschien zit er toch wel iets in voortekens. Ik heb nog eens nagedacht. Ik schei uit met die verzekeringen. Wat denk je er van om samen in het loterijwezen te gaan?"
Wat Hobbel antwoordde weet ik niet, want na deze woorden verdwenen de beide heren over de heuvel en uit deze geschiedenis...

Zo Dat Zit Er Weer Op Mijn Waarde Tom Poes,
Pak Je Spullen, We Gaan Weer Naar Huis!
Hmmm, Het Volgende Avontuur Vond Ik Toch Beter